

Аниша Мунас

[®]
hermes

**Опасен
Мъж**

АНИТА МИЛС ОПАСЕН МЪЖ

Превод: Мария Хаджимитева

chitanka.info

От мига, в който Верена Хауърд среща сладкодумния комарджия Матю Морган, веднага усеща, че той ще ѝ донесе само проблеми. Матю е всичко онова, от което майка ѝ я е предупреждавала да се пази — красив мъж, който крие миналото си. Оказва се обаче, че Верена се нуждае от помощта му, а и не може да остане безразлична към мъжествеността и чара му. Несъзнателно младата жена забърква Матю в жестоко преследване, в което и двамата рискуват всичко.

На Лари — Без теб не бих написала тази книга

Натчес на Мисисипи

20 май 1874 г.

Отвъд потъналата в мрак игрална зала тънка ивица светлина идеше от една полуотворена врата. Зад нея, под висящ над покритата със сукно маса фенер, се бяха изтегнали четирима мъже.

За един безкрайно дълъг миг единственият звук в тишината беше проскърцването на витлата на кораба, които равномерно се врязваха в тъмните води на реката. Най-после белокосият Роланд Флечър въздъхна и се наведе напред. Когато побутна към средата на масата куп чипове и банкноти, в мъждивата светлина проблесна огромен диамант на малкия му пръст.

— Излизам от играта — рече мрачно той, — но мисля, че имам право да видя какво държите.

До него мъж с дебели вежди огледа своите карти и после ги хвърли на масата. Посегна към джобния си часовник, провесен на дебел златен ланец, отвори капачето и лаконично отбеляза:

— Три и петнайсет — май е време за сън.

С тези думи той надигна едрото си тяло от стола и леко наклони глава.

— Лека нощ, господа, Жиру.

Дебелият мъж излезе и неизменно начупените устни на младия французин се разтегнаха в презрителна усмивка.

— Ако не умееш да губиш, не трябва да играеш — отбеляза той надменно.

Насочи поглед към тъмнокосия мъж срещу себе си и в бледите му очи проблесна отражението на жълтата керосинова светлина.

— Чест е да гледат на някого сериозно — *n'est ce pas, monsieur*^[1]?

За миг Матю Морган го изглежда лениво и леко се усмихна. Изправи се, измъкна портфейла изпод безупречно ушитото сако и

отброи десет стодоларови банкноти така, сякаш голямата сума не значеше нищо.

— Искам да видя картите ви! — каза внезапно той.

Лицето на Жиру почервения, издавайки смущението му.

— О, вие правите груба грешка, съмнявате се в моите картоиграчески умения, господа — отбеляза самодоволно той. — Струва ми се, че тази игра, както и тази нощ, е моя.

Хвърли поглед през масата и широко се ухили.

— Надвих ви, а уж това ви е занаятът, нали, Морган?

— Аз също казах, че искам да видя картите ви — напомни му белокосият Флечър. — Мисля, че имам право.

— О, но вие нямате неговата репутация — отвърна Жиру тихо, с очи, все още вперени в елегантния джентълмен отсреща. — Да, вие имате пари, но той е Морган — той е комарджията.

— Ще покажете ли картите или не? — попита раздражено Флечър.

— Разбира се. Имам...

За да удължи мига на задоволство, младият французин наклони напред картите си, но не ги сложи на масата.

— Ах, господа, струва ми се толкова съвършено, наистина съвършено.

— По дяволите, просто ги покажи! — изръмжа възрастният мъж.

С огромно наслаждение Жиру погледна отново Матю Морган.

— А вие, питам се, дали бързате също толкова много да загубите? — промърмори той. — Не, може би ще ви накарам да се чудите какво сте загубили, преди да...

Думите замряха на устата му, защото пръстите на комарджията внезапно сграбчиха китката му и притиснаха ръката му към масата.

Лицето на Жиру почервения и цялото му тяло настръхна.

— А сега разтвори пръстите си съвсем бавно — проговори Морган с измамно тих глас. Вместо да се подчини, ръката на французина се вкопчи в картите и ги стисна така здраво, че те се огънаха. Комарджията въздъхна и погледна Флечър. — След като не иска да ни улесни, ще ги вземем насила.

Червенината на французина се смени с мъртвешка бледност.

— Господа, това е насилие! — избухна той, когато се окопити. — Аз, разбира се, ще потърся удовлетворение за обидата. Никой, който е

наричал някога Филип Жиру мошеник, не е живял дълго! Вие ще...

— Ако сте почтен, щяхте охотно да разкриете картите си — прекъсна го рязко Морган.

Флечър се поколеба.

— Мат, това няма да се понрави на стария Александър. А и не съм сигурен, че искам старецът да ми бъде враг — поне не по тези места. Жиру се хвана за думите като удавник за сламка.

— Вие ще си платите за това, господа. След като баща ми се разправи с вас, вие никога... о-о-ох! — изскимтя той, понеже Морган блъсна силно ръката му в ръба на масата. Пръстите му неволно се разтвориха и пуснаха измачканите карти.

— Преброй ги, Роланд — заповяда Морган.

— Виж, Мат, аз не...

— С колко си вътре — двайсет хиляди?

— Вероятно повече. — С въздишка Флечър вдигна картите на французина.

Жиру заби очи в пода, а старият мъж вдигна поглед към Морган.

— Чакай малко — тук са само четири. Всичко, което има, е... — мълчаливо сложи всяка карта на масата и заяви: — два чифта — само тройки и дами. Добре, Филип, къде, по, дяволите, е другата?

— На пода — отвърна Морган. Той пусна ръката на Жиру, но задържа поглед върху мрачния французин. — Е, ще отместиш ли крака си или искаш аз да го направя?

Челюстта на младия мъж видимо се раздвижи, после той сякаш се примири с неизбежното.

Под погледите на двамата, той повдигна своя излъскан черен пантоф и откри оцветения гръб на една карта. Морган се наведе, взе деветката пика и я сложи в центъра на масата.

— Това не е точно хилядадоларов залог, нали, Филип? — промърмори той. — Не с Роланд, който седи с трите деветки, раздадени от теб.

— Как, по дяволите разбра, че имам деветки? — попита Флечър раздразнено.

— Видях ги в стъклото на фенера, а също и той. Ето защо е разместил картата с две ръце назад. След като не можеше да надвие деветките с два чифта, а една от тях е била като картата в ръкава му,

той е решил да я използва. Хайде, покажи му дамата! — подтикна Морган Жиру.

— Но ние през цялото време играехме с четири дами — възрази Флечър. — Аз самият преброих тестето.

Морган сви рамене.

— Понякога четири не стигат, за да измамиш.

— Аз все още не разбирам. Защо да държи още една дама?

— Това е силна карта, но не е асо — асото се набива лесно в очи. Така той можеше да чака, докато се увери, че ти и аз нямаме дама от същата боя като тази, която крие — нали така, Филип?

— Не разбирам какво говорите — възрази младият мъж. — Нямам нищо, господа, нищо! Хайде, вземете си парите — изръмжа на Флечър.

Старият мъж го изгледа мрачно и поклати глава:

— Може би е по-добре първо да навиеш ръкава, за да погледна. Ако Морган е прав, значи си ни мамил. Струва ми се, че ми дължиш много повече от куп пари.

С едната ръка Жиру посегна към китката си, сякаш да откопчае набрания по модата маншет. После внезапно се изправи, преобръщайки масата. Докато парите и жетоните се пръскаха по килима, той измъкна малък „Колт Кловърлийф“. Насочи джобния пищов към Флечър и злобно процеди:

— И така, питам се, кой от двама ви е убил другия?

— Филип, не ставай глупав! — извика Флечър и се опита да отмести масата от себе си.

Преди да се беше изправил, пистолетът избълва огън и старият мъж се хвана за кървящото си рамо.

— Ти, жалко френско копеле — задави се той. — Никога няма да...

Жиру се извърна към Морган и отново натисна спусъка.

Куршумът не улучи целта и Жиру объркано залитна назад. Изпусна малкия пистолет и сграбчи дръжката на ножа, забит в гърдите му. Погледна надолу и видя кръвта, която се стичаше по пръстите му. После припадна. Преди Морган да стигне до него, животът в зениците му бе угаснал.

Комарджията се наведе и изтегли ножа си, после го избърса в скъпото копринено сако на Жиру. Плъзна го обратно в калъфа под

ръкава си и видя крайчеца на една карта, подаваща се изпод ръката на Жиру. С върха на ботуша си я обърна с лицето нагоре. Беше дама каро.

— Добре ли си? — попита той Флечър през рамо.

— Кървя като заклано прасе, но ще оживея. Жиру?

— Мъртъв е.

— Пфю, това беше точно попадение, синко — заяви старият мъж. — Една секунда закъснение и ти също щеше да бъдеш прострелян.

— Така е.

— Знаеш ли, доста съм поживял — продължи Флечър, — но никога не съм виждал някой толкова бърз с ножа — освен може би Джим Боуи, когато бях малък. Къде научи този номер?

— Тук. Щях да измъкна пистолета си, но масата пречеше — призна Морган.

Флечър поклати глава и се вгледа в трупа на Филип.

— Радвам се, че кучият син е мъртъв, но се страхувам, че ти здравата я загази. Старият Жиру няма да се интересува дали е било самоотбрана или не. Не се надявай на безпристрастен съд по тези места.

— Да, знам.

— Ако не избягаш, ще те обесят.

Флечър едва бе изрекъл думите, когато някой започна да чука на външната врата и закрещя:

— Какво става вътре? Кой стреля?

— Никой — извика Морган в отговор и погледна Роланд Флечър. — По-добре да тръгнеш с мен.

— Не мога. Не умея да плувам, а и съм загубил твърде много кръв. Виж, аз съм ти длъжник. Когато влязат през вратата, ще прикрия бягството ти — започна старецът бързо. — Щом настане суматоха, ще пролазиш до вратата и ще се измъкнеш. На твоє място не бих спрял преди Ню Орлиънс.

— А ти?

— Ще кажа, че съм се строполил на пода след изстрела на Жиру и нищо не съм видял. За бога, всеки знае, че не нося нож. А ти изчезвай!

В коридора се беше събрала тълпа и чукането и виковете ставаха все по-силни и решителни:

— Отворете или ще разбием вратата!

— Ако Александър Жиру не ме открие, ще се нахвърли върху теб — предупреди Морган.

— Ще лъжа колкото е нужно. Сега, щом се втурнат вътре, бягай. Ето! — Все още с ръка върху кървящото рамо, Флечър грабна пачка банкноти и я подаде на Морган. — Вземи това! След като преброят останалите пари, ще запазя твоята половина. — Със свободната си ръка той откачи фенера. — Щом разбият външната врата, ще го запратя в залата. Те ще заподскачат, докато ти лазиш покрай тях, нали?

— Май на повече не мога да се надявам. — Морган натъпка парите в панталона си. — Благодаря.

— Едно, две, хайде, момчета! — извика някой силно. — Разбийте я!

Около бравата се разхвърчаха трески, масивната врата поддаде и в стаята нахлу тълпа разярани мъже, които се запрепъваха в празните маси. Докато проклинаха, Флечър изсъска:

— Сега, момко! Изчезвай!

С тези думи той приближи към полуотворената врата, за да хвърли фенера в залата.

— Ето тук! — извика.

Стъклото се строши, разплисквайки керосин по тежките кадифени завеси и шарения килим. Пламъкът на фитила се стрелна по дирята от течността като светкавица. Завесите пламнаха и отвсякъде се разнесоха възклицания. Суматоха обхвана мъжете, които подскачаха сред пламъците и се опитваха да угасят горящите си панталони.

— Пожар! Пожар! Донесете водните помпи!

— За бога! Какво стана?

— Пожар! Ако не го загасим, корабът ще изгори!

Докато викаха и стъпваха един връз друг като обезумели.

Матю Морган пролази под няколко поставени в редица маси цялото разстояние до коридора отвъд вратата.

Едва се беше изправил, когато видя двама мъже да тичат към него. Той им махна и извика:

— Има пожар! Доведете подкрепление или корабът ще изгори!

Те нямаха нужда от повторно нареждане. Тъй като не можеха да видят много заради стелещия се на талази дим зад гърба му, те хукнаха

обратно към машинното отделение, подемайки виковете: Пожар! Пожар!

Под палубата ужасени хора пицяха в тъмнината и се опитваха да изкачат стълбите. Преди да стигнат горе, положението щеше да е овладяно. Но точно сега суматохата, която вдигаха, щеше да прикрие бягството му.

Когато стигна до външната палуба, видя, че е безлюдно, а долу, под облачното беззвездно небе, чернееше реката. Морган хвърли поглед към кърмата и по ритъма на витлата се опита да прецени скоростта на кораба. Дори не различаваше очертанията на брега, а веднъж скочил във водата, дирята на парахода можеше да обърка чувството му за ориентация.

Свали самото си, покачи се на парапета и за един дълъг миг остана неподвижен с надеждата да отгатне накъде да се движи.

Последното, което желаше, бе да плува нощем в Мисисипи. Единствено изгледите да увисне на бесилката го плашеха повече.

— Ето го копелето! Той уби сина на Жиру — не му позволявайте да се измъкне!

През дима те се бяха добрали до тялото и времето на Матю бе изтекло. Той бързо хвърли последен поглед към тъмната мътна река, пое дълбоко въздух и скочи. Сблъсъкът с водата беше болезнен. После го обгърна студен, лепкав мрак.

Подгизналите дрехи го теглеха надолу. С обезумели движения изу ботушите си, оттласна се нагоре и се показва задъхан на повърхността. Съвсем наблизко във водата се изсипа град от куршуми и Матю бе принуден отново да се гмурне. Усещането, че дробовете му ще се пръснат, го накара да се подаде над водата и забравил за всичко останало, той заплува към Луизиана, за да спаси живота си. Чак щом се добра до плитчините и изправен, залитайки, стигна до брега, си спомни за алигаторите, появяващи се понякога наоколо. Но докато лежеше в калта и се опитваше да успокои дишането си, бе твърде изтощен, за да се тревожи. Най-после с усилие се обърна настрана и хвърли поглед към реката.

В мрака светлините на корабчето блещукаха, отразявайки се във водата, а горе се смесваше димът от дърва и въглища.

Някъде долу по брега нещо голямо изграчи и после почти безшумно се плъзна във водата.

Това бе достатъчно, за да му даде сили. Все още задъхан, Матю се надигна. Веднага щом срещнеше някого, щеше да се снабди с чисти дрехи и кон, после щеше да тръгне към Тексас. Но сега единственото, което му оставаше, бе да върви навътре към сушата, отдалечавайки се от Мисисипи толкова бързо, колкото можеха да го носят краката му.

За пръв път в иначе благополучния си живот той бе беглец.

[1] Не е ли така, господине? (фр.) — Б.пр. ↑

Галвестън, Тексас
29 май 1814 г.

Слънцето вече напичаше жежко, въздухът бе горещ и тежък, но за Верена Хауърд тексаското пристанище бе една от най-дългоочакваните гледки в живота и. След мъчителното бурно пътуване от Ню Орлиънс тя прекрасно разбираше какво е изпитвал Христофор Колумб, когато е целунал земята при Хиспаньола. Трябваше да овладее неприсъщия за една дама подтик да се втурне надолу по мостчето към кея. Вместо това, тя придърпа стърчащия край на жакета към талията си и го приглади с ръка над измачканата пътническа пола. Сигурно имаше вид на плашило, но точно сега това изобщо не я вълнуваше.

През деветте дни и половина, откакто бе напуснала дома, тя бе пътувала през Пенсилвания, Охайо, Кентъки, Тенеси, Мисисипи и Луизиана, спирайки в разни занемарени, мръсни гари в най-неподходящото време, за да погълне най-противната, плувнала в мазнина храна, която някога бе опитвала. Почти седмица ѝ беше нужна, за да се добере до Ню Орлиънс и до някаква истинска храна.

По време на едnodневния престой там бе купила голяма плетена кошница и я беше напълнила със сладкиши, плодове и сандвичи и така се бе подготвила за едно приятно пътуване през Мексиканския залив, припомни си иронично тя.

Когато корабът вдигна котва, тя седна на палубата. Наблюдаваше искрящата необятност от синьо-зелена вода, самодоволно похапваше прекрасни френски сладкиши на закуска и ѝ се струваше, че това със сигурност е най-приятната част от пътуването ѝ. Тогава нямаше и най-малката представа, че четири часа по-късно небето ще потъмнее посред бял ден, а вятърът ще преобрази морето в сладкиш с глазура от бели рошави вълни.

Когато бурята врѣхлетя, настѣпи всеобща паника. После, когато започна да отминава, непрестанното клатушкане на кораба принуди страдащите от морска болест пътници и екипаж да се втурнат към наличните мивки. В началото Верена се опита да помогне на обезумялата майка и двете ѝ разплакани деца, с които споделяше каютата, но когато собственото ѝ положение стана нетърпимо, ги изостави и изпълзя до палубата за глътка свеж въздух. Притисната до парапета, докато бурята наоколо вилнееше, тя се люшкаше между

пристъпите на гадене и молитвите за избавление. Още преди пристъпите да отминат, мрачно се бе зарекла да остане на сушата до края на живота си.

Сега, когато се осмеляваше да си припомни, стомахът и бе толкова празен, че изпитваше болка, и първото нещо, което щеше да направи, щом стъпи на брега, бе да се нахрани истински. Но дотогава трябваше да насочи мислите си към друго, реши сериозно. Например като това колко глупаво бе да дойде в Тексас. Просто трябваше да пише на господин Хамър и да го помоли да се погрижи за всичко. Вместо това, по причини, не съвсем разбираеми за самата нея, бе тръгнала на края на света, за да погребее един мъж, когото презираше.

И дори нямаше да има възможността да го погледне в очите, да го попита как е могъл да захвърли съпруга и дъщеря, да ги остави на милостта на стиснати роднини. Дори сега ѝ се искаше да изпищи, да попита защо бе изчезнал и едва сега бе напомнил за себе си. Но той бе мъртъв и тя може би никога нямаше да узнае отговора.

Може би трябваше да чувства нещо — частица благодарност, че най-накрая се е сетил за нея, но не можеше. Не, някаква малка, почти без стойност ферма в Тексас не би могла да заличи онези горчиви, пълни с болка години, през които бе наблюдавала как майка ѝ чака и се надява на нещо, което никога не стана. Сякаш виждаше как едно разцъфнало цвете бавно повяхва и умира — само че това бе продължило с години, а не с дни.

Лекарите говореха за залиняване от мъка; но тя бе убедена, че всичко бе започнало, когато майка ѝ осъзна, че нейният „скъп Джак“ бе изоставил не само страната си, но и своето семейство.

— Вече не сте толкова прежълтjала, колкото сутринта — отбеляза някакъв мъжки глас зад гърба ѝ. — Последния път, когато ви видях, стояхте над парапета така, сякаш смъртта би била избавление.

Сепната, тя леко се извърна и вдигна поглед към едно поразително красиво лице. За разлика от другите чакащи мъже, този беше гологлав и по челото му бяха разпилени непокорни къдри смолисточерна коса, които му придаваха дързък вид.

Никога не забравяй, че красивият мъж е най-опасен на този свят, защото мигновено въздейства на всяка жена, и повярвай ми, той е опитен в изкуството да се възползва от това. Глезен и ласкан от нежния

пол цял живот, той отрано е разбрал как да си играе с женското сърце, без да дава нищо в замяна. Никога не се доверявай на красив мъж.

От слънчевите точки в тъмните му, почти черни очи до непринуденото, уверено поведение — всичко показваше, че този мъж наистина е опасен. А фактът, че бе открил единствената жена без придружител наоколо, явно бе доказателство за не толкова почтени намерения.

— Имате право, господине — каза тя рязко. — Опасявам се, че не помня запознанството ни.

— Такова няма — Поне досега — призна той с грейнала усмивка. — Но тъй като сутринта и двамата бяхме заели този парапет, помислих, че имаме нещо общо.

— Така ли? — Тя повдигна вежди невярващо и го стрелна с леден поглед. — Струва ми се, че грешите. Там, откъдето идвам, един джентълмен никога не би заговорил непозната жена.

Вместо да се оттегли, той продължи лениво да я изучава.

— Все пак, струва ми се, половина е повече от нищо.

Този дървенияк наистина не разбираше от намеци.

— Моля? — изрече тя почти несъзнателно.

— Аз не претендирам да съм джентълмен.

— Така и помислих. — За да сложи край на нежелания разговор, тя насочи вниманието си към дока.

— Аз пък мисля, че сте особена — продължи той. — Там, откъдето идвам, жената приема интереса, проявен от мъж, за комплимент.

— Съмнявам се, че дори в блатото ще намерите някоя, която би се зарадвала на описанието „прежълтяла“ — процеди тя.

— В Тенеси няма блатата.

— Е, аз не съм от Тенеси. — Тя пристъпи към парапета и промърмори под носа си: — Не разбирам защо се бавят толкова.

— Корабът е препълнен. Когато всяка пътечка на запад е завардена от команчи, кайови и шайени, почти всичко се придвижва до Тексас по вода. Дори хората.

Този път тя не отговори.

Погледът му я обходи, обгръщайки гъстите кестеняви къдрици, изящно изваяните черти, ясните лешникови очи, леко порумениялата гладка кожа. После се спусна към извивката на добре оформената гръд,

прикрита срамежливо от украсен с ширити жакет, който стигаше до тънката ѝ талия. Когато за пръв път я бе забелязал, бе помислил, че е хубава, но сега разбираше, че я е недооценил. Не беше просто хубава — тя вероятно бе най-красивото женско създание на запад от Мисисипи. Всичко — от думите до поведението ѝ — му показваше, че не се интересува от игрички на флирт и знаеше, че трябва да се оттегли, но тя бе събудила интереса му. Той носеше душа на комарджия и нейде дълбоко в съзнанието му някакво палаво дяволче прошепна: „Колкото по-дълго залагаш, толкова по-голяма е печалбата.“

— Източното крайбрежие — предположи той на глас. — Може би Ню Йорк?

— Не.

— Балтимор? Филадельфия? Бостън?

— Всъщност Филадельфия — отвърна тя кратко.

Щеше ѝ се да си прехапе езика, че се беше хванала на въдицата. Сега той сигурно щеше да си помисли, че тя го окуражава и само се преструва на срамежлива. Е, неговото мнение бе без значение, реши мрачно. Ако някога слезеше от този параход, щеше да тръгне направо за Сан Анджело, където възнамеряваше да уреди колкото се може по-бързо делата на Джак Хауърд и след това да се прибере по най-бързия начин в Пенсилвания.

— Филадельфия е доста далеч оттук — наистина дълъг път за една красива жена без придружител — отбеляза той. — Разправят, че Тексас сдъвква хубавиците и ги изплюва остарели и грозни. Предполагам, това е начин да се каже, че мъжете тук са доста груби с жените си.

— Вижте, господин...

Погледът му попадна на купчина дървени щайги с печат:

Т. Макрийди и синове, Остин

Името не беше по-лошо, от което и да е друго.

— Макрийди, Матю Макрийди — допълни той усмихнат. — Но приятелите ми казват Мак.

— И двамата ли? — попита сладко тя.

— Това вече беше неуместно — упрекна я той. — Същинско нахалство.

— Господин Макрийди...

— Добре. Предполагам, че не сте в настроение за шеги — отстъпи отрезвен той. — Вижте, аз съм също толкова уморен от това пътуване, колкото и вие, и само се опитвах да прекарам малко време в разговор. Струва ми се, че аз съм нахалникът.

Този обрат я изненада. Звучеше почти като извинение. Верена вдигна бърз, подозрителен поглед към мъжа, но изражението му изглеждаше съвсем невинно и тя се засрами от себе си. Тъй като никога нямаше да го види отново, той не би могъл да застраши душевното ѝ равновесие, нито самата нея. Тя отслаби бдителността си.

— Господин Макрийди, твърде уморена съм, за да водя разговори. Сякаш съм пътувала цяла вечност. Опасявам се, че тъкмо сега просто не ми е до любезности.

— Тъхъ.

Тя не можа да прецени дали е съгласен или не.

— А и не очаквах толкова бурно пътуване.

— Наистина беше необичайно — благоволи да каже той.

— Е, във всеки случай скоро ще сме на сушата.

Ето. Държа се достатъчно учтиво, за да успокои съвестта си. Сега, след като се беше убедила, че е милосърдна, тя огледа пристанището и другите приближаващи кораби. Нямаше представа, че този град Галвестън, Тексас, е толкова оживен.

— Завършвате училище — обади се зад гърба ѝ той.

— Моля?

— Имате онзи възвишен израз, характерен за момичетата в училище. Виждал съм го достатъчно често, за да го разпозная.

Тя леко се обърна и го погледна.

— Господин Макрийди, страхувам се, че грешите. Бях в Банкрофтското училище.

— Вие сте учителка? — изрече той невярващо.

— Бях. За съжаление — призна печално тя — първото ми назначение беше в Западна Пенсилвания, а не във Филадельфия. Изобщо не беше това, което очаквах: беше доста отдалечено.

— Не съм сигурен, че можете да смятате Тексас за издигане — в щата има повече гърмящи змии, отколкото хора.

— Повярвайте ми, не възнамерявам да оставам тук.

— Дори и така, това не е място за сама жена. Тексас не е Филадельфия.

— Вярно е, вече забелязах постепенното отмиране на цивилизацията от Синсинати насам — промърмори тя сухо. — Но аз мога да се грижа за себе си, така че не се тревожете за мен.

— Имате ли пистолет? — попита той открито.

— Не, разбира се.

— В такъв случай по-добре си купете и се научете как да го използвате.

— Аз не отивам толкова далеч — само до Сан Анджело.

— Само до Сан Анджело — повтори той и поклати глава.

— Да, и тъй като само ще уредя делата на баща си, не мисля, че ще имам нужда от пистолет.

— Имате ли представа колко е разстоянието до Сан Анджело? — попита той с любопитство.

— Не, но това е без значение. Трябва да стигна дотам.

— Оттук има много път, по дяволите, по-далеч е от Сан Антонио.

— Не е нужно да ставате вулгарен, нали? — прекъсна го остро тя.

— Така е. — Той пое дълбоко въздух и го издиша. — Вижте, съжалявам за баща ви.

За миг тя сведе очи, после поклати глава:

— Не трябва. Не го познавах много добре.

— Тогава, предполагам, че съжалявам за това.

— От всичко чуто — не съм пропуснала много. — Горчивината в гласа ѝ не можеше да се сбърка.

— Но вие все пак пристигнахте — напомни ѝ той.

— Да.

— Оставил ви е пари.

— Не — възрази тя, отново раздразнена. — Доколкото знам, изобщо не е имал. Притежава само една малка ферма близо до Сан Анджело, но адвокатът вече ми съобщи, че тя не струва много. — И добави почти отбранително: — Но ще се опитам да я продам. Надявам се, че продажбата ще покрие поне отчасти разходите по пътуването.

С крайцеца на окоето си той видя първите пътници да слизат по мостчето и осъзна, че ако иска да продължи играта, трябва да направи

залога сега.

— Не зная за вас, но аз наистина съм гладен. Но едва ли ще ми позволите да ви купя една малка закуска на брега — подхвърли той небрежно.

— Няма да е прилично. — После, осъзнавайки колко неблагодарно е прозвучала, успя да се усмихне. — Не, съжалявам.

— В Галвестън е доста опасно, бих могъл да ви изпратя до хотела.

— Не, благодаря.

— Както казах, доста неприятности могат да сполетят сама жена тук.

Тя разбра, че не се е лъгала: беше точно такъв, какъвто беше заподозряла, че е в началото, и бе крайно време да го отблъсне веднъж завинаги.

— Не е необходимо, господин Макрийди. А и се съмнявам, че господин Хауърд ще бъде очарован.

— Господин Хауърд?

— Съпругът ми — излъга. Той повдигна вежди невярващо и тя се впусна в лъжи: — Щяхме да пътуваме заедно, но аз не можех да тръгна. — Не, това звучеше някак подозрително. — В последния момент дъщеря ни се разболя от морбили, така че решихме да тръгне сам — добави дръзко тя. — Единият от нас трябваше да остане с нея.

— Съпругът ви. Разбирам.

Той тъкмо се канеше да се откаже от играта, когато се вгледа в пръстите ѝ. Проследила погледа му, тя припряно пхна лявата ръка в джоба на пътническата си пола, но той вече бе забелязал, че няма пръстен. Тъглчетата на устните му потрепнаха, издаващи потисканата усмивка.

— В такъв случай бих казал, че той е истински късметлия. Предайте му думите ми.

— Струва ми се съвсем неуместно. — С облекчение видя, че хората пред нея най-накрая се раздвижват и вдигна пътната си чанта. — Приятен ден, господин Макрийди. Тъй като няма повече да се видим, искрено се надявам, че ще пътувате приятно.

Потисканата усмивка грейна и се разля по лицето му.

— Сигурен съм, госпожо Хауърд — промърмори той. — Всъщност очаквам го с нетърпение.

Докато слизаше надолу по мостчето към сушата, тя се поздрави за чудесното хрумване. Вместо пистолет, щеше да купи венчална халка.

Облегнат на парапета, той я наблюдаваше, докато изчезна в гъмжащата тълпа на брега. Наистина беше хубава, същинска красавица. Но ако си въобразяваше, че това надменно поведение ще я закриля от каубоите и разбойниците в Тексас, очакваше я грубо отрезвяване. Почти си заслужаваше цената на билета само за да я види как се справя. Беше тръгнал към игралните зали на Хелена, но му хрумна, че също толкова лесно би могъл да се скрие в Сан Анджело. Може би още по-лесно. В Хелена вече имаше прекалено много престъпници и отрепки и всеки го знаеше. От това, което бе чувал, в Сан Анджело нямаше почти нищо. Докато можеше да си осигури някоя и друга добра игра на покер, щеше да понесе спокойствието и тишината.

Близо до Сан Анджело, Тексас
29 май 1874 г.

— Чу ли това, Боб? — попита нервно мъжът, седнал най-близо до огъня.

— Кое? Койотът?

— Сигурен ли си, че е койот?

— Да.

— Ето че пак започваш, Франк — оплака се Лий Джаксън. — Проклет да съм, ако не ти се привиждат команчи зад всяко храстче. Самото ти присъствие ме нервира.

— Почти пълнолуние е, нали? — отвърна Франк Биймър на удара. — Ей богу, не е нужно да съм тексасец, за да знам какво означава това. Казвам ти, хич не ми харесва, когато луната свети така.

— Щеше ми се само Гиб да е тук — промърмори Чарли Пиърс и хвърли една счупена клонка в огъня. — Мен ако питате, всички сме дяволски изнервени.

— Така е, но ако Франк ще подскача уплашено всеки път, когато някой проклет койот завие, по-добре да го няма — измърмори Лий.

— Вярно. — Боб Симънс се обърна към Франк Биймър: — Казвам ти, няма ни един индианец на сто мили оттук. За бога, ние сме само на десет мили от форт Койчо!

— Сигурно — избоботи Биймър, който не изглеждаше убеден. — Искам само да се измъкна оттук с коса на главата.

— И със златото — напомни му Лий Джаксън. — За теб не знам, но аз пропилях почти осем години от живота си да чакам своя дял и сега възнамерявам да си го взема.

— Така е — съгласи се Чарли. — Ще ми се само лъжливото копеле да не беше умряло, преди да съм го хванал — щях да го убия бавно. Щях да го принудя да каже какво, по дяволите, е направил със златото. Накрая щях да му пръсна черепа.

— Да, ама той е вече мъртъв, а ние не сме по-близо до златото от деня, когато старият Джак офейка с всичко — напомни му Симънс.

— Мислиш ли, че Гиб е изкопчил нещо от онзи адвокат? — попита внезапно Биймър. — Нищо не подсказва, че той ще каже повече на Гиб, отколкото на някой от нас.

— Гиб си има свои начини, а ако те не вършат работа, винаги има подръка това — каза Джаксън и потупа пистолета си. — Все някак, ако старецът знае нещо, ще го изплюе.

— Може и тъй да е, но не ми харесва да си седя тук и да чакам хрумванията на Гиб Хана, както не ми хареса, че позволих на Джак да сложи ръка върху моите пари. След като не можах да се доверя на майора, как да се доверя въобще на някого?

— Гиб надуши къде е Джак — отбеляза Пиърс. — Можеше да не ни каже — можеше просто да вземе парите и да ги задържи за себе си...

— Да, но преди да открие Джак Хауърд, копелето беше умряло. Замислял ли си се колко от нас вече ги няма? Нали разбираш, Евънс, Тейт и Конърс, които умряха, преди да е дошъл часът им, и никога не разбраха какво стана с Маккормик? После и майорът — някой го застреля и остави койотите да оглозгат костите му. Казвам ви, имам лошо предчувствие, много лошо и... — Внезапно Биймър се вцепени. — Ето пак. Чуваш ли го, Боб? Ако е койот, къде са останалите от глутницата? Не ми харесва това. Ама никак.

— Франк, да не би да искаш да излезеш от играта?

— Нищо не разбираш, Боб — възрази Биймър. — Думата ми е само, че нещо не е в ред. Не е честно един мъж да оцелее от войната и после, преди да е навършил трийсет, да умре, а така се случи с трима от нас — това искам да кажа. А майорът, по дяволите, беше в разцвета си, но и той е мъртъв. Убит.

— Звучи така, сякаш обвиняваш някого — промърмори Джаксън.

— Не. Само казвам, че имам лошо предчувствие. Това е всичко.

— Ами запази го за себе си — скастри го Пиърс. — Съвсем скоро ще ни накараш да се стряскаме всеки път, когато някой койот завие.

— Не ми харесва звукът това е. Всеки път, когато го чуя, ме побиват тръпки. Не чу ли, Чарли — проклетите команчи можели да вият досущ като тях.

— Може да са тонки. Знаеш ли какво правят тонките, Франк? Пекат човека, сякаш е прасе, и после го изяждат. Но ти не се страхувай — подигра се Пиърс. — Доколкото съм чувал, тонките не ядат страхливци.

— Нямах право да говориш така. Никакво право!

— Чуйте! — изсъска Лий Джаксън. — Конете!

— Нали ви казах — това са проклетите индианци. — Биймър сграбчи пушката си. — Никой не ми вярваше, обаче аз ви казвах.

На трепкащата жълто-оранжева светлина на огъня лицето на Боб Симънс бе преbledняло.

— Милостиви боже!

— Някой препуска като обезумял — сякаш дяволът е по петите му! Изгаси огъня, Лий, веднага!

Още преди Чарли Пиърс да излая заповедта, всички чуха първите изстрели и след секунди Гиб Хана се появи. Изтощеният му кон се препъна в бивака и се строполи, тежко ранен, за да продължи. Опитвайки се да го изправи на крака, Гиб го заудря с камшик и извика на останалите:

— Команчи! Сигурно са цяла дузина! Не им позволявайте да разгонят конете! Ако ги пипнат, с нас е свършено!

Измъкна крака си изпод увисналия корем на коня и се изправи. На върха на хълма се появи малкият боен отряд и те се втурнаха обезумели към конете. Очертани на осветеното от луната небе, индианците поспряха за няколко мига и огледаха суматохата. После водачът им вдигна бойното копие и те се втурнаха надолу, изпълвайки нощния въздух с бойни викове.

С разтуптяно сърце Лий Джаксън измъкна от седлото си една пушка „Хенри“ и започна да стреля.

— На конете! Да бягаме към реката! Бързо!

Метна се на седлото, прицели се в една движеща се мишена и я простреля. Някакъв индиански воин трепна и се прекатури през врата на шареното си пони.

— Улучи го! Точно така — извика Симънс.

— Вие двамата сте кръгли глупаци! Не видяхте ли, че един индианец се измъкна! — изкрещя Пиърс. — Трябва да ги отблъснем, да им го върнем, да ги поизпотим!

Прицели се със своята „Шарпс“ и натисна спусъка. Пушката гръмна и бойният вик на един индианец, който падна от дървеното си седло, се превърна във вой.

— Свалих един! — извика тържествуващо Пиърс. — Гиб, прикривай ме, докато заредя!

Сякаш надалите бойни възгласи команчи бяха навсякъде и обграждаха петимата бели, отрязвайки пътищата за бягство.

Обградени, Джаксън и Симънс скочиха от конете и под прикритието на животните заотстъпваха към тлеещия огън. Останалите трима също се включиха в отчаяната съпротива.

Пиърс улучи още един, после залегна, за да презареди, докато Джаксън плътно го прикриваше, като гърмеше със своята „Хенри“. Гиб Хана улучи един петнист кон и събори ездача на земята, а Франк Биймър уби пълзящия индианец с един изстрел на своя стар „Арми Колт“. Чарли Пиърс отново се изправи и като подпря тежката „Шарпе“ на гърба на коня си, се прицели в един ярко изрисуван воин. Изстрелът оглуши Джаксън, а 50-мм куршум се заби в целта и команчът изхвъркна от седлото. В същия миг Франк Биймър се извъртя и падна във въглените. Внезапно индианците прекъснаха своята атака и се оттеглиха извън смъртоносния обсег на пушките. В един безкраен миг на напрежение двете враждуващи страни се оглеждаха и най-накрая двама воина се спуснаха стремглаво надолу по хълма, приведоха се почти до земята, грабнаха поваления си другар и препускайки, се отдалечиха. Когато отново се втурнаха обратно, Симънс взе на прицел единия, но Гиб Хана сграбчи ръката му:

— Пести куршумите си — отнасят своите мъртви! Оттеглят се!

— Проклетите копелета убиха Франк!

— Така е и сега сме само четирима! Остави ги да си идат!

С неохота Боб Симънс свали пушката си и видя команчите да изтеглят последния от убитите си другари. Бойните викове сега се превърнаха в жалейни вопли и докато индианците изчезваха зад хълма, зловещият звук заглъхна.

Едва когато настъпи тишина, той осъзна, че пръстът му все още стиска здраво спусъка. С усилие го изправи.

Лий Джаксън се приближи към гаснещия огън и се наведе. Не бе нужно да докосва тялото, за да разбере.

— Гиб, Франк е мъртъв — промълви той с усилие. — Пръснали са му черепа. Горкото копеле!

— Вярно.

Хана се приближи, преобърна мъртвеца с крак и погледна останалите.

— И без това беше голям страхливец.

— Гиб, той оцеля през войната. — Неспособен да понесе гледката, Симънс задържа поглед върху едно закърняло мескитово дърво. — Не е честно да преживееш войната и после да умреш по такъв начин.

— Да, обаче той се плашеше от индианците — отбеляза Чарли Пиърс. Изправи рамене и въздъхна: — Ами, струва ми се, трябва да го погребем.

— Не — отвърна рязко Хана.

— Не можем да го оставим и да си тръгнем просто така.

— До сутринта койотите ще са го погребали. Хайде, по-добре да тръгваме.

Останалите трима размениха погледи. Лий Джаксън се обади:

— По дяволите, ако индианците са си тръгнали, можем да поставим пост и да поспим.

— Път ни чака — Галвестън е дяволски далече.

— Галвестън! Какво, по дяволите, ще правим в Галвестън?

— Джак е имал дъщеря и тя е на път за там, за да уреди делата му.

— Но той нямаше нищо за уреждане! — възрази Джаксън.

— Никога не съм чувал майорът да казва, че има момиче — рече Симънс, клатейки глава.

— Но е така и тя пристига от Ню Орлиънс. А ние ще я приветстваме с добре дошла в Тексас — добави Хана многозначително. — Мисля, че идва за златото.

— Няма да препускам чак до Галвестън — промърмори Джаксън. — По-добре ще е да чакаме тук.

— Затова нямаш нищо, Лий — отвърна нетърпеливо Хана. — Помисли малко.

— Не разбирам.

— Колко пъти сме преобръщали фермата на Джак? Дори игла да е заровил там, ние ще я намерим.

— Така е.

— Кой знае, златото може да е някъде по пътя за Галвестън. Докато бягаше от нас, Джак имаше скривалища из цял Тексас. — След тези думи Хана се обърна към останалите: — Ако сте в играта, ще дойдете с мен. Иначе няма да получите нищо. Сега делим на четири, но...

— Четири? Ами Франк? — повиши глас Боб Симънс.

— Какво Франк?

— Ами нали знаеш, той остави жена в Илинойс. Непрекъснато ѝ пишеше.

Хана сви рамене:

— Тя няма нищо общо с мен.

— Да, но...

— Виж, Боб, не ме интересува какво ще правиш със своята четвърт — или трета, ако стане така — добави Гиб, с поглед, вперен в Лий Джаксън. — Според мен, когато куршумът улучи Франк, той изгуби своя дял.

— Само рекох, че не зная защо трябва да ходим до Галвестън, след като момичето е тръгнало насам — възрази Джаксън. — Не съм казал, че се отказвам от своята част.

— Гиб тъкмо това ти обясни — отбеляза Пиърс. — Джак е оставил всичко на момичето.

— Заедно с нашето злато — напомни му Симънс.

— Така че според мен — продължи Хана, — щом пипнем момичето, ще пипнем и парите. Други глупави въпроси, преди да тръгнем?

— Откъде знаеш, че не идва в Индианола? — упорстваше Пиърс. — Защо просто не отидем в Анджело и там да чакаме? Ще е дяволски по-лесно, нали разбираш? И в двата града непрекъснато пристигат параходи, така че как да сме сигурни, че няма да я изпуснем?

— Тя е писала на Хамър, че пристига в Галвестън на първи или втори, така че да може да е тук на десети юни за легализирането на завещанието. Нямам намерение да чакам до десети, за да разбера какво знае.

— За бога, Гиб, виждал ли си някога някой от онези параходи? Хората се блъскат като добитък.

— Чарли, или си вътре в играта, или си вън!

Пиърс пребледня и се усмихна измъчено:

— Ти се шегуваш, нали? В играта съм от деня, в който нападнахме бунтовниците, нали така?

— Гиб, остави го на мира — промърмори Симънс. — Сега сме четиримата в началото бяхме десет, включително майорът и Били Маккормик. Мисля, че всички имаме право да знаем какво става и ако

държиш на истината, аз самият много бих искал да разбера как ще хванем момичето на Хауърд.

— Пътува сама — скръцна със зъби Хана. — Едва ли познаваш толкова много глупачки, които ще тръгнат насам сами! Според Хамър тя е на около двайсет и се казва Верена Хауърд. — Той замълча, бръкна в джоба си, извади препънат лист хартия и го подхвърли на Боб Симънс. — Ето писмото, което му е написала. Хайде, прочети го!

— Никой не може да чете на тъмно, Гиб.

Едрият мъж се наведе, взе писмото и го сложи обратно в джоба на ризата си.

— Вътре се казва — започна той безизразно, — че е висока около метър шейсет и пет, слаба, с кестенява коса.

— Как го принуди да ти даде писмото? — попита Лий Джаксън с любопитство.

— Казах му, че съм рейнджър.

— Исусе! Та той може да провери, Гиб.

Хана се метна на седлото и преди да отговори, внимателно нагласи шапката си.

— Едва ли ще пита някого на онзи свят.

— Но...

Лицето на Хана видимо се стегна.

— Лий, не съм пропилял осем години от живота си в преследване на Джак Хауърд просто така. — Той сръга с коляно коня си и го обърна. — Все някак ще накарам това момиче да ме заведе при златото — заяви мрачно. — Все някак ще го пипна.

За да спести топящите се долари, Верена бе изминала пеша четирите пресечки между пансиона на госпожа Харис и галвестънската гара и с всяка крачка пътната чанта ѝ се струваше все по-тежка. Преди да стигне до гишето за билети, ръката ѝ сякаш се бе удължила с няколко сантиметра. Ето защо с голямо облекчение остави чантата на пода пред гишето и отвори портмонето си.

— Един билет до Сан Анджело, ако обичате — каза тя на чиновника, докато вадеше внимателно сгънатите банкноти.

— Осемнайсет долара до Кълъмбъс — отвърна той, без да вдига поглед.

— Осемнайсет долара само до Кълъмбъс? — ахна Верена. — Та това е безобразие!

— Да, госпожо. — Ако всеки път, когато някой се оплакваше, взимаше по 5 цента, сега щеше да притежава железопътната линия. — Но ако отивате в Кълъмбъс, ще трябва да ги платите!

— Още колко е до Сан Анджело? Може би не чухте добре, но ми трябва билет до Сан Анджело, който, както разбрах, е малко преди Сан Антонио. А Кълъмбъс е още по-близо, нали?

— Да, но влакът отива само дотам. — Подпечата билета ѝ и повтори: — Осемнайсет долара.

Не беше нужно да брои парите си, за да знае, че са ѝ останали само шейсет и седем долара. И въпреки платения билет за връщане от Ню Орлиънс до Филадельфия, тя изпита мрачно предчувствие, че освен ако не се сдобие с някакви пари от фермата на баща си, ще се озове сама и разорена в Тексас. В момента не би могла да измисли друго лошо място.

Но след като беше стигнала чак дотук, трябваше да продължи.

— Предполагам, че знаете как мога да стигна до Сан Анджело? — запита тя уморено.

— Трябва да се качите на дилижанса в Кълъмбъс.

— За осемнайсет долара влакът би трябвало да измине цялото разстояние. Колко струва билетът за дилижанса?

Мъжът сви рамене:

— Не мога да ви кажа. Никога не съм се качвал. Всичко, което знам, е, че и дилижансът не отива чак дотам. Спира на около двайсет мили след Сан Антонио.

Беше ѝ нужно време, за да осмисли това; най-накрая тя заяви уверено:

— Сигурно грешите. Дадоха ми да разбера, че има транспорт чак до Ел Пасо, а това значи през целия щат.

— Ами имаше дилижанс до Ел Пасо, но сега не пътува. Индианците — поясни той кратко.

— Тогава как мога да стигна до Сан Анджело? — попита тя. — Сам-сама, възседнала някой кон?

— Струва ми се, че повечето хора се качват на някоя от пощенските коли, които отиват до фортите — Сан Анджело е точно до Кончо. На ваше място ще стигна до Кончо, ще премина реката и съм там.

— Разбирам.

Но не разбираше. Там, откъдето идваше, влаковете отиваха навсякъде и изглеждаше невъзможно тук да няма дори дилижанс. Индианците не бяха достатъчно обяснение.

— Все пак сигурно ще се наложи да прекарате няколко дни в Сан Антонио — добави чиновникът любезно. — Пощата пътува само два-три пъти в седмицата, и то ако времето е хубаво. Ако не е, тогава не се движи толкова често.

— Но аз се надявах да съм там преди идния вторник. Имам среща — промълви отчаяно тя. — Искам да кажа, че сигурно има друг начин.

— Не, госпожо. Може да успеете, а може и да не успеете — отбеляза чиновникът философски. — Вече ви казах, зависи от времето и от проклетите команчи. Те постоянно създават някакви бъркотии.

— Аз си мислех, че не се приближават толкова много до селищата.

— Ами! А защо, мислите, има укрепления там? Команчите са стигали дори дотук, а това е много на изток. И е истински град — за разлика от Сан Анджело.

— Вие се опитвате да сплашите една американка — отсъди тя.

— Не, госпожо. Команчите го правят вместо нас. За тях е нищо работа да стигнат на конете си чак до Мексико. Казах ви, те са били тук преди войната.

— Все пак това беше преди доста време — отвърна тя, опитвайки се да убеди себе си.

— Госпожо, американското правителство тъкмо построи Кончо и това, разбира се, не е, за да може армията да следи конекрадците — възрази той. — И както ви казах, Сан Анджело е на един хвърлей през реката.

— В такъв случай там е безопасно.

— Но не е. Команчите крадат армейските коне направо от конюшните — току под носа на войниците. Знаете ли, на ваше място не бих тръгнал нататък сам. Това не е място за една дама, изобщо не е място.

— Да, но аз нямам избор. — Внимателно отброи парите и ги плъзна под прозорчето. — И все пак, мисля че това е равнотилно на узаконен обир — измърмори тя.

— Аз не определям таксите. Аз само ги събирам — напомни той, наплюнчи пръста си и сръчно преброи парите отново. Доволен, побутна билета към нея. — Влакът ще тръгне съвсем скоро. — Хвърли поглед наоколо и повика с пръст някакъв невероятно мръсен мъж на опашката зад нея. — Къде отиваш този път, Бил?

Мъжът изплю тютюн на мръсния под току до крака на Верена.

— Спениш Бенд.

Когато тя придърпа полата си, той се ухили широко и миризма на уиски изпълни въздуха.

— Ей, ако ти не си най-хубавото парче от тази страна на Нолинс, да ме...

— Седем долара, Били — изрече продавачът, прекъсвайки го. — Имаш ли седем долара?

— Тъхъ, снощи спечелих доста пари в „Дъб“. — Каубоят бръкна в издутия джоб на мръсната си риза и извади дебела пачка банкноти. — Ако Трейнър не ме очакваше, щях да се позабавлявам, нали? Можех да хвана някоя хубавица и...

— Били, ти си пиан — прекъсна го отново чиновникът. — Дай ми седемте долара и иди да седнеш ей там.

— Изпил съм само половин бутилка — смотолеви каубоят в своя защита.

— Бих казал, че това е твърде много.

— Тъхъ. — Бил се пообърна и потърси с поглед Верена. — Ей, накъде е тръгнала тази красавица? Искях да се запознаем — оплака се той на висок глас.

— Ако не пъхнеш седемте долара под прозорчето, никъде няма да заминеш — напомни му чиновникът.

Стиснала билета в облечената си в ръкавица ръка и с пътната чанта в другата, Верена се огледа за някоя жена, но видя само едно похабено, безформено същество с пет недохранени деца и намусен съпруг.

Бързо погледна назад към гишето за билети и припряно се спусна към една от най-отдалечените дървени пейки с надеждата, че пияният каубой няма да я открие. Седна, облегна се назад и затвори очи.

За да задоволи любопитството си към един мъж, когото презираше, тя бе дошла на края на света, а до Сан Анджело все още оставаше доста път. Ако имаше капчица разум, щеше да си остане у дома и да остави всичко на господин Хамър. Вместо това, беше сама, почти разорена и изложена на задевките на възможно най-голямата измет. Точно сега се чувстваше съвсем незащитна, сякаш оставена на милостта на всички тези грубовати странници.

— Виж ти — и ако това не е госпожа Хауърд — изрече тихо един странно познат глас. — Светът наистина е малък.

Тя отвори очи и се изправи.

— Какво, за бога, правите тук, господин Макрийди? — попита раздразнено тя.

— Това ли е начинът да се поздрави един спътник? — отвърна той, преструвайки се на обиден.

Наистина не беше, но тя съвсем не бе в настроение да се извинява. Вместо това, попита рязко:

— Къде отивате?

Без да се уплаши от леденото посрещане, той отпусна едрото си тяло на пейката до нея и сложи на коляното си новата филцова шапка.

— Виждам, че сте намерили своя венчален пръстен — промърмори той.

Тя погледна обикновената златна халка на лявата си ръка.

— Не съм го губила.

— Но вие не го носехте на „Норфолк Стар“.

— Нищо не ви убягва, нали? — измърмори тя кисело.

— С моя занаят не мога да си го позволя.

Хрумна ѝ да се скрие зад стена от ледено мълчание, но вече бе разбрала, че той не се обезсърчава. Въздъхна.

— А какъв е точно занаятът ви, господин Макрийди?

— Покер.

Тя помисли, че не е чула добре и повтори:

— Покер? Но това е игра, нали? Това ли е всичко, което вършите? Имам предвид, вие със сигурност не си изкарвате прехраната така?

— Тхъ.

— Не мога да си представя подобно нещо.

— Човек може да прави много малко неща, без да се изцапа, а аз изпитвам истинска непоносимост към мръсотията — не мога да търпя мръсни дрехи или мръсни нокти — призна той с усмивка.

Пряко волята си, тя го огледа. Като се пренебрегна лукавите пламъчета в тъмните му очи, той несъмнено бе усвоил външността, ако не и обноските на джентълмен. Всичко — от кройката на черното сако и панталоните, винената брокатена жилетка с подаващия се златен ланец на часовника, безукорно бялата риза с черна копринена вратовръзка, до добре излъсканите ботуши — създаваше впечатлението за преднамерена елегантност. Ръката, положена на коляното, съответстваше на всичко останало у него — дълги, фини пръсти с чисти, добре оформени нокти, но това беше все пак една мъжествена ръка. Също като лицето му.

— Разбирам — успя да каже тя.

— Когато всичко, което притежава един мъж, са бързи ръце и железни нерви, той е или стрелец, или комарджия — добави. — Реших, че комарът е много по-лесен от това да убиваш.

— Да, така е — съгласи се тя с усилие.

— А и аз обикновено доста бързо преценявам мъжете... или жените. — Той я погледна право в очите и усмивката му се разшири. — Между впрочем къде е господин Хауърд?

Начинът, по който бе изречено това, я изправи нащрек.

— Не ви разбрах?

— Съпругът ви — напомни ѝ той. — Не виждам щастливеца.

— Не разбирам какво общо има това с вас, господин Макрийди — отвърна тя сковано.

— Стори ми се, че той е вашата защита срещу настойчивостта.

— Не зная какво имате предвид, но ви уверявам, че...

— Настойчивост? — Усмивката му се превърна в непринуден смях и подсили красотата му. — Това е досада — обезпокоително упорство.

— Знам какво значи думата — сръза го тя. — И вие я обяснихте добре.

— И така, съществува ли господин Хауърд? Или съм прав за тази халка?

— Разбира се, че господин Хауърд съществува — възрази тя.

Той повдигна вежди и тя бе принудена да защити лъжата:

— Вижте, понякога, когато пътувам, ръцете ми се подуват, затова държа венчалната халка в чантата си. И понеже пристигнах късно, той продължи сам, за да разговаря с адвоката на татко в Сан Анджело. Искаше да бъде сигурен, че поне един от нас ще присъства при прочитането на завещанието. И ако продължавате да любопитствате, ще ви кажа, че той бе оставил съобщение за мен в пансиона на госпожа Харис.

Той знаеше, че тя лъже, но не можеше да я обвинява, не и на такова място. Нито пък можеше да устои на изкушението да я подразни малко.

— Знаете ли, на мястото на Хауърд за нищо на света не бих заминал и не бих оставил жена си сама на място като това. Щях да се тревожа за безопасността ѝ.

— Да, но не сте. — Почувства се като пълна глупачка, задето изобщо бе отговорила, пое дълбоко въздух и издиша. — Така че не бива да се тревожите, господин Макрийди.

— Само си мислех, че ще е по-добре за вас, ако седите до някого, когото познавате. — Кимна по посока на оживената група каубои, към която се бе присъединил Бил. Всички те бяха шумни, цинични и очевидно пияни. — Аз поне съм се къпал тази сутрин.

— Значи отивате в Сан Антонио?

— Ъхъ.

— Трябваше да се досетя.

— Струва ми се, и двамата сме чужденци в Тексас, и двамата бихме могли да си правим компания, докато пътуваме.

— Ние двамата не се познаваме — заяви троснато тя. — И ако трябва да съм съвсем откровена, предпочитам да си остане така. Аз не

съм от жените, които биха флиртували зад гърба на мъжа си, господин Макрийди. А сега бихте ли ме извинили...

— Знаете ли, много приличате на онези лъскави червени ябълки — много вкусни наглед, но доста кисели отвътре — оплака се той.

— Не съм глупава — отвърна на удара тя. — Очевидно вие видяхте една жена сама и се опитвате да се възползвате от ситуацията.

— Надявах се, че ползата ще е взаимна — каза той и се изправи. — Мислех, че можем взаимно да си бъдем от помощ, но май съм се лъгал.

— Уверявам ви, че не съм слабото, беззащитно създание, за каквото ме вземате. И не се нуждая от този вид помощ, която ми предлагате.

Той се надвеси и за миг се вгледа в нея, а в тъмните му очи се четеше подигравка.

— Пияните каубои не търсят венчални халки. На ваше място щях да запомня това.

— Приятен ден, господин Макрийди.

Той сложи на главата си черната филцова шапка и я побутна леко назад, откривайки кичур смолиста коса.

— Все пак, ако промените решението си, аз ще съм в края на вагона — обичам винаги да виждам какво става пред мен.

Той се отправи към перона и тя почувства едновременно облекчение и раздразнение. И докато мислено си припомняше думите му, веднага се заинтригува. „Мислех, че можем взаимно да си помогнем.“

Сега, след като наистина се беше замислила, те ѝ се струваха доста странни. Не, ставаше смешна с опитите си да открие нещо несъществуващо. Това, което той търсеше, бе съвсем очевидно.

— Влакът пристига! — извика чиновникът. — Пътниците навън!

Тя грабна чантата и се отправи към близкия вагон. Тъкмо когато се качваше, една плюнка тютюнев сок едва не улучи крака ѝ. Вдигна поглед и видя каубоите, които Макрийди беше посочил. Всички имаха вид на прегладнели мъже, съзрели сочен бифтек. Носеше най-малко три ката дрехи, но докато очите им жадно я оглеждаха, тя се чувства напълно разсъблечена.

— Пфууу, Били, я виж това! Ако тази малка кукла не е гледка за моите очи, тогава какво! — заяви един от тях високо. За да подсили

думите си, той сръга каубоя, когото бе видяла на гишето за билети. — Ей, малка госпожо, какво правиш тук сама? — попита, като се приближи. Тя не отговори и той мина пред нея, препречвайки пътя ѝ. — К'во става, сладурче, да не би да си отхапа хубавото малко езиче? Искаш ли да опиташ от това? — И размаха полупразна бутилка с уиски под носа ѝ. — Ще ти дам срещу една малка целувчица.

— Не, благодаря. — Сърцето ѝ биеше до пръсване, но тя отговори със спокойствие, каквото не чувстваше. — Моля, бихте ли се отдръпнали, трябва да намеря съпруга си. Той... той е вече във вагона.

Мъжът се засмя силно и се обърна към останалите:

— Чухте ли туй? Тя дори говори хубаво.

— Ей, Ханк, чакай реда си. Аз пръв я видях — каза Били и го избута. — Аз имам право пръв. Не е ли така, малка госпожо? — Протегна мръсната си лапа и докосна яката на жилетката ѝ. — К'во мислиш? К'во ще кажеш ти и аз да си вземем една стая, а? Искаш ли да видиш парите ми? Имам пари — истински пари.

— На Трейнър няма да му хареса, ако закъснееш, Били — напомни му друг каубой.

— По дяволите, ще почака! Хвърлил съм око на...

Верена се отдръпна, едрият мъж го хвана, бутна го настрана и Били се провесил върху него. Верена се възползва от последвалата схватка, хвана чантата с две ръце и като се наведе, бързо мина под тях. Зад нея другите ревяха като магарета. Вече успокоена, тя връчи чантата на носача, хвана се за парапета и изкачи стълбите без обичайната помощ. Бързо пхна 10 цента в ръката на негъра, отвори вратата на пътническото отделение и замръзна в изумление.

Вагонът бе не само претъпкан, но повечето мъже, скупчени на пътеката, изглеждаха също тъй груби като онези навън.

Зловонието на топли, потни тела я удари в носа и в същия миг двамата пияни, които току-що я бяха заговорили, се качиха след нея. Едрият я хвана за ръката и иззад рамото ѝ долетя миризма на уиски.

— Няма нужда да съжаляваш за Големия Ал Томпсън, кукличке — каза той с удебелен език. — Може би ако ти кажа, че имам 50 долара в джоба си, ще бъдеш мила с мен, а?

— Господине, вие сте пиян — отвърна хладно тя.

Мина покрай него, в този миг влакът потегли и тя се препъна, готова да падне. Уплашена, си проби път през тълпата потни тела, като

понасяше пощипванията и похотливите погледи в отчаян опит да се добере до края на вагона.

Едрият каубой вече я настигаше, като проклинаше всеки по пътя си.

Тя съзря Макрийди на последната седалка и като избута някакъв дебеланко настрани, се спусна към комарджията.

Той вдигна поглед, тя се препъна в изпружените му крака и политна към мястото между него и прозореца.

— Промених решението си — изрече задъхана тя.

— Така и предполагам — промърмори той и отмести обувия си в ботуш крак, за да ѝ направи място. — Пазех една седалка за всеки случай.

— Благодаря — смотолеви тя с наведена глава.

С крайчеца на окото си той видя каубоя и въздъхна.

— Знаеш ли, и за двама ни щеше да е много по-лесно, ако още в началото беше дошла с мен.

— Не му позволявайте да ме открие.

— Косматият Лотарио?

— Не е смешно. Не го виждате, нали?

— Не. — Той леко се извърна и хвърли поглед към пътеката. — Всичко е наред — просто се скрий и не казвай нищо.

Тя нямаше нужда от повторно нареждане. Сграбчи лявата му ръка и се опита да се смъкне надолу. Беше закъсняла.

Пияният каубой се олюля и се пресегна през комарджията да я хване. Едрата мускулиста ръка я сграбчи за косата и той се опита да я вдигне на крака, но тя се вкопчи в Макрийди.

— Достатъчно — изръмжа той.

— Едно сладурче няма да... — Думите замръзнаха на устата му и в миг той сякаш изтрезня.

Ръкостискането се охлаби, а похотливият поглед се смени с пълно слисване. Най-накрая той се окопоти.

— Кой, по дяволите, си ти?

— Съпругът ѝ.

Когато смисълът на казаното стигна до съзнанието му, пиянската червенина се отдръпна от лицето на Томпсън. Той погледна Верена.

— Вярно ли е? Ти си негова?

— Да — едва успя да изрече тя.

Сведе поглед и видя револвера в ръката на комарджията. Беше зареден и насочен в гърдите на Ал Томпсън, а пръстът беше поставен на спусъка, напрегнат и готов.

— Пусни я или си кажи молитвата — изрече комарджията безизразно. За да подчертае думите си, той опря цевта на револвера в корема на каубоя. — Кое избираш?

— Нищо не исках, кълна се, господине. Само си помислих...

— Щях много да внимавам какво ще кажа сега — предупреди го Макрийди. — Тя е жена с характер.

С обляно в пот чело, Томпсън отстъпи назад с вдигнати ръце.

— Ей, аз нямам лоши мисли — запротестира. — Не знаех наистина, кълна се, помислих, че е съвсем сама.

— Това не е достатъчно — отвърна тихо комарджията.

Едрият мъж овлажни с език пресъхналите си устни.

— Не исках нищо, честна дума.

— Все още дължиш извинение на жена ми.

— Съжалявам, госпожо, наистина съжалявам — изрече Томпсън бързо. — Не знаех...

— Продължавай!

— Чуйте, аз... — Нравът на каубоя припламна, но се охлади веднага щом усети револвера, отново опрян в корема му. Преглътна с усилие. — Вижте, нямам какво повече да кажа. Вече рекох, че съжалявам! Какво още искате от мен?

— Разкаяние.

— Исусе! — Като търсеше думи, Томпсън опита пак: — Добре, това със сигурност няма да се повтори, госпожо, заклевам се — обеща той.

— По-силно. Струва ми се, че не можа да те чуе.

Каубоят хвърли към Верена поглед, пълен с отчаяние, прокашля се и повиши глас:

— Казах, че това повече няма да се повтори. Само помислих, че вие...

— Внимавай, не искаш да я разгневиш — напомни му Макрийди. Леко наклони глава към Верена и сухо промърмори: — Малко е бедно откъм красноречие, но мисля, че на повече не трябва да се надяваш. Ако си доволна, ще го пусна. В противен случай ще

натисна спусъка и ще слезем на следващата спирка, за да купим чисти дрехи.

Сякаш половината пътници се бяха извърнали и ги наблюдаваха. Вече напълно объркана, тя искаше да се скрие, но не можеше да избяга от глупавите усмивки и многозначителните погледи.

— Моля те, не искам неприятности — промълви тя уморено. — Просто му кажи да се махне и да не се появява повече тук.

— Е, каубой, май този път късметът ти проработи. Чу я, нали? Махай се!

Томпсън нямаше нужда от повтаряне.

Без да обръща внимание на претъпканата пътека зад себе си, той си проби път в навалищата и изчезна. От далечния край на вагона долетяха гласовете на приятелите му, които му се присмиваха, и избухна пианска свада. Най-накрая друга група хулигани започна да пука глави с цевта на пушките и компанията на Томпсън се усмири.

Макрийди изчака всичко да утихне и внимателно отпусна петлето на колта. Завъртя барабана и когато петлето попадна в празно гнездо, прибра револвера в кобура.

До него Верена Хауърд въздъхна с доловимо облекчение.

— Благодаря — прошепна тя и пусна ръката му. Погледна към пътеката и поклати глава: — Какви ужасни, отвратителни хора — същински варвари.

— Не е така. Те просто не ходят много често в града и когато отидат, наваксват, като създават голяма бъркотия. Западът гъмжи от такива каубои.

Все още опитвайки се да възвърне самообладанието си, тя преглътна.

— Трябва да отбележа, че реагира много спокойно.

— Защото бях подготвен. Това трябваше да се случи.

— Моля?

— На такова място винаги когато пред група пияни изникне жена между петнайсет и петдесет, особено ако е хубава, изгледите са 7 към 1, че ще има неприятности. Тук не е Филадельфия — правилата за оцеляване са съвсем различни.

— Почакай малко, нали не мислиш, че аз съм насърчила онзи дървенияк?

— Правило номер едно — продължи той, като я прекъсна: — по-добре стой настрана от мъж, който вони едновременно на уиски и тор — всяко същество във фуста ще му навее мисли, за които майка ти никога не е споменавала. Ще се разгони като бик при първия полъх на парфюма ти.

— Господин Макрийди, това е извън всякакво благоприличие. Мога да ви уверя...

— Още не съм свършил. Правило номер две: ако ще пътуваш сама, имаш нужда от нещо повече от венчален пръстен на ръката си. Мъже като Томпсън гледат само на около двацет сантиметра надолу от брадичката. Когато влакът спре за обяд на някоя гара, по-добре си купи игла за шапки, дълга около 10 см. Повярвай ми, ще ти бъде от полза много повече от този смразяващ поглед.

— Имам игла за шапки — възрази тя. — Но не можах да я намеря.

— Още по-добре си купи пистолет и се научи да стреляш. Нищо не охлажда един мъж така, както вероятността да го напълниш с олово.

— Мислех, че не обичате да убивате.

— Ти не слушаш внимателно, нали? Казах само, че комарът е доста по-лесен.

— Е, аз пък съм сигурна, че при никакви обстоятелства не бих убила.

— Не ми казвай, че съм попаднал на квакерка! — промърмори той с очи към тавана.

— Не, разбира се.

— Добре. Възгледите на квакерите за команчите не се ценят много по тези места, всъщност никой не ги споделя.

— Но аз наистина мисля, че се държим отвратително с индианците.

— В Тексас е по-добре да запазиш това за себе си. И така, докъде бях стигнал?

— Нямам ни най-малка представа, нито пък ме интересува.

— До правило номер три — реши той. — А то е никога да не попадаш сред пияни. Едната причина е, че мъжът не мисли ясно, когато е пиян и върши куп неща, които не би правил, ако е трезвен. Другата е, че не чува това, което не иска да чуе, и „не“ звучи като покана.

— Свърши ли? — попита ядосано тя. — За последен път... — Внезапно забелязала, че мъжът отпред се е извърнал към нея, тя го изглежда сърдито, докато се обърне, и сниши глас. — Чуйте, господин Макрийди, изобщо не ме интересуват вашите мисли — прошепна разярено, — но пак ще повторя, че с нищо не съм окуражила онзи грубиянин и ако мислите другояче, значи той не е единственият с пилешки мозък във влака. — След като изрази мнението си, тя решително впери поглед в прозореца.

— Само ще отбележа, че това, което ти липсва като разум, се компенсира от духа ти.

— Ако това е вашата представа за комплимент, запазете я за себе си — процеди тя, без да го погледне.

— Виж, просто не искам ти да бъдеш наранена, а аз убит. — Той протегна ръка и обгърна нейната с топли, изненадващо силни пръсти. — Ако ти е все едно, няма смисъл да прекарвам медения ни месец, бранейки честта ти. — Усетил напрегнатостта ѝ, той се наведе още по-близо и прошепна тихо: — Е, как ще се казваме — семейство Хауърд или семейство Макрийди?

Почувства, че я обливат горещи вълни, но за свое разочарование осъзна, че той я бе притиснал в ъгъла. Ако направеше сцена и пропълзеше през него до пътеката, щеше да скочи от тигана в огъня.

Разярена от самодоволната му увереност, тя съвсем забрави за предишната си благодарност. Когато я полазиха тръпки от топлия му дъх, тя развърза шнура на чантата със свободната си ръка. С надеждата, че се усмихва ослепително, заби иглата за шапки в крака му. Внезапната болка го принуди да се отдръпне и той невярващо погледна украсената с перла игла, а след това и нея.

— За какво, по дяволите, беше това?

— Би трябвало да си доволен — промърмори тя. — Това, ако не се лъжа, беше твоето правило номер две, нали? — В лешниковите ѝ очи проблеснаха дяволити пламъчета, когато добави сладко: — Понякога собственият ти съвет може да се обърне срещу теб, нали?

Той продължително се вгледа в нея с укор и изведнъж се усмихна разкаяно.

— Като премислям, я по-добре забрави останалите.

— Имаш предвид препоръката да купя пистолет? — попита тя невинно.

— Да. Струва ми се, че моят „Арми Колт“ е достатъчен за двама ни. — Потърка бедрото си, за да разсее болката. — Явно благодарността ти не трае дълго, нали?

— Уверена съм, че ако си беше спестил лекцията и бе държал ръцете си мирни, щях да запазя милосърдното си настроение значително по-дълго. Но преминеш ли един път границите на благоприличието, така както аз ги разбирам, наистина заприличваш на онзи каубой.

— Това беше доста жестоко.

— Може би, но ти си го заслужаваше.

— Тъкмо преди да ме промушиш, се канех да ти направя едно малко предложение.

— И аз така предположих — и не исках да слушам.

— Виж. — С надеждата да вземе иглата от ръката ѝ, той се доближи. Тя настръхна и той прошепна тихо в ухото ѝ: — Не казвай нищо, докато не ме изслушаш! Поне веднъж ме чуй. Ако след това все още си твърдо решена да продължиш сама, ще сляза на следващата спирка.

За миг в съзнанието ѝ изплуваха образите на Големия Ал Томпсън и приятеля му Били и перспективата да се изправи сама пред тях я ужаси. Неохотно запази мълчание достатъчно дълго, за да чуе първата част от предложението му.

— Ако пътуваме заедно, имаш по-голям шанс да стигнеш до Сан Анджело необезпокоявана. Като моя съпруга... — Преди да довърши мисълта си, тя го прекъсна:

— Господин Макрийди...

— Ако се преструваш, че си моя жена, ще бъдеш под закрилата на съпруга си — отбеляза той.

— А ти какво очакваш да получиш в замяна? Аз не съм чак толкова наивна, колкото ти се струва.

— Шшт. Слушай, единственото, което искам, е да вдъхваме почтеност, нищо повече. А и венчалната халка изглежда много по-убедителна, ако е придружена от съпруг.

— Да, но...

— Виж, има два вида жени на този свят и повярвай ми, мога да ги различа. Колкото и да ми е трудно да го кажа и колкото и да ти е трудно да го повярваш, аз няма да прекрача чертата с теб.

— Тогава защо искаш това? — попита подозрително тя. — Та ние дори не се познаваме. Няма никаква логика.

— Имам си причини, които нямат нищо, общо с теб. Добре си помисли. Сделката е твоя, ако я искаш. — С тези думи той се отпусна в собствената си седалка и ѝ подаде иглата. — По-добре я дръж подръка — каза ѝ.

— Повярвай ми, ще го направя.

Внезапно той се изправи и прекрачи към препълнената пътека.

— Скоро ще се върна.

Обезпокоена, тя не се стърпя и попита:

— Къде отиваш?

В следващия миг се досети за очевидното и цялата почервения.

— Няма значение, не ме интересува.

— Видях, че е започнала игра. — Той все пак ѝ отговори. — А както вече споменах, покерът е моят занаят.

— О, да, разбира се.

Въпреки това, когато той изчезна от погледа ѝ, тя се почувства неловко. Наложил си да се обърне към прозореца и се вгледа в зеления пейзаж с лошо предчувствие.

Сега осъзнаваше, че не трябваше да идва. Но бе дошла.

А сега единствената ѝ опора през целия път до Сан Анджело беше краткотрайното объркващо запознанство с някакъв красавец комарджия. Тя дълго седя, потънала в догадки защо той я беше последвал. Платоническата загриженост за нейната безопасност просто не изглеждаше правдоподобна. Не, той криеше нещо, тя беше уверена. Затвори очи и в ушите ѝ отново отекнаха майчините думи: „Никога не се доверявай на красив мъж.“ Най-после той се върна и като седна до нея, измърмори:

— Също като да вземат бонбона на малчуган.

Когато тя озадачено вдигна глава, той се ухили.

— Изглежда, твоят приятел Били ще плати медения ни месец — добави и хвърли пачка смачкани банкноти в скута ѝ. — Трябва да имат сто долара.

Сто долара! Това сякаш бе отговорът на нейните молитви.

Но не можеше да задържи парите. Насили се и му ги подаде обратно.

— Господин Макрийди, не мога да си присвоя печалбата.

— Но защо? Мисля, че и ти имаш дял в нея. Били и Големия Ал всячески се опитваха да ми се извинят. — Погледът му срещна нейния и изражението му помръкна. — Взела си решение.

— Да.

Не беше нужно да му казва — той прочете отговора в очите ѝ. От гърдите му се изтръгна въздишка:

— Добре, но мога да сляза едва след Спениш Бенд. Иначе нашите приятелчета, каубоите, ще заподозрат нещо.

— Благодаря ти.

Облегна се назад, сложи шапката на главата си и я нахлупи над очите си.

— Може би искаш да поспиш — каза той. — След Ийгъл Лейк ще будуваш с иглата в ръка.

— Ийгъл Лейк?

— Първата спирка след Спениш Бенд.

Верена предпазливо загърна мокрите си крака с фустата и мислено завидя на Макрийди. Очевидно несмуцаван от шума и ужасно горещия, задушен въздух в пътническия вагон, той спеше като къпан, докато тя се въртеше и се опитваше да се настани удобно на тясната седалка.

Вратата зад нея се отвори, някакъв мъж премина и наоколо се разнесе силна миризма на пот. Тъмните петна под ръкавите почти се сливаха с влажния гръб на мръсната му риза. Хрумна ѝ, че ако зад мърлявите гари, където влакът спираше за храна, имаше бани, пътуването би било значително по-поносимо. Но допусна, че тези, които най-много имаха нужда от услугата, щяха по всяка вероятност последни да се възползват от нея. Очевидно, след като пресичаха тексаската граница, мъжете prestaваха да се мият и да сменят дрехите си.

Единственото изключение до този момент бе Мак Макрийди.

По някаква ирония това също будеше възмущението ѝ от него. Докато тя съхнеше като умиращо цвете, изпод периферията на шапката му не струеше и капчица пот. Въпреки няколкото гънки по сакото и панталона, той изглеждаше почти толкова елегантен, както при качването си, сякаш можеше да слезе от влака и незабавно да се залови с работата си. Просто не беше справедливо.

Всъщност нищо, свързано с него, не беше справедливо. По някакво неоправдано божие благоволение или наследственост, той бе получил всички видими преимущества. Лицето и телосложението на някоя от онези гръцки статуи. Черна, леко вълниста коса и тъмни, тъмни очи. Външност, грация, интелект и дори обезоръжаващ чар у един човек. Без да се броят обноските на джентълмен. Но според собствените му признания той не беше джентълмен, а комарджия. Изкарваше прехраната си, като се възползваше от глупостта на мъжете.

Не се съмняваше, че се възползва и от жените. Държането му бе твърде предразполагащо, твърде непринудено.

Само като го погледнеше, можеше да види баща си. Нямаше значение, че косата на Джак Хауърд бе по-светла, а очите му лешникови като нейните или дори фактът, че бе доста по-нисък от Макрийди. Що се отнасяше до характера, и двамата очевидно бяха замесени от едно и също тесто. Опасни мъже. От тези, на които само глупачка би се доверила. Е, добре, тя не беше глупачка — майка ѝ се бе погрижила за това.

Докато той спеше, тя многократно прехвърляше всичко в ума си, опитвайки се да разбере защо той бе решил да я последва. И независимо от това какво ѝ показваше огледалото, бе напълно уверена, че опитите му за запознанство не са породени само от външността ѝ.

Мъж като него не би нахалствал така, ако не иска нещо, отсъди тя. В неговия случай той можеше да намери дузина красавици, готови, дори нетърпеливи да попаднат под обаянието на тези тъмни, тъмни очи. Не, тук имаше нещо друго.

„Надявах се, че ползата ще е взаимна. Надявах се, че може би ще си помогнем.“

Тук беше загадката. Все още мислеше, че целта му е да я прелъсти, но не беше съвсем сигурна. „Ако ти е все едно, няма да прекарвам медения ни месец, бранейки честта ти... И така, как ще се наричаме — семейство Хауърд или семейство Макрийди?“

Но монетата имаше и обратна страна. „Единственото, което искам, е да внушаваме почтеност, нищо друго... Виж, на този свят има два вида жени и повярвай ми, мога да ги различа... Няма да прекрача чертата с теб...“

Не, в това нямаше никакъв смисъл.

Ако не бе избрал картите за занаят, от него сигурно щеше да излезе съвършен актьор. По всяка вероятност той си играеше с нея, възползваше се от страха ѝ от мъже като Томпсън. Това трябваше да е обяснението. Наистина.

Поне сбиванията и псувните бяха изчезнали. Някои от каубоите бяха слезли на спирката за храна, докато на други или им беше зле, или бяха изпаднали в пиянско вцепенение. Но горещината и смесената миризма от цигарен дим, тютюнев сок, повърнато и пот бяха непоносими.

Тя съзря празно място на пътеката и ѝ се искаше да има смелостта да стане, за да раздвижи схванатите си крайници и да облекчи неприятната тежест в слабините си. Но Макрийди бе проснал дългите си крака и сполучливо бе превърнал малкия ѝ ъгъл в затвор, ограден от него и от прозореца, който не се отваряше. И така с глава, облегната назад, с нахлупена шапка, той си седеше, недостижим за света.

Трябваше да се изправи, да се раздвижи, да махне сърбящата я влажна фуста от краката си. И независимо дали ѝ се искаше или не, трябваше да посети тоалетната. Наведе се и се опита да отмести краката му към пътеката. Те не помръднаха. Сякаш тези негови ботуши се бяха сраснали с пода под седалката.

— Господин Макрийди — опита тя тихо. Той дишаше все тъй дълбоко. — Господин Макрийди.

Нищо. Седнала на ръба на седалката, тя обмисли дали да не употреби отново иглата за шапки, но отхвърли идеята. Реши предпазливо да го побутне по рамото. Протегна ръка, хвана го за ръкава и го дръпна. И направи почти фатална грешка.

Той подскочи, бутна с едната ръка шапката назад, а с другата бръкна в самото си. След секунда тя виждаше цевта на пистолета му. За миг сърцето ѝ спря. Сега в очите и поведението му нямаше и следа от съня.

— Какво, по дяволите?... А, ти ли си? — промърмори той и свали оръжието.

— Е, радвам се, че ме позна, преди да ме застреляш — едва произнесе тя с треперещ глас.

— Човек става нервен на чуждо място — смотолевя той.

Тя почти усещаше как лицето ѝ възвръща цвета си.

— Как, за бога, направи това?

— Кое? — В този момент той забеляза втренчения ѝ в колта поглед. — О, това ли?

— Стори ми се, че изникна от нищото.

— Не, беше под сакото ми. Трудно се вади оръжие, ако си седнал. — Повдигна хълбок, изпъна крака си и плъзна пистолета в кобура. — Какво, по дяволите, си мислеше, че правиш все пак?

— Опитвах се да те събудя, за да сляза.

— Следващия път просто ми кажи.

— Направих го — два пъти. Но може би силното ти хъркане ти попречи да ме чуеш.

— Аз не хъркам, а ако е така, ти си първата жена, която го е забелязала.

— И съм убедена, че има много други — отвърна тя сладко. — А сега ще ме пуснеш ли да мина или да прибягна до иглата за шапки?

— Ако Хауърд съществуваше, щях да го съжаля — каза той и се надигна. Отстъпи, за да ѝ направи място, и попита: — Искаш ли да те придружа до тоалетната?

— Не, разбира се.

— Както решиш. — Той изчака тя да тръгне и ѝ напомни: — По-добре вдигни полата и фустата си — по пода има много храчки.

— А аз си мислех, че си джентълмен — промърмори тя.

— След като се върнеш, ще прегледам внимателно ушите ти.

Тя спря и се извърна към него:

— Ушите ми?

— Тъхъ. Мама обичаше да казва, че ако човек лъже, ще му пораснат ушите.

— Наистина ли? — Пряко волята си, тя се усмихна. — В такъв случай това обяснява защо имам малки уши, нали?

Подът във вагона бе толкова мръсен, че дървените стърготини, насипвани върху слюнките тютюн, образуваха дебел пласт.

Тя спря, за да реши дали да използва двете си ръце и да запази дрехите си чисти, или да рискува само с едната, а с другата да запуши носа си. Решението да спаси роклята все пак надделя. Погнусена, тръгна през вагона, като заобикаляше хъркащи пияни, насядали в тесния коридор.

Някакъв мъж се надигна и я хвана за полата, преди да успее да мине покрай него. Той вдигна поглед и глупаво се ухили:

— Ник... никой не ми каза, че във влака има ангелчета.

Мъжът, седнал до него, отвори кървясалите си очи.

— Туй не е ангел — произнесе той мрачно, — а момиче.

Нататък по пътеката Бил се изправи, за да хвърли един поглед и поклати глава:

— По-добре я оставете на мира, има съпруг.

Тя дръпна роклята си и продължи. Зад нея каубоят обясняваше:

— Жената на Макрийди. Щеше да убие Ал заради нея. Лош човек е този Макрийди.

— Никога не съм чувал за него.

— Големия Ал ще ти каже.

Когато най-после стигна до тясната врата, носачът я спря:

— Затворена е, госпожо — приближаваме гара.

— Не може да бъде!

— Такъв е законът, госпожо.

Тя стисна зъби и забърза обратно по пътеката, докато най-накрая се препъна в краката на Макрийди и се озова на мястото си.

— Някакви неприятности? — попита той.

— Никакви — излъга тя.

— Ако не внимаваш, ще умреш със слонски уши.

— Приближаваме гара.

— Е, това обяснява всичко. — Бръкна в джоба на жилетката си, извади часовника и го погледна. — Пет и четирийсет и три. Сигурно тук ще хапнем. — Прибра часовника и добави: — За теб не знам, но аз самият съм доста гладен. С удоволствие бих хапнал някой дебел тексаски бифтек.

— Сигурно би било прекалено да се надявам, че приближаваме Ийгъл Лейк, нали?

— Не преди утре сутринта. Но трябва да сменим влака в Харисбърг, преди да падне нощта. Ето, това е копие от разписанието — каза той и ѝ предложи сгънат лист хартия.

— Тук не е посочена спирка в пет и четиридесет и три — отбеляза тя заядливо. — А и не помня да сме минали покрай Ричмънд.

— Явно закъсняваме.

Влакът спря със скрибуцане. Верена погледна през прозореца и зяпна. Нямаше и следа от град. Единственото, което виждаше, бе добитък. Със стотици. Загубила търпение, тя отново седна.

— Какво има?

— И така, господин Макрийди — отвърна уморено, — очевидно вашият бифтек е все още жив.

— Моля?

— Тук няма никаква гара. Навсякъде има само крави.

— Може би е от другата страна.

— Животни на пътя! — съобщи кондукторът, тръгнал по пътеката. — Веднага щом ги разпръснат, ще спрем за ядене. Двайсет минути.

— Господине — извика тя и махна с ръка, за да привлече вниманието му. — Да не би да искате да кажете, че след двайсет минути още няма да сме стигнали там?

— Госпожо, ние пристигнахме. Но имаме само двайсет минути за храна, ако искаме да стигнем до Харисбърг тази вечер.

Новината очевидно не развълнува Макрийди, но Верена вече бе твърде нещастна, за да седи спокойна.

— Извинявай — прошепна му тя, — но трябва отново да стана. Прекрачи краката му и успя да се изправи. Разкърши рамене за още едно отиване до предната част на вагона, повдигна с две ръце полата си и измина около седем метра, когато носачът я спря. Като отбягваше погледа ѝ, той тихо каза:

— Тоалетната е затворена, госпожо.

— Но тук няма гара — отвърна отчаяно тя.

— Съжалявам, госпожо, но влакът е спрял.

Не ѝ оставаше нищо друго, освен да се върне. Седна отново на мястото си и се опита да не мисли за неразположението си. До нея комарджията промърмори:

— Очевидно, след като времето е толкова кратко, някой ще дойде да вземе поръчките за вечеря.

— Не ме интересува, ще сляза от влака дори ако заради това се налага да яхна някоя крава — отговори тя през зъби.

— Толкова ли ти се ходи?

При други обстоятелства тя щеше да го приеме като обида, но точно сега не ѝ беше до това.

— Да — призна откровено.

— Добре, да вървим тогава.

— Сега ли?

— Да, след като някой може да се качи, значи ние можем да слезем.

Застана на пътеката, разби задната врата и я задържа, за да направи път на Верена. Тя мина покрай табелата с надпис „Без изход“ и се озова на тясната платформа към друг вагон. От едната страна двама каубои на коне викаха, размахваха големите си шапки и разпръскваха животните. От другата нямаше нищо, освен равно пасище и няколко малки постройки. Нищо, което би могло да се назове град.

Макрийди скочи върху голо парче земя и ѝ подаде ръка.

— Хайде, ще те хвана.

Вече слезли, той я улови под ръка и се отправи към приличащата на къща постройка. Вместо да влязат, той я поведе наоколо и посочи някаква разкривена дъсчена барака.

— Искаш ли да те изчакам?

— Не мога да вляза вътре просто така — сигурно е нечия собственост.

Той я изгледа и сви рамене:

— Както решиш, но когато вагонът се опразни, всичко наоколо ще се напълни с хора.

Той имаше право. Верена се огледа, влезе и затръшна вратата след себе си. Беше тъмно, горещо и вонеше така, сякаш от години не бе варосвано. Тъй като не виждаше нищо, откряна вратата, за да влезе малко светлина и веднага съжали, че го е направила. Седалката представляваше груба, изкривена дъска с две дупки, изрязани в нея. Отпред, върху кутия, пълна със сухи царевични кочани, пълзяха насекоми.

Нуждаеше се поне от три ръце — две за дрехите си и една за носа, но за съжаление хората не бяха устроени така. Тя извади от чантичката ленена бродирана кърпичка и започна да изтрива праха от седалката.

Когато излезе, комарджията не се виждаше наоколо. Но сега, след като отново можеше да диша, тя подуши острата миризма на гореща гранясала мазнина, която се разнасяше откъм къщата. В двора,

празен допреди пет минути, кръжаха пътниците в очакване да влязат вътре. Ако не беше стържещият ѝ стомах, тя би предпочела да се качи във влака и да се откаже от вечерята.

Преди да се бе наредила на опашката, Макрийди излезе с нещо, увито в парцал. Бе намръщен.

— Нямах роднини наоколо, нали?

— Разбира се, че нямам. Защо?

— Ще ти кажа, след като се качим във влака — отговори той и я хвана под ръка. — Хайде, нося вечеря.

— В този парцал?

— Да.

Той тръгна бързо и Верена едва успяваше да го настигне.

— Влакът няма да тръгне в следващите двацет минути — напомни му тя. — Бих предпочела да вечерям на открито, защото е по-хладно.

— Не и аз.

Вместо да тръгне към предната част на техния вагон, той прескочи парапета, откъдето бяха слезли, и ѝ подаде ръка. Във вагона бяха останали единствено кондукторът и носачът, които ядяха, седнали на отделни места в другия край, както и няколко каубои, твърде пияни, за да слязат.

Макрийди почти я настани на седалката, после седна и разгърна парцала.

— Ето — рече той и ѝ подаде една навита тортила. — Доколкото разбрах, нямаха голям избор.

— Сигурно си бил пръв на опашката — реши тя.

— Не.

— Господин Макрийди, да не би да криете нещо? — попита тя с любопитство.

— Странно, защото аз се канех да ти задам същия въпрос.

— Какво?

— Двама престъпници ей там те търсят.

— Какво? Това е невъзможно, аз не познавам никого в целия щат — заяви убедено тя. — Никой, освен господин Хамър не знае, че пристигам.

— Хамър?

— Адвокатът. Той бе определен от съдията да управлява имота на баща ми, но това едва ли може да се нарече познанство. Никога не съм го виждала.

— Онези не са адвокати, мога да се обзаложа.

— Сигурно има някаква грешка.

— Не знам. Но докато ти беше в тоалетната, те пресрещаха всеки, слязъл от влака, с въпроса дали някой не е виждал Верена Хауърд, по-точно госпожица Верена Хауърд. Като че ли са твои отдавна изчезнали роднини.

— Не е възможно, аз нямам роднини. Или поне не ми е известно — поправи се тя. — Не знам какво е правил баща ми, след като ни изостави.

— Те са по-възрастни от теб.

— Странно.

— Да, вече казах, че тези са тежък случай.

— Опасявам се, че не знам какво означава.

— Опасни хора.

— Това не ми помага особено.

— Истински отрепки, негодьяи. Не знам, може да са тексаски рейнджъри. Разбрах само, че очакваха да те открият в този влак. Търсеха неомъжена жена, която пътува сама към Сан Анджело.

Тя го изглежда подозрително.

— Измисляш си всичко това, нали? Това сигурно е част от твоя план. Поради някаква причина искаш да пътуваш с мен, но, бога ми, не разбирам защо.

— Всъщност може и да сляза преди Ийгъл Лейк.

Тя осмисли думите му и, внезапно попита:

— Ти си се забъркал в някаква неприятност, нали?

— Не търсеха мен — възрази той. — Освен ако не очакват да се дегизирам като млада стройна жена в началото на двадесетте, тръгнала сам-сама из Тексас. Не, те търсят теб.

— Не ти вярвам.

— Охо. Като говорим за вълка, ето го и него — изрече той тихо.

— Какво?

— Наведи глава, още по-добре — скрий се зад рамото ми.

— Моля?

— Прави каквото ти казвам.

Преди да откаже, той се протегна и придърпа лявата ѝ ръка към другото си рамо, излагайки на показ халката на пръста ѝ.

— Не вдигай глава — измърмори той почти под носа си. — Идва насам.

— Всичко това е нелепо — прошепна тя. — Чувствам се ужасно глупаво.

— Остави ме аз да говоря.

Скептично настроена, тя се извърна, зарови глава в сакото му и го прегърна през рамо.

— Ако разбере, че това е някаква хитрина...

— Само слушай и не говори — прошепна той в косата ѝ. — Бес, скъпа, всичко е наред — каза той високо с внезапно подчертан южняшки акцент. — Май тези тортили се отразиха твърде зле на капризния ти стомах. Само се дръж, докато стигнем до Остин, и нещата ще се оправят, обещавам ти.

— Какво?...

Усети, че тя се наежва, притисна я силно и продължи:

— От бебето е, а ти си много крехка. Трябваше да те оставя в Литъл Рок с мама. Сега, скъпа, просто стой мирно и ще ти мине.

— Зле ли ѝ е, господине?

— Първо дете — чу тя Макрийди гордо да отвърща. Гласът му долиташе до притиснатите ѝ уши като през фуния. — Много ѝ е лошо наистина. Явно тортилата, която изяде, няма да остане в стомаха ѝ. — Той протегна ръката, с която я беше прегърнал: — Името ми е Макрийди, Матю Макрийди, но хората ми казват Мак. А това е съпругата ми Елизабет Макрийди.

— Мак, госпожо. — Той не се представи. — Не мога да я видя.

— Всеки път, когато се изправи, повръща — обясни Макрийди. — Тъкмо почистих последната бъркотия.

Непознатият присви очи.

— Южняк ли си?

— Да, и много се гордея с това. Адската бригада. Трети арканзаски.

— Аз съм янки.

Настъпи мълчание.

— Ние победихме.

— Да, знам — отвърна Макрийди сухо.

— Случайно да си видял във влака едно момиче? — запита мъжът небрежно. — Пътува сама.

— Не се срещат често жени по тази линия. Имаше една, която се качи отсам Галвестън, но беше с деца.

— Не, тази е млада — на около двайсет или малко повече.

Комарджията сбърчи вежди и поклати глава:

— Не си спомням, но в грижите около Бес може и да не съм я забелязал. Наистина съжалявам.

Непознатият дълбоко въздъхна:

— Да, и аз съжалявам.

— Позната ли ти е?

— Сестра ми. Завръща се сама от Изтока.

— И се е загубила?

— Да, не можахме да я посрещнем в Галвестън и сега излиза, че е изчезнала. Мислех, че ще бъде в този влак.

— Може да е в някой от другите вагони — предположи съчувствено Макрийди.

— Никой не я е виждал. Вече питахме почти всички.

— Знаеш ли какво, дай си името и адреса и ако ние с Бес случайно я видим, когато сменяме влаковете в Харисбърг, ще ти се обадя.

Непознатият не се хвана на въдицата. Вместо това рече:

— Името ѝ е Хауърд, Верена Хауърд. Доста е необичайно, от тези, дето като ги чуеш, ги запомняш — Верена, имам предвид.

— Добре, ще се оглеждаме за нея — обеща Макрийди. — Не би ми се искало сестра ми да се озове тук сама. Не ще и дума, че може да попадне на голяма сган. Навсякъде наоколо е пълно с проклетите янки.

Непознатият стисна зъби и ръката му сграбчи револвера с шест патрона, пристегнат към бедрото му. После се овладя. Насили се да се усмихне и сдържано каза:

— Сигурно ще яздим до Сан Антонио и ще я потърсим там. Може да е тръгнала с дилижанс.

— И аз така бих направил — да я търся в Сан Антонио, имам предвид.

— За къде каза, че сте тръгнали?

— Остин. При Кълъмбъс ще тръгнем за Остин. Имаме близки там. — Макрийди леко отмести Верена и прошепна: — Бес, скъпа, по-

добре ли се чувстваш?

— Не мога да дишам — отвърна тя задавено.

— Това е от повръщането — увери я той.

— Е, аз ще тръгвам — рече непознатият. — Тя не се е изпарила, това е сигурно.

— Разбира се — измърмори Макрийди. — Надявам се да я откриете, преди да е станало нещо лошо.

— О, ще я намерим — по един или друг начин, но ще я намерим.

Верена не виждаше, но чуваше заглъхващото подрънкване на шпорите му, докато той се отдалечаваше. Комарджията обаче продължаваше да я притиска тъй силно, че тя долавяше ударите на сърцето му.

— Добре — каза той и я пусна, — сега можеш да се изправиш. Но той тъкмо слезе и по-добре не поглеждай през прозореца още.

— Май ми изкриви врата — промърмори тя.

Облегна се на мястото си и плахо погледна към прозореца с надеждата да зърне мъжа. Но той бе с гръб към нея и тя видя само една голяма филцова шапка, карирана вълнена риза и два определено криви крака в износени ботуши. Той вървеше, накуцвайки.

— Позна ли го?

Заловена, тя се обърна виновно към комарджията:

— Не, разбира се. Не знам кой е, но мога да те уверя, че не ми е брат.

— Може би е незаконороден.

— Баща ми напусна дома през шейсет и първа, когато започна войната.

— Е, не открих голяма прилика, но човек никога не е сигурен.

— Аз съм сигурна. Баща ми беше по-висок и изключително красив.

Като теб, прошепна един глас вътре в нея. Но тя не го повтори, а по устните ѝ заигра лека усмивка.

— Но едно нещо ще ти призная, Макрийди.

— Какво?

— Ти си завършен лъжец. Ако майка ти е права, ушите ти би трябвало да са дълги до земята.

— Отървах те от него, нали?

— Надявам се да е така. Но откъде, за бога, измисли тази Бес? Никога не съм харесвала това име. Звучи така, сякаш принадлежи на някоя стара дебелана.

— Майка ми се казва така.

— О! В такъв случай, предполагам, имаш право да си привързан към него — отстъпи тя.

— Така е.

— Съжалявам — рече тя с въздишка. — Не трябваше да бъда толкова откровена.

— Всъщност тя винаги е харесвала искреността. Но разговорът за Бес Макрийди не обяснява какво искаше този каубой — каза той и се върна към темата. — Сигурна ли си, че нищо не знаеш?

— Не мислиш ли, че ако знаех, щях да ти кажа?

— Не.

— Все пак аз наистина нищо не зная.

— Някой е разбрал, че пристигаш.

— Само господин Хамър, но ми се струва, че той едва ли би заръчал на двама грубияни да ме посрещнат веднага щом стъпя в Тексас.

— Какво знаеш за него?

— За господин Хамър? Нищо, но от писмото му подразбрах, че е много почтен адвокат.

— Такъв не съществува.

— Е, поне пише като възрастен мъж и аз дори не зная дали изобщо е познавал баща ми. Според вестниците, изпратени от него, той е бил определен от окръга да управлява малкото, останало от едно имение. И от написаното подразбрах, че баща ми не е оставил много — само една малка ферма с тристайна къща. Можеше да се легализира, без дори да се появя в съда.

— Което ме навежда на друга мисъл: ако случаят е такъв, защо си си направила труда да идваш чак дотук?

— Сега ми се ще да не бях идвала наистина. Оказа се голям разход и истински кошмар. — Тя пое дълбоко въздух и отново погледна през прозореца. Издиша и се обърна към Макрийди: — Предполагам, че ми беше любопитно да разбера какво е правил Джак Хауърд с живота си, след като ни изостави. Предполагам, че просто търся причината за неговото бягство. — Вдигна поглед към

комарджията. — Звучи глупаво, нали? Да похарча пари, които вероятно никога няма да покрийт разноските ми само по пътуването насам.

— Не е така.

— Едва ли е възможно да има две Верени Хауърд, нали? — попита тя и отново въздъхна.

— Вероятно не. Както посочи приятелчето ти, Верена не е често срещано име.

— Така е. Познавах само още един човек с това име и това бе лелята, на която съм кръстена. Името ѝ беше Верена Съмърс.

— Ти наистина ме смая — призна той. Облегна се назад и разви тортилите. — Ето, хапни малко, преди да тръгнем.

Мазнината се беше вече втвърдила.

— Не мога, наистина не мога. Дори когато ги приготвяха, не миришеха добре.

Той извади часовника си, отвори капачето и взе решение:

— Добре, все още ни остават около осем минути. Чакай ме тук, а аз ще разблъскам тълпата, за да видя какво още предлагат.

— Не разбра ли, докато беше там?

— Не. Когато чух да питат за теб, просто грабнах това от тезгяха, докато готвачът не гледаше.

— Значи дори не си ги платил? — попита тя невярващо. — Откраднал си храна?

— Хвърлих двайсет и пет цента. — Погледна мазния парцал и противните тортили. — Дори безплатни, те не биха били изгодна стока.

Загърна парцала, изправи се и извади изпод ръкава си тесния нож.

— Вземи това, ще свърши по-добра работа от иглата за шапки.

Тя погледна ножа, а после и храната в ръцете му.

— Макрийди, промених решението си — ще хапна от тези.

— Искаш ли пистолета ми? Ще ти го оставя.

— Не. — За миг тя улови погледа му. — Не искам никъде да ходиш точно сега.

Той я удостои с многострадален поглед и с въздишка седна обратно на мястото си.

— Знаеш ли, много е трудно да ти се угоди. Ако имаше училище, в което да обучават жените в изкуството сами да си противоречат, ти

би завършила с отличие — оплака се той. — Същото важи и за лъжите.

— Не съм те лъгала — възропта тя.

— Така ли?

— Поне не в истинския смисъл.

— Съществува ли изобщо господин Хауърд?

— Сигурна съм, че все някъде трябва да има такъв. Имам предвид, че все пак Хауърд е доста срещано име.

— Но нямаш съпруг.

— Не.

— А останалото?

— Останалото какво? Наистина аз не...

— За какво друго лъжеш? — прекъсна я той рязко.

— За нищо. Нямах да твърдя, че съм омъжена, но се надявах да избегна нежелано внимание — обясни тя отбранително.

— Като мъжа, който току-що си тръгна? — подигра я той.

— Като вас, господин Макрийди, и онези ужасни каубои. — Осмели се да срещне недоверието в тези тъмни очи и безизразно заяви: — Всичко останало е истина.

— Трудно ми е да го повярвам.

— А вие? — отвърна тя на удара. — Нека да си сменим местата, господин Макрийди. Каквото повикало, такова се обадило. Добре тогава, защо превръщате моите грижи в свои? Какво криете от мен?

— Нищо особено — излъга той.

— Има ли госпожа Макрийди?

— Много такива.

— Моля?

— Баща ми имаше четирима братя, които се ожениха и създадоха предимно синове. А тези синове...

— Спести ми изброяването — прекъсна го тя. — Питам за теб.

— Не. — Облегна се назад, лениво я изгледа и попита: — Защо? Да не би да обмисляш да се кандидатираш?

— Не, разбира се — процеди тя.

— Има ли нещо друго, което да те тревожи? Свързано с мен?

— Господин Макрийди, аз не любопитствам.

— О, не съм сигурен — въпросът бе доста личен.

— Ти пръв го зададе, нали така? Каква беше тогава разликата?

— Никаква, струва ми се. Но когато един мъж види жена, тръгнала на път сама, той...

— Той започва да си мисли разни неща — довърши вместо него тя.

— По-скоро проявява любопитство, госпожице Хауърд.

— Аз пък бих нарекла нещата с истинските им имена.

— Добре, така да бъде. Вземи. — Подаде ѝ една изстинала тортила и добави: — По-добре хапни и се наслаждавай на компанията ми, докато съм тук.

— Какво значи това?

— Слизам в Ийгъл Лейк, ако случайно си забравила.

Мисълта беше потискаща, но не ѝ се искаше да се занимава с нея точно сега. Независимо от всичко, няма да го моля да остане с мен, каза си тя.

Нямаше да му предостави никаква власт, която да използва срещу нея. Отхапа малко от пържената тортила. Беше плувнала в мазнина, но за гладен човек вършеше работа.

— Нямахте я, Гиб! Казвам ти, че я нямаше! — Лий Джаксън почти крещеше на Гиб Хана. — Кажи му, Чарли, кажи му, че нямаше и помен от момичето на Хауърд!

— Гиб, претърсихме целия влак — обясни Пиърс търпеливо.

— Не беше там.

— По дяволите, гледахме ги, като слизаха, за да ядат, и като не я видяхме, Чарли се качи във влака да я търси! — продължи Джаксън ядосано. — Казвам ти, нямаше сама жена. В целия проклет влак имаше само две жени. Не мислиш ли, че щяхме да ти кажем, ако я бяхме намерили?

— Може би си мисли, че сте искали да я запазите за себе си — проговори Боб Симънс. — Може би си мисли, че сигурно сте възнамерявали да делите на две, вместо на четири.

— Така ли мислиш, Боб? Че може да те преметнем? — попита Пиърс. — Ако наистина е така, защо в такъв случаи изобщо да се връщаме? Можехме просто да я отвлечем и да избягаме.

— Не съм казал, че го мисля, Чарли, казах само, че може би на Гиб му е хрумнало това — отвърна Симънс успокоително. — По дяволите, вече цяло денонощие сме на седлата и не е лесно да се разсъждава трезво. Всички сме наистина изнервени.

— Сякаш търсим игла в купа сено — промърмори Джаксън. — Знаех си, че трябва да чакаме в Сан Анджело, дори го казах.

— Трябва да е в този влак — отсъди Гиб. — Тя беше в списъка на пътниците от „Норфолк Стар“, пристигащи в Галвестън. Със сигурност не е наела файтон, за да прекоси половината Тексас.

— Сякаш е изфирясала — заяви Джаксън.

— Казва се „изпарила“, Лий.

— Ъ-ъ?

— Сякаш се е изпарила.

— По дяволите, Гиб, може да не съм начетен като тебе — парира го иронично Джаксън, — но имам очи! А и на Чарли всичко му е на мястото.

— Добре, добре.

Гиб Хана прокара пръсти през косата си и се почеса по наболата брада.

— Вижте, няма смисъл да се караме. Изпуснали сме я, това е всичко. Но знам, че е слязла от парахода, а също и че е прекарала

нощта в пансиона на Харис — с очите си видях регистъра. А по думите на Харис, помолила е да я събудят рано за закуска, за да успее да хване влака — изброи той. — По дяволите!

— Може би трябваше да изчакаме продавачът да се върне и да попитаме него — предложи Пиърс.

— Нямаше време. Влакът беше тръгнал преди час и гишето бе вече затворено — напомни му Симънс. — Нямаше да отвори до четири часа, а дотогава щеше да е невъзможно да настигнем влака.

— Нещо се е случило и тя не е хванала влака в девет и петнайсет — така трябва да е станало, Гиб — настоя Джаксън. — Няма друго обяснение.

— Ти спомена, че онази Харис ти е описала момичето на Хауърд като истинска красавица — може нещо да ѝ се е случило. Нали разбираш, Индианола е пълна с престъпници.

— Било е кратка разходка посред бял ден — процеди Хана. — Все някой трябва да е видял и целият град щеше да научи.

Лий въздъхна.

— Добре, Гиб, искаш да кажеш, че сме кръгли глупаци, нали?

— Да, Гиб — обади се Чарли. — Щом си толкова умен, кажи ни къде, по дяволите, е момичето!

— Във влака.

— Това сигурно означава, че и двамата сме слепи — измърмори Лий. — Е, добре, след като имаш акъл и силни очи, защо не я откриеш?

— Вижте, няма полза да се караме помежду си — рече Хана уморено. — Добре огледахте пътниците и...

— И не видяхме никоя, която би могла да бъде Верена Хауърд — довърши Чарли Пиърс вместо него. — Нямаше никакви жени, освен една фермерска съпруга с цяло котило хлапета около себе си и...

— И какво?

— Единствената относително млада жена беше с мъжа си.

— Добре ли я огледахте?

Пиърс поклати глава:

— Не успяхме. Горката — беше толкова зле, че не можеше да държи главата си изправена и съпругът ѝ се грижеше за нея. Каза, че чакала бебе.

— Може би е слязла, преди да настигнем влака — предположи плахо Симънс. — Може да ѝ е омръзнала компанията.

— И къде е отишла?

— Не знам.

— Не, тя е в този влак — заяви убедено Хана.

— Ако е така, тя се подвизава като каубой и го прави дяволски добре — промърмори Джаксън. — Навсякъде имаше само каубои и мексиканци.

— Тя е нямала причина да се дегизира — отбеляза Боб Симънс.

— Освен ако не знае за златото.

Тримата погледнаха Гиб Хана. Най-накрая Чарли Пиърс се окопити.

— Но как би могла да знае? Ти каза, че дори Хамър не е знаел.

— Джак ѝ е завещал всичко. Всичко — повтори натъртено Хана.

— Възможно е да ѝ е писал, преди да умре. Или да е оставил писмо, което да ѝ бъде пратено след смъртта му.

— Но аз ти казвам, че нямаше...

— Чарли, добре ли огледа съпруга? — запита Хана внезапно.

— Да.

Пиърс пое дълбоко въздух и издиша.

— Беше същински красавец — южняк от Арканзас. Каза, че е бил в някаква Адска бригада. Има черна коса и кафяви очи и, струва ми се, хубави дрехи. Имаше вид на адвокат или нещо такова.

— Или мошеник. Нещо друго?

— Беше седнал и не можах да преценя ръста му, но може би е малко по-висок от теб, Гиб.

— А съпругата?

— Трудно е да се каже. Не успях да видя лицето ѝ, но ми се стори добре облечена. — Чарли сбърчи чело, докато се опитваше да си припомни. — Беше болна, много болна, Гиб. Мъжът ѝ я наричаше Бес. Май че това е всичко. А, да, имаше венчална халка. Предполагам, това я изключва, нали?

— Може би да. А може би не.

— Мисля, че е по-добре да се върнем в Сан Анджело и да чакаме — промърмори Лий Джаксън. — Много по-разумно е. Тя все пак ще се появи за отварянето на завещанието.

— Вече разбрахме мнението ти — скастри го Хана. — Но аз продължавам да мисля, че тя е някъде във влака и възнамерявам да се уверя.

— Какво ще правиш, Гиб?

— Влакът спира на всеки няколко мили, за да се разчиства линията, така че можем да го следваме. Всеки път, когато пътниците слизат за храна, един от нас ще ги наблюдава.

— Да, но...

— А ако тя знае, рано или късно ще направи грешка, която ще я издаде.

— Когато сменят влака при Харисбърг, ще бъде вечер. В тъмното не можеш да видиш много, Гиб — отбеляза Боб.

— За да хване дилижанса за Сан Антонио, тя трябва да продължи до Кълъмбъс. Кои са спирките след Харисбърг?

Боб Симънс разгъна разписанието, приглади го с ръка и зачете на глас. Когато свърши, Гиб Хана кимна:

— Добре, трябва да настигнем влака някъде след Харисбърг. После...

— Няма ли да се учудят, че едни и същи хора се появяват навсякъде?

— Никой няма да разпитва един рейнджър.

— Но ние не сме...

— Все още пазя това — каза Хана, прекъсвайки отново Джаксън. Бръкна в джоба на самото си, извади щатската полицейска значка и я потърка в ръкава си. — Колкото си по на запад, толкова повече вярваш на тексаски рейнджър.

— Гиб, не знаех, че рейнджърите имат значки — смотолеви Чарли. — Мислех, че получават само пари и муниции.

— Някои сами си ги купуват — отбеляза Джаксън.

Хана кимна.

— Тази щеше да ми струва два долара, но нямах намерение да плащам на мексиканец — заяви той категорично. — Никога не ми се е нравела идеята законът да се прилага от негри и мексиканци.

— Убил си го, за да вземеш значката му — запита Симънс невярващо. — Гиб, нима си убил щатски полицай?

— Убих мексиканец. Не мисля, че това се брои.

— Боб, вече няма щатска полиция — напомни му Пиърс. — Както дочух, всички недоволствали и губернаторът се принудил да я разпусне и да върне рейнджърите. Сега тук има само няколко щурмоваци и шепа окръжни шерифи — добави той.

— Веднъж и ти да си прав.

Хана хвърли още един поглед на значката и я прибра обратно в джоба си.

— Струва ми се, можеш да кажеш, че един янки е станал щурмовак — заяви той усмихнат. — А понякога идват времена, когато това е от полза.

Допряла глава до стъклото, Верена бе заспала, когато влакът спря толкова рязко, че тя политна напред. Щеше да се удари в празната седалка отсреща, ако Макрийди не я беше хванал.

— Какво... какво, за бога? — едва изрече тя, събуждайки се. — Какво беше това?

— Спряхме отново.

— Да, разбрах. Беше съвсем осезаемо. Но защо?

Вратата зад тях се отвори, кондукторът застана до табелата с надпис „Без изход“ и съобщи:

— Линията е повредена! От Ийгъл Лейк ще дойде група, за да я поправи.

— Колко време ще отнеме? — извика някой.

— Не знам, линията е прекъсната! — отвърна той.

За Верена това бе последната капка в чашата на търпението. След многобройните непредвидени спирания заради крави по линията сега те се оказваха заклещени точно преди вечеря. Наведе се напред и опря глава в гърба на предната седалка, твърде уморена дори да плаче. Всяка става я болеше от умора, а крайт изобщо не се виждаше. Пътуваше вече цяла вечност, а не беше стигнала доникъде.

— Далече ли е Ийгъл Лейк? — чу тя Макрийди да пита.

— Около четири мили — отвърна железничарят.

— Вече щях да съм извървяла разстоянието от Галвестън до Кълъмбъс — измърмори тя под нос. — А най-лошото е, че веднъж пристигнала там, няма да съм изминала дори половината път до Сан Антонио, Започвам да мисля, че Пенсилвания е на другия край на света. — Огледа грубоватата пътническа компания и въздъхна: — И че Тексас е отделна държава.

— Едва ли това е най-доброто, което можеш да видиш тук — промърмори Макрийди. — Но поне най-голямата измет слезе на предната спирка.

— Да можех само да ти повярвам.

— Лъгал ли съм те досега? — попита той весело.

— Казвал ли си някога истината? — отвърна тя. Той си придаде израз на обиден.

— Можех да те оставя в ръцете на твоите отдавна изчезнали роднини.

— Откровено казано, все още се питам защо не го направи — призна тя.

Макрийди вдигна глава към кондуктора.

— Предполагам, че едва ли има някаква възможност да стигнем на коне до Ийгъл Лейк, вместо да чакаме тук да поправят линията, нали?

Железничарят погледна Верена.

— На госпожата пак ли ѝ е лошо?

Преди Верена да отрече, Макрийди постави предупредително ръка на рамото ѝ и кимна:

— Сигурно е от жегата. Опасявам се, че ако не излезе на чист въздух, ще припадне.

— Можете да се поразходите наоколо.

— Няма много да помогне. Пак ще трябва да се качи и сега, след като влакът не се движи, горещината ще стане непоносима. А и тоалетната е затворена...

— Те ще изпратят фургон с ремонтната група, но...

Мъжът извърна очи и огледа вагона. Няколко пътници вече мърмореха недоволно и бе сигурно, че с покачването на температурата вътре духовете щяха да се възпламенят.

— В един вагон няма да има място за всички, желаещи да продължат — завърши той неубедително.

— В такъв момент бих платил, за да я заведа някъде, където може малко да полегне.

Макрийди бръкна в джоба на самото си и напипа пачката с банкноти. Извади я и отдели десет долара.

— Едва ли ще е възможно да уредите нещо, за да я настаня, нали? — запита небрежно той.

С поглед, прикован в парите, кондукторът помисли за миг и после отстъпи:

— Ами мога да се погрижа.

— Направете го — промърмори Макрийди, подавайки му банкнотата. — Имам друга, досущ като тази, ако успеете.

Докато Верена наблюдаваше невярващо, железничарят сгъна предпазливо парите и ги натъпка в джобчето за часовника. Едва изчака мъжът да се отдалечи и се обърна към Макрийди.

— Никога през живота си не съм припадала — заяви тя. — Никога. А това беше чисто и просто подкуп.

— Ъхъ.

— Винаги ли така хвърляш парите си?

— По-добре ли беше да седиш и да се пържиш в собствен сос? — отвърна той, очевидно, без да се разкайва. — След петнайсет минути тук ще е като в пещ.

— Ами останалите? Как ще изглежда, ако ние станем и си тръгнем, а те не могат?

— Ако им стане много горещо, ще измислят нещо.

— Господин Макрийди, това звучи ужасно егоистично. Нито за миг не си помисляй, че не осъзнавам, че ме използваш като извинение самият ти да избягаш от горещината — заяви ожесточено тя.

— Майка ми винаги казваше: „Погрижи се за себе си и остави Господ да се погрижи за другите“ — промърмори той. — Тогава тя, разбира се, имаше предвид, че трябва да се държи прилично, но с времето открих, че този съвет е приложим и в други случаи.

— Забелязах.

Погледна през прозореца и забеляза издигащата се на вълни над тревистата прерия мараня. На хоризонта ниски хълмове гордо разкриваха залесената си гръд и подканящо зовяха.

Но в тази жега те бяха твърде далеч за всеки, който разчиташе само на краката си, помисли тя уморено. А с тези копринени чорапи, ластични жартieri, дълги до колената кюлоти, камизола, корсаж и колосана фуста под роклята тя бе вече на ръба на топлинен удар. Ако в този момент трябваше изобщо да е благодарна за нещо, това бе решението ѝ да не сложи корсета.

— Колко време според теб ще отнеме, за да поправят линията? — попита внезапно.

— Аз съм комарджия, не железничар — напомни ѝ той.

— Все пак сигурно имаш мнение. Защото очевидно винаги имаш собствено становище по всеки друг въпрос.

— От горещината ставаш наистина своенравна — оплака се той.

Когато започна да я облива червенина, той се смили.

— Но ако трябваше да се обзаложа, бих казал — няколко часа.

— Бих дала всичко за една баня и добра храна — промърмори под нос тя. — Чувствам се като мокър парцал, преди да го проснат да

съхне.

— Вероятно можеш да получиш и двете, ако платиш.

— Точно сега не мога да си позволя подобно разточителство.

Решила съм да кътам останалите си пари.

— Опитах се да ти дам част от печалбата си — напомни ѝ той.

— Господин Макрийди, не искам да съм длъжница, на когото и да е. Искам само... Е, твърде късно е. Той е мъртъв и аз трябваше да си остана у дома.

Извърна се, опря глава до горещото стъкло на прозореца и затвори очи.

— Добре съм — промълви, за да убеди както себе си, така и него.

— Ще го преживея.

— Всички успяват по един или друг начин.

Той се чувстваше толкова изтощен, колкото изглеждаше тя, но вместо да се поддаде на умората, се надигна от мястото си и се изправи, за да раздвижи изтръпналите си крайници. Пръстите на ходилата му болезнено пареха в ботушите с дебели подметки. За да раздвижи кръвта си, той измина няколко пъти разстоянието от единия до другия край на вагона.

— Играе ли ви се, господине?

Обърна се и съзря един ужасно млад, очевидно новак каубой. И за миг се изкуши. Не, не бе паднал толкова, че да скубе невинни души — или поне не още. Не и когато хлапето вече изглеждаше съвсем отчаяно. Поклати глава:

— Твърде горещо е.

— Човек трябва да прави нещо, за да отвлича мислите си от своята беднотия — отвърна момчето. — Вие сте комарджия, нали? Преди да слязат, Ал и Били разправяха, че сте истински мошеник.

— Колко имаш?

— Няма значение, имам достатъчно.

— Колко?

— Останаха ми пари — настояваше момчето. — Не съм загубил всичките.

— Тогава по-добре си ги запази.

Извърна се и в същия миг чу издайническото щракване на петлето на пушка, която е заредена, и косата му настръхна.

Първият му подтик бе да сграбчи своя „Арми Колт“, но ако хлапето стреляше необмислено, всички наоколо щяха да бъдат в опасност. Освен това би било неразумно да убие малкия глупак — това само щеше да доведе до един по-обстоен оглед от страна на закона, отколкото той би могъл да издържи. Трябваше да поеме риска хлапакът да го застреля в гърба.

— Никой не ми е казвал, че нямам достатъчно пари — проговори момчето безизразно.

Вместо да отвърне, Мат решително отстъпи назад.

— Вие сте страхливец, господине — каза момчето.

Отново не последва отговор.

— По-добре свали тази пушка, синко. Не се знае кого може да нараниш — обади се зад момчето възрастен каубой.

— Никой, обидил Джон Харпър, не живее дълго — бе отговорът на хлапака. Той вдигна пушката и се прицели в гърба на комарджията. — По-добре си кажете молитвата, господине.

Всички наоколо затаиха дъх, докато Мат продължаваше да върви.

Привлечена пряко волята си от внезапната пълна тишина, Верена се поизправи и хвърли поглед към пътеката, където стоеше Макрийди. В първия миг тя изпита чисто любопитство.

После забеляза, че всички наоколо сякаш се бяха вцепенили. Изправи се, за да види по-добре, и съзри момчето с пушка в ръка, насочена към Мак Макрийди.

Обезпокоена, Верена стъпи на пътеката и извика: „Не стреляй!“, за да привлече вниманието на хлапака.

Когато всички погледи се обърнаха към нея, тя стисна очи, затаи дъх и политна напред, сякаш бе припаднала. В мига, в който тялото ѝ се строполи на пода, я удари миризмата на тютюн, кал и стърготини. Трябваше да преодолее подтика да се изправи, за да избяга от цялата тази гадост, която сега полепваше по роклята ѝ.

Слисано, хлапето се надигна от мястото си, за да погледне.

— Какво, по дяволите?...

Макрийди се възползва от объркването му, извърна се, наведе глава, хвърли се напред, заби рамо в гърдите на хлапака и го блъсна назад. Момчето се препъна и пушката изстреля един куршум, който се заби в тенекиения покрив на вагона. Възрастният каубой се възползва

от ситуацията и преди момчето да успее да се изправи, го удари по главата с ръкохватката на един стар револвер. Чу се тъп звук от удара, момчето се строполи на пода, а до него тупна обезвреденото оръжие.

— Днес не учат младоците на обноси, нали? — отбеляза възрастният мъж и прибра собствения си револвер в кобура.

Изненадан от внезапния обрат, Мат си проправи път сред зяпачите, събрали се на пътеката, и падна на колене край Верена. Повдигна главата ѝ, положи я на коленете си и извика:

— Отдръпнете се, дайте ѝ въздух! Припаднала е!

Още докато изричаше думите, усети нейната напрегнатост. Наведе се над нея, за да я предпази от любопитни погледи и прошепна тихо:

— Не мърдай още и благодаря.

— Роклята ми — съсипана е — изплака тя.

— Ще ти купя чисто нова.

— Не можеш.

Докато я придържаше с една ръка към подгънатия си крак, с другата бързо разкопча първите копчета на корсажа ѝ. Плъзна пръсти под дрехата и цялото ѝ тяло настръхна.

— Не! — задъхано изрече тя и сграбчи ръката му.

— Шшт. Ще е по-достоверно, ако разхлабя корсета ти — промърмори той в ухото ѝ.

— Не съм с корсет — отвърна тя през зъби. — И ако отново ме докоснеш, ще викам.

— Какъв съпруг ще съм, ако не го направя? — парира я той. Хвърли поглед през рамо и съобщи: — Трябва да я изнеса навън, не може да диша.

Кондукторът се втурна през вратата „Без изход“ и попита:

— Какви са тези безредици? Кой стреля? — После съгледа жената на пода и помисли най-лошото. — Мили боже, какво стана?

— Припадна, преди хлапакът да застреля мъжа ѝ — отвърна някой.

— По-добре се погрижете за госпожата. Том опази момчето вместо вас. Цапна го по главата с ръкохватката на револвера. Може да се свести чак довечера.

— Тя е добре, нали? — попита железничарят припряно Мат. — Не е наранена, така ли?

— Много е нагрята — отвърна друг пътник. — Съвсем нагрята. Нищо чудно, че припадна.

— Тук е горещо като в пъкъла, честна дума — заяви друг.

— Щом е тъй, няма да отида там — добави спътникът му.

— Само ако можех да й намеря някъде място да си почине, ще се оправи — каза Мат и вдигна поглед към кондуктора. — Но трябва да я изнеса оттук. А ще има нужда и от вода.

Кондукторът се почувства така, сякаш всички го обвиняваха за горещината, и вдигна ръце, за да въдвори тишина.

— Правя всичко, което е по силите ми — опита се да ги увери той. — Знаех, че е болна и изпратих за помощ, която да я откара у госпожа Гуди. Фургонът с ремонтната група трябва да пристигне всеки момент.

— Т'ва няма да е от полза — настоя някакъв едър мъжага. — Неговата госпожа може да умре, преди да е пристигнал фургонът. Както каза Джейк, тя е много нагрята.

— Прегрята — прошепна Верена, поправяйки го.

— Същото казвах и аз, нали?

Очевидно някой друг бе взел присърце молбата за вода, защото тъкмо когато Верена се канеше да се изправи, върху главата ѝ се изля пълна манерка и измокри косата ѝ. Като пръхтеше и се давеше, тя се опита да се освободи от ръцете, които я държаха.

— Проклет да съм, ако не е получила припадък!

— Сега, любима, просто лежи спокойно и всичко ще се оправи — каза утешително Макрийди. Притеснен, че тя ще разобличи измамата, той закри с ръка устата и носа ѝ. Отново вдигна глава и съобщи: — Цялата пламти и сякаш започва да я тресе.

Съвсем раздърпана и сконфузена, тя затвори очи.

— Нали ви казах, жената се е нагряла, получила е топлинен удар! — настояваше мъжата тържествуващо.

В другия край на вагона група мъже блъскаха и удряха ожесточено, сипейки ругатни наоколо. После долетя един победен възглас:

— Ето! Хайде, Тед, дай едно рамо.

В следващия миг вълна от възклицания заля вагона, докато над главите на пътниците пренасяха плоската метална врата, която стигна до мъжете, надвесени над Верена. Някой я сложи на пода.

— Хайде, момчета, да я вдигнем и да я изнесем на чист въздух.

Някой я хвана за раменете и краката и Верена ококори очи. Погледна нагоре и видя Макрийди да се отдръпва, сподавената му усмивка помрачи ефекта от загриженото му изражение и Верена осъзна, че негодникът искрено се забавлява.

— Мога да вървя, наистина — протестираше тя, докато я полагаха върху нещо твърдо. — Моля ви, нямам нужда от...

Вместо да я послушат, те я притиснаха надолу, подпъхнаха фустата и полата ѝ под нея и я повдигнаха.

Опасявайки се да не наруши равновесието, тя дори не смееше да се обърне и наистина да се хване здраво.

Единственото, което ѝ оставаше, бе да гледа в тавана, който се движеше, и мълчаливо да се моли. Стиснала здраво ръбовете на вратата, тя преживя едно страховито спускане от вагона към земята. Когато се осмели да погледне нагоре, видя тълпа непознати, повечето от които отчаяно се нуждаеха от баня и бръснач, да я обграждат и да я зяпат така, сякаш бе панаирджийска атракция.

— Добре съм — едва изрече тя, треперейки, и отново се опита да се изправи.

— Не, не си. По-добре да лежиш — обади се един от тях и я побутна да легне.

Тя извърна глава с надеждата да види Макрийди, но от този изверг нямаше и помен.

— Къде е... къде е моят... моят съпруг? — успя да каже тя.

— Вдига скандал заради проклетата железница — отговори едрият мъж. — Фургонът още не е пристигнал и ако не дойде скоро, май ще се наложи да те носим чак до Ийгъл Лейк.

Обезсърчена от тази мисъл, тя настоя:

— Трябва да говоря с господин Макрийди веднага, ако обичате.

— Ей, Мак, госпожата те търси! — извика той силно.

Когато комарджията загрижено се наведе над нея, тя го хвана за реверите, дръпнато надолу така, че главите им почти се докоснаха, и през мократа си коса се вгледа в тези негови тъмни очи.

— Да не си посмял да ме изоставиш — каза тя през зъби. — И ако толкова много ти е до смях...

Думите ѝ замряха, когато устните му докоснаха нейните, и тя почувства, че страните ѝ пламват. Ако не беше публичният позор, би го

зашлевила. Той се отдръпна и промърмори:

— Повярвай ми, наистина се опитвам да се сдържа.

Но в очите му проблясваха дяволити пламъчета. Тъглчетата на устата му затанцуваха, когато добави:

— Все пак трябва да признаеш, че хрумването да се използва вратата на тоалетната бе гениално.

— Фургонът идва! — извика някакъв каубой.

— Линейката е тук — съобщи високо железничарят. — Веднага щом я разтоварят, можете да изпратите госпожата в къщата на шериф Гуди.

Въпреки безпокойството си, Матю успя небрежно да отбележи:

— Мислех, че ще я заведем в града — в Ийгъл Лейк.

— В Ийгъл Лейк^[1] няма град! — засмя се силно каубоят. — Нито пък езеро или орли! Или поне аз не съм виждал!

Мат извади разписанието от джоба си, за да се увери сам.

— Но тук е отбелязана спирка, нали?

— Да, обаче наоколо няма нищо.

Железничарят се опита да изясни въпроса.

— Не бих казал, че няма съвсем нищо — рече той благоразумно. Погледът му се спря за миг върху Мат. — Там е фермата на Гуди. Всъщност наоколо има много ферми. Но пътят за Кълъмбъс минава точно през земята на Гуди, така че много от каубоите, които работят в околността, слизат там. Иначе трябва да харчат пари, за да отидат чак до Кълъмбъс и да се върнат обратно на кон.

— Сигурно това означава, че няма нито хотел, нито баня — промърмори Макрийди.

— Уверен съм, че ако помолите госпожа Гуди, тя ще се погрижи. Те двамата с шерифа са много гостоприемни хора.

И мускулче не трепна по лицето на Матю, но иронията не му убягна. След като бе избягал чак от Натчес, бе съумял да попадне право в ръцете на един шериф. Единствената му утеха бе мисълта, че много трудно някой би познал в Мак Макрийди безупречния и капризен Матю Морган. А и никой не би очаквал от него да пътува с болна съпруга.

Просто трябваше да кротува и да изчака до Кълъмбъс да я остави. Дотогава тя щеше да бъде неговото оправдание да избягва Гуди при всеки възможен случай.

— Явно ремонтната група разтовари фургона — съобщи железничарят. — Внимавайте, като я качвате.

Преди превозното средство да се беше напълнило с хора, той извика:

— Господин Макрийди тръгва с жена си! Фургонът ще се върне за останалите веднага щом може.

— Бих искала да стана — запротестира Верена, докато ръцете на комарджията я държаха.

Железничарят погледна нея, а после и вратата на клозета, като се чудеше какво ще обяснява на началниците си, ако се окаже, че липсва.

— Мисля, че ако съпругът ви е с вас, няма да се случи нищо лошо — отсъди той. — Така, докато вие чакате, няколко момчета ще могат да върнат вратата на мястото ѝ.

— Благодаря — прошепна тя и отблъсна ръката на Макрийди.

Изправи се, приглади гънките на съсипаната си пола и се опита да се качи в каруцата. Но комарджията зад нея я хвана и я повдигна.

— Скъпа моя, ти си доста по-тежка, отколкото изглеждаш.

— Никой не би могъл да те обвини в прекомерна галантност — измърмори тя. — Ако не считах себе си за дама, едва ли щях да устоя на изкушението да те скалпирам.

— Наистина ли искаш да се отървеш от мен? — прошепна той в разчорлената ѝ коса.

— Веднага щом ми дадеш десет долара заради тази рокля — отвърна тя буйно.

Той я стовари в каруцата, покатери се на седалката отпред и хвана юздите. Шибна задниците на двете мулета и извика:

— Е-е-хоп!

Едното животно потегли и повлече другото.

— Няма ли да попиташ за посоката? — измърмори Верена, докато се настаняваше зад него.

— Струва ми се, че ако ги оставя, сами ще намерят пътя обратно за дома. — Облегна се на грубата дъсчена седалка и призна: — Надявах се да имаме възможност да поговорим, преди да сме стигнали.

Тя хвана рамото му за опора и седна до него.

— Не ме интересува как ще изглеждам, няма да подскачам наляво-надясно отзад.

— Тъкмо бях започнал да казвам, че обмислих и... Забеляза сбърчените под разпиляната по челото коса вежди и реши да я омилостиви, преди да зачекне въпроса.

— Преди малко постъпи много смело.

— Не можех да оставя онзи хлапак да те застреля.

После, осъзнала, че това може да се изтълкува като интерес към него, добави:

— Всъщност не можех да позволя да застреля, когото и да е. И сега вече сме квит, нали? Имам предвид, че ти ме отърва от така наречения брат, а аз ти спасих живота. Сега вече нямам никакви основания да се чувствам твоя длъжница.

Погледна петната от тютюн върху роклята си и направи гримаса.

— Честно казано, мисля, че аз пострадах повече в резултат на познанството ни. Досега никой не е излял вода върху теб, а и дрехите ти са все още в съвсем приличен вид.

— Вече казах, че ще се погрижа за това. По всичко личи, че наоколо няма откъде да се купи рокля, но веднага щом стигнем в Кълъмбъс...

— Но ти нямаше да ходиш в Кълъмбъс — напомни му сладко тя.

— Доколкото си спомням, щеше да слезеш тук.

— Както споменах, обмислих това и реших, че сега аз съм ти длъжник.

— Ще взема само парите, благодаря.

— Да, но може би все пак първо ще ме изслушаш. Сега всеки във влака мисли, че аз съм ти съпруг. Ако тръгна за Остин сам през прерията, всички ще започнат да те гледат с недоверие. Някои вероятно ще решат, че си била изоставена от истински безделник, но други... — Той замълча, докато тя обмисляше възможностите, и добави: — Тъхъ. Изгледите не са много добри, нали? А веднъж щом идеята се промъкне в плиткоумните глави на тези каубои, кой ще те брани от тях? Ще бъде още по-лошо, отколкото на гарата в Индианола. Не, по моему аз съм вързан за теб до Кълъмбъс. Или така, или и двамата слизаме тук.

— Не, Макрийди — аз съм тази, която е вързана за теб — заяви уморено тя. — А и както вече знаеш, трябва да продължа. Без значение как ме гледат или се отнасят с мен, аз все пак трябва да стигна до Сан Анджело. — Вдигна поглед към небето и въздъхна тежко: — Ако

вярвах в прераждането, много бих се зачудила какво толкова съм извършила в предишния си живот, че да съм заслужила това.

— Наистина ли ще ти е толкова трудно да ме изтърпиш още няколко часа? Ако всичко е наред, ще се разделим в Кълъмбъс довечера.

— Да, господин Макрийди. Никога през своите двайсет и две години не съм срещала човек като теб. Въпреки подчертаното ми нежелание, по някакви необясними, но користни причини, ти успя да се промъкнеш в живота ми. И абсолютно нищо от това, което казвам или правя, не е в състояние да те спре. А и — прибави натъртено — всичко тръгна наопаки, откакто те срещнах.

— Не беше нужно да инсценираш онзи припадък — напомни й той.

— Повярвай ми, вече съжалявам — промърмори тя. — Сега хубавата ми рокля е съсипана и още по-лошо — воня така, сякаш съм дъвкала тютюн и съм го плюла навсякъде върху себе си.

— Поне за четвърти или пети път ти казвам, че ще ти купя нова рокля.

— Не можеш. Както вече отбеляза, няма откъде — възрази тя. — А и изглежда невъзможно да се намери готова рокля. Въпреки че е съвсем невероятно мъж с твоя очевиден опит да не знае, това, което се купува, е плат за рокля. Не, ще трябва да си купя плат и шивашки принадлежности и да си направя нова, когато ми остане време. Така че ще взема парите ти като обезщетение и ще се опитам да изкарам с другите две рокли.

— Можеш да наемеш шивачка.

— В тази пустош? Да, господин Макрийди, точно това ще направя — възрази уморено. — Виж какво, не ми се говори повече, така че дай ми десетте долара и ще бъдем квит.

— Ето още нещо, за което исках да поговорим.

— Какво?

— Не можеш да наричаш съпруга си господин Макрийди, нали разбираш?

— Е, аз пък възнамерявам да продължавам.

— О, предполагам, че в това няма нищо странно, ако говориш за мен на някого друго — отстъпи той, — но когато говориш с мен, по-добре ме наричай по име.

— Не ми хрумва нищо подходящо.

— Приятелите ме наричат Мак.

— Това е твърде интимно. Сигурно имаш цяло име?

— Да.

Пое дълбоко въздух и се поколеба дали да ѝ припомни името си, или да измисли друго.

— Добре — каза той най-накрая, — забрави ли, казвам се Матю, но бих предпочел да ме наричаш Мак.

— Матю — повтори тя. — Не звучи зле — реши. — Добре, когато се обръщам към теб, ще го използвам.

Той вече съжаляваше за искреността си. От самото начало трябваше да се нарече Том, Бил, Хенри или нещо подобно. Ако все още не бе станало, скоро името Матю Морган щеше да виси във всяка шерифска стая между Флорида и Ню Мексико. Старият Александър Жиру щеше да се погрижи за това. А Матю Макрийди бе твърде близко като звучене до Матю Морган. Но вече бе късно. Веднъж щом се раздели с нея, няма да повтаря тази грешка, обеща си той.

— А ти по-добре не се представяй като Верена — рече той на глас. — Не знаеш кога може да се натъкнеш на братята си.

— Казах ти, че нямам братя.

— Нямах това предвид.

— Е, добре, но няма да съм Бес. Не ме интересува дали това е името на майка ти или не. Просто не ми харесва.

— Твърде възможно е двамата мъже да са ме чули да го изричам.

— Господин Макрийди...

— Мак.

— Матю.

Докато нагласяше съсипаната си рокля, Верена осъзна, че всъщност той има право.

— Добре, но нека поне да бъде Елизабет.

— Елизабет Макрийди. Звучи добре — призна той. — Добре, приема се.

— До Кълъмбъс. — Тя — вдигна очи и за момент огледа красивия му профил. — Изобщо не те интересувам, нали? Вършим всичко това заради твоята репутация, а не за моята.

— Опитвах се да те защита.

— Господин Макрийди, вие сте опасен човек, но не в смисъла, който имах предвид в началото — реши тя. — Когато се лепнахте за мен, реших, че таите някакви намерения, свързани с моята личност. Може и така да е, но вие криете нещо друго.

— Първата преценка винаги е вярна — промърмори той. — Вие сте прекрасна жена, госпожо Макрийди.

— Ако ме погледнеш в очите и го кажеш отново, ще се уверя, че си изпечен лъжец — отвърна сухо тя.

— Знаеш ли, ако смекчиш малко езика си, няма да останеш стара мома.

— Господин Макрийди, сигурна съм, че има по-лоши неща. А ако езикът ми ме е спасил от брак с мъжете, които съм срещала, то тогава той е Божи дар — изрече безизразно тя.

— Някой те е разочаровал.

— Това изобщо не те засяга.

— Негодникът те е подвел и те е изоставил — пробва той.

— Не ставай смешен.

— Влюбил се е в друга.

— Не.

— Вече е бил женен.

— Не.

— Не е искал да стане католик като теб.

— Господин Макрийди, аз не съм католичка.

— В моя роден край се счита за странно, ако една хубава жена не се е омъжила още на шестнайсет-седемнайсет години.

— Е, аз не съм родена в затъntenите краища на Тенеси. — Хвърли му смразяващ поглед и заяви: — това е твоето разбиране за смяна на местата, нали? Страхуваш се, че ще ти задам някой неудобен въпрос.

— Например?

— Защо ти е нужно да се представяш за женен? — Преди да е успял да каже нещо, тя изстреля следващия въпрос: — От какво бягаш, господин Макрийди?

— Почти всеки, дошъл в Тексас, бяга от нещо, Верена. Дори и ти.

— Говорим за теб. От всичко, което зная, би могъл да бъдеш крадец или дори убиец.

— „Не“ е отговорът и на двете. За сега, предполагам, ще трябва просто да ми повярваш.

— Трудно ми е.

— Кой беше той?

Сепната от внезапния въпрос, тя премигна.

— Кой? — запита предпазливо.

— Кой те е разочаровал толкова млада, Верена?

Той нямаше право да очаква отговор, а и тя не бе длъжна да отговаря. Но Верена пое дълбоко въздух и бавно издиша.

— Баща ми — призна тя.

— Баща ти?

— Да. Беше красив, очарователен и остроумен в компания на жени, но зад външното лустро бе хитър, жесток и безсърдечен. Той изобщо не се върна от войната, господин Макрийди.

— Войната взе много жертви.

— О, той оцеля — каза тя горчиво. — Няколко месеца преди края й той предаде страната, а после изчезна. Изостави мама. Изостави и мен.

— Съжалявам.

Отново срещна погледа му.

— Не се нуждая от съчувствието ти. Наблюдавах как майка ми бавно умира — през последните няколко години тя беше жив мъртвец. И когато най-накрая напусна този свят, се зарекох, че няма никога да позволя на някого да ми причини такава болка. Дори ако това означава да умра стара мома.

Дълго никой от двамата не проговори и най-накрая Мат отмести поглед.

— Издигнала си висока стена около себе си и малцина могат да я превземат — каза той сериозно.

— Баща ми беше опасен човек, господин Макрийди, красив и съблазнителен. Точно като вас.

При тези думи той вдигна поглед.

— Може да съм правил много неща, с които не се гордея, но ако щеш, вярвай, никога не съм изоставял никого. Наречи го любопитство или лудост, но винаги съм играл докрай.

— Предполагам, че има десетки жени, които ще разкажат различна история.

— Може би, но никога няма да го направят. Вече ти казах, че на този свят има два вида жени и аз ги различавам. Винаги съм попадал на лошите. Така че те не очаквах нищо, а аз не ги разочаровах. Краят беше просто край, без съжаления и от двете страни.

Тя нямаше отговор — или поне не такъв, който да бодне съвестта му. Ако той наистина си вярваше, значи просто никога не бе хвърлял поглед назад, за да види жените, които е оставил разплакани след себе си.

[1] Ийгъл Лейк (англ.) — Езерото на орлите. — Б.пр. ↑

Верена бе толкова гладна, че стомахът я болеше, и сякаш за да бъде мъчението й пълно, миризмата на пържено пиле насищаше въздуха, преследваше я, не й даваше покой.

Някъде в другия край на фермерската къща нейните спътници вероятно се гощаваха с това пиле и други вкуснотии.

Затворила очи, тя си представяше картофеното пюре, гъстия сос, зеления фасул, бисквитите... Не, рече си тя ожесточено, трябва просто да почака, докато някой ѝ донесе вечерята. Поне е по-чиста, отколкото когато пристигна, напомни си.

Веднага щом Макрийди я бе свалил от каруцата, се появи госпожа Гуди, засуети се загрижено около нея, настоя тя да се освободи от дрехите си, да се поизмие и да полежи, за да запази силите си в жегата. Докато Верена съкрушено гледаше как Макрийди се отдалечава — без съмнение да се весели, — бе хваната под ръка, доведена в тази малка спалня и оставена с две кани топла вода и голям калъп домашен сапун. После госпожа Гуди я остави сама, като обеща да ѝ прати „нещо за хапване по-късно“.

Верена остана по риза и кюлоти и изми потта и праха от тялото си. Най-накрая сапуниса косата си и я изми възможно най-добре. Преди да бе свършила, една млада мексиканка нахлу, грабна изцапаната ѝ рокля и изчезна, без да обели и дума, като не ѝ остави друг избор, освен да седи в стаята. Тъй като нямаше какво да прави, легна на неравното тясно легло и впери поглед в пукнатините по измазания таван, измъчвана от съблазнителния мирис на пържено пиле.

Докато чакаше, чуваше как пристигат натоварените в каруцата свадливи пътници. Ако съдеше по шумните ругатни и държание, те сякаш се бяха събрали точно под прозореца ѝ. Най-накрая удари звънецът за вечеря и някой извика:

— Хайде, храната е готова! Всеки, който се нареди, ще бъде обслужен, но къде ще ядете си е ваша грижа. Само взимате чиниите и продължавате, защото в къщата няма достатъчно място.

Едва когато всичко бе утихнало, някакво друго момиче на около 14–15 години — слабо, уморено, с руса коса — се появи на вратата на стаята с поднос в ръка. Постави го на една маса близо до леглото и тръгна да излиза, когато Верена слисано погледна. Единствената храна бе малка купичка с кафява течност и парче хляб без масло.

— Извинете — каза тя, спирайки момичето, — но сигурно сте забравили останалото или има някаква грешка.

— Ъ-ъ?

— Това не е моята вечеря — заяви убедено Верена.

— Да, госпожо, вашата е.

— В такъв случай трябва да говоря с госпожа Гуди.

— Не може да дойде, каза да ви предам, че е ужасно заета. Но с почти сто пътници и всички от ремонтната група не е спряла за миг. — Сега усмихнато, момичето добави гордо: — Аз, Хуана и госпожата изпържихме трийсет кокошки, докато Бетси и Анджела обелиха цял куп картофи.

— О, разбирам — произнесе Верена с облекчение. — Това е само първото ястие. Поднасят вечерята със супа.

— Не, госпожо. Този бульон Хуана го направи от кокалите. Щеше да прави някакъв сос, ама нямаше достатъчно месо и затова сега ядат кокошките.

Забелязала, че гостенката изобщо не изглежда доволна, тя направи няколко крачки назад, преди да обясни:

— Вие сте болна и в деликатно положение и госпожата каза да ядете малко, че да не стане по-лошо.

— Но аз съм толкова гладна, че ми иде да се разплача — възропта Верена.

— Сигурно госпожата ще ви прати нещо довечера, ако не повърнете.

— Довечера!

— Да, госпожо.

Момичето се възползва от слисването на Верена и бързо излезе.

— Почакайте малко, къде е роклята ми?

Момичето или не чу, или умишлено я пренебрегна. Всичко това беше някаква ужасна грешка. Още преди да е залязло слънцето, Верена дори нямаше да бъде тук. Щеше да бъде в Кълъмбъс и да се раздели с Матю Макрийди. Надигна се от леглото, изтича до вратата и извика:

— Ще донесе ли някой роклята ми? Трябва да поговоря с някого!

С изключение на един стар мексиканец, който идеше към нея, коридорът бе пуст. Когато я зърна да стои насреща му в тънката си ленена риза, на лицето му цъфна беззъба усмивка. Унила, Верена се

отдръпна навътре, затвори вратата и дръпна болта, който служеше за резе.

Стаята бе непроветрена и задушна. Верена се приближи до прозореца и видя навсякъде наоколо пътниците от влака — облежнати на стъблата на дърветата, седнали по тревата, в прахта, накацали дори по парапета на верандата — и всеки един с чиния с храна в ръката. Мексиканката, която бе взела роклята ѝ, кръжеше сред тях с една кана и пълнеше чашите.

Отчаяна, Верена седна отново на ръба на леглото. Пружините под дюшека проскърцаха застрашително и леглото хлътна надолу. Тя отчупи парченце хляб, натопи го в бульона и го поднесе към устата си, като си каза, че все пак това е по-добре, отколкото нищо.

Относително добре. Под слоя мазнина течността беше солена и тежко напоена с мириса на лук. Никога, при никакви условия не би нахранила гостите си с това.

Малко по-късно на вратата на стаята се почука леко. Тя помисли, че сигурно е момичето, което най-накрая връща роклята ѝ, отмести припряно болта и отвори вратата. Отново бе сбъркала — беше Матю Макрийди с голяма пътна чанта в едната ръка и нещо прилично на завита салфетка в другата.

— Ще трябва да дойдеш по-късно — каза тя и бързо мина зад вратата, за да я затвори. Беше закъсняла. Кракът му пречеше.

Очевидно, без да забелязва смущението той влезе право в стаята, оставяйки я да стои слисана до вратата.

Докато тя наблюдаваше невярващо, Матю остави нещо на стола, пусна чантата, съблече самото си и го провесил на облегалката. Верена скръсти ръце пред гърдите си и затвори с лакът вратата. И избухна.

— Какво си въобразяваш, че правиш? — попита разярено тя. — В случай че не си забелязал, не съм облечена.

— Шшт, ще си помислят, че се караме.

— Не ме е грижа какво ще си помислят, господин Макрийди. Веднага излез от стаята ми!

Огледа се наоколо за оръжие, но не откри нищо, което да ѝ послужи.

— Чу ли ме? Казах да излезеш!

Той разхлаби тънката черна копринена вратовръзка на врата си. Шокирана, Верена тръгна към прозореца, за да извика за помощ, но

мисълта, че не знае кой или какво ще се отзове, я възпря. Тя понижи глас:

— Отговори на въпроса ми: какво смяташ да правиш тук?

Той я изгледа, а в тъмните, почти черни очи проблеснаха лукави пламъчета. Когато отговори, в ъгълчетата на устата му се спотайваше усмивка:

— Ще се настаня.

— Преди да си ме докоснал дори с пръст, ще разбудя цялата къща. Ако е нужно, ще пицця, докато самият шериф Гуди не дойде тук.

Тъй като Макрийди не изглеждаше впечатлен, тя облиза пресъхналите си устни и заплаши:

— Ще му кажа, че те търсят, че се опитваш да ме отвлечеш, че...

— Донесох ти малко пържено пиле — каза той тихо.

— Ти не ме слушаш! Не съм облечена и не можеш да останеш тук! Неприлично е!

Изведнъж осъзна какво ѝ бе казал току-що.

— Донесъл си ми вечеря? — попита тя предпазливо.

— В салфетката има три парчета пиле.

Той се ухили и погледът му лениво се плъзна по нея.

— Никога не съм проумявал какво кара една жена да мисли, че е гола, когато все още е напълно облечена!

— Ако притежаваш поне капчица благоприличие, щеше да знаеш — възрази тя. — Къде е?

— Моето благоприличие или храната?

— Храната.

— Сложих я на стола. Ела и я вземи.

Докато отговаряше, разкопча горните копчета на ризата си. За миг тя просто онемя, но после се окопити.

— Господин Макрийди, може да съм гладна, но не чак толкова — заяви хладно.

— Както решиш. Ако не я искаш, вероятно ще я изям, преди да си легна. Съмнявам се, че след това угощение жената на Гуди ще готви още нещо днес.

— Няма да спиш тук, каквото и да означава това.

Той огледа леглото, а после и нея.

— Казах, че си тежка, но едва ли ще заемеш много място. Виж какво, можеш просто да вземеш тази игла за шапки в леглото със себе

си и ако се приближа към твоята половина, да ме убодеш.

Изненадана, Верена се задави.

— Какво? Нали наистина не мислиш... Избий си от главата тази идея! Това е моята стая, господин Макрийди. Не знам какво възнамеряваш да правиш, но аз няма да отстъпя.

Забеляза един железен ръжен в ъгъла зад празната печка и се втурна към него. С крайчеца на окото си забеляза, че той сваля ризата си.

— За последен път — ще излезеш ли?

— Не преди да съм се измил.

— Можеш да се измиеш навън. Сигурно някъде наоколо има водна помпа. После, преди да тръгнем, можеш да отидеш и да поспиш, докато ти мине главоболието от онова, дето го пиеше под дървото.

— Беше лимонада. Не мисля, че шерифът имаше желание да раздава на група и без това изнервени мъже нещо по-силно.

— Не ме интересува какво е било — скастри го тя. — Повярвай ми, едва ще дочакам нощта, за да стигна в Кълъмбъс.

Грабна ръжена и се извъртя. Вместо да се отправи към вратата, той държеше каната с вода. Когато тя вдигна оръжието си, той само сбърчи вежди.

— Преди да си използвала това, може би трябва да ти кажа, че ще оправят линията едва утре по някое време. Проклетата релса се е изкривила.

— Какво? — почти изкрещя тя.

— Знаеш ли, за образована жена твърде много се повтаряш.

— Нима искаш да ми кажеш, че след онова, което трудно мога да нарека ужасно пътуване с влак, сега... сега сме заклещени в това забравено от Бога място?

— Ъхъ. Явно част от линията се е изкривила от горещината. Или поне така каза на Гуди един от ремонтната група. Ако не успеят да я оправят, ще отидат обратно в Харисбърг за нова. Така че, скъпа Бес, ще трябва да се примирим с положението.

— О-о-о, не, няма! Нищо на тази земя не може да ме накара даделя стаята с теб, господин Макрийди.

Размахвайки ръжена с двете ръце, тя спокойно каза:

— А сега за последен път — ще излезеш ли или трябва да разцепя дебелията ти глава?

Преди да осъзнае какви са намеренията му, Матю хвана ръката ѝ и я свали. Приведен към нея, той бе толкова близо, че тя усещаше топлия му дъх по лицето си.

— Ако майка ти е била като теб, мога да разбера защо старецът я е напуснал.

Очите ѝ се разшириха и той кимна.

— А сега, госпожице Верена, нека уточним някои подробности. Първо, аз съм също толкова уморен и разнебитен, колкото и ти. Второ, идеята да прелъстявам една опърничава жена изобщо не ми се нрави. Трето...

Тя вирна брадичка.

— Господин Макрийди, не е нужно да бъдете груб и невъзпитан.

— Трето, ако искаш, можеш да вдигнеш врява, но първо помисли добре. Когато се стъмни, всяка педя наоколо ще се запълни със свадливи пътници — вече обсъждат да настанят трийсет-четирийсет човека на верандата отпред. Сега ти съчувстват всички, освен мен. Но ако издадеш, че не сме съпрузи, ще бъдеш изритана навън, сама сред тези мъже — каза Матю и пусна ръката ѝ. — Все още ли искаш да ме удариш? — присмя се той.

— Да, но няма да го направя. — Отчаяна, тя пусна ръжена. — Предполагам, можеш да спиш на пода. — Обърна се и облегна глава на стената. — Господин Макрийди, аз изобщо не приличам на майка си.

Беше прекалил и го съзнаваше. Пристъпи зад нея и се почувства почти безпомощен.

— Не плачи, Верена — рече той с въздишка. — Не биваше да го казвам.

— Не плача, господин Макрийди — отвърна уморено тя. — Никога не съм плакала. Майка ми проля толкова много сълзи, че бяха достатъчни и за двете ни.

Почувствала прохладната мазилка, докосваща слепоочието ѝ, тя затвори очи.

— Просто ми е горещо, уморена съм, гладна ѝ сама. Мястото ми не е тук и не зная защо дойдох. Може би, за да плюя на гроба му, не знам.

Гневът му бе отминал и той сложи ръка на рамото ѝ.

— Искаш да обърнеш страницата. Знаеш ли, същото е и с мен. Мразя да свалям ръката, преди последната карта да е открита.

Обърна я с лице към себе си и отметна с длан влажната кестенява коса от челото ѝ.

— Когато не ти върви, Рена, просто продължаваш да играеш с надеждата, че всичко ще се оправи. И най-накрая това става.

— Наистина ли?

— Да.

Тя бе твърде хубава, твърде уязвима, за да може Матю да устои. Преди да осъзнае какво прави, той наклони глава към нейната и вкуси солените ѝ устни. Момичето не се отдръпна и той плъзна ръце около раменете ѝ и я притисна толкова силно, че усети топлината на тялото ѝ под тънката памучна риза.

За миг тя се поддаде на целувката, вкусвайки от главозамайващото странно усещане. После шокът от докосването на голите му ръце и рамене я връхлетя. Настръхнала, тя го отблъсна.

Изглеждаше по-скоро шокирана, отколкото разгневена. Матю отстъпи назад и прокара пръсти през косата си, преди да успее да проговори.

— Съжалявам, Рена, нямах такива намерения.

С все още разширени очи, тя се взря в лицето му.

— Татко ме наричаше Рена — прошепна тя, преглъщайки буцата в гърлото си. — Той беше единственият. За мама винаги бях Верена.

Магията бе изчезнала и той въздъхна тежко.

— По-добре хапни, преди да си припаднала. После, след като се измия, можем да се поразходим — да огледаме наоколо, преди да се стъмни. Няма смисъл да стоим затворени тук.

— Господин Макрийди, не мога да изляза по долни дрехи.

— Ах, да. Е, мисля, че поне това мога да уредя.

— Не виждам как.

— Вината е моя. — Преди тя отново да избухне, той започна да обяснява: — Тъй като наоколо няма къде да купим друга рокля, съпругата на шерифа предложи да се опита да я почисти с хума и хлебна сода. Като знам колко беше разстроена заради съсипаните си дрехи, предположих, че едва ли ще стане по-лошо и ѝ казах да опита и да види дали не би могла да пооправи роклята.

Този човек бе непредсказуем. Всеки път, когато си мислеше, че го е преценила правилно, той вършеше съвсем неочаквани неща.

— Ти си поръчал да я почистят? — попита тя невярващо.

— Знам, че няма да изглежда така, както би ти се искало, но все пак ще е по-добре от преди. Но в случай че не е, довечера последните от ремонтната група трябва да донесат чантата ти.

Прокара длан по наболата си брада и мрачно добави:

— Не си единствената, която е в затруднено положение. Аз си мислех, че до вечерта ще съм изкъпан и обръснат и ще мога да изиграя един покер в Кълъмбъс. А сега ще трябва да прекарам нощта, затворен тук с теб, а ти ще ме гледаш накриво и ще мислиш, че веднага щом отслабиш бдителността си, съм готов да си позволя разни волности. Е, това няма да се случи.

— Ако се вдигнеш от пода, ще пицця така, че да събудя и мъртвите — предупреди го тя. — Не ме интересува какво ще си помислят останалите.

— Хайде да сечем за леглото — предложи той.

— Какво?

Матю се наведе и измъкна изтъркано тесте карти от джоба на самото си. Докато тя наблюдаваше слисана, той ги размеси с опитна ръка и разгъна в дланта си цялата колода.

— Хайде, изтегли една.

— Искаш да избира карта? Която и да е?

— Тъхъ.

С разпалено любопитство тя протегна ръка, издърпа една карта от средата на тестето и я обърна.

— Петица.

С лявата ръка той взе друга карта и я обърна.

— Вале пика. Е, скъпа ми Елизабет — съобщи той весело, — явно леглото ще е мое.

— Не е честно! Никога не съм играла покер в живота си и ти го знаеш.

— Но сега игра и загуби.

— Аз дори не играя карти — възропта тя. — Никога не сме имали у дома.

— Те нарастват по сила, като се започне от двойката и се стигне до асото. Две, три, четири, пет, шест, седем...

— Мога да броя, господин Макрийди — процеди тя.

— Осем, девет, десет, вале, дама, поп и асо — продължи той.

— Моето вале пика е по-силно от твоята петица, а в сеченето печели по-силната карта. Аз ще легна на леглото, а ти можеш да постелеш завивките на пода.

— Не можем ли да опитаме отново? — попита тя с надежда.

— Ако ще играя, поне трябва да зная какво върша.

— Играта се основава на късмет, не на знания.

— Трябваше да се досетя — промърмори тя. — Никога не ми е вървяло.

Силно почукване ги прекъсна и някакъв глас се обади зад вратата:

— Госпожо Макрийди, нося ви роклята.

Матю отвори вратата. Слабоватото русокосо момиче вдигна очи, обгърна с поглед голите му гърди и на лицето ѝ цъфна усмивка.

— Вие ли сте господинът? — попита тя превзето.

— Ъхъ. — Обръщайки се към Верена, той промърмори: — Скъпа, роклята ти пристигна.

Момичето отмести поглед към Верена и усмивката ѝ внезапно изчезна.

— Не всички петна излязоха, но Хуана направи всичко по силите си.

Очите ѝ жадно поглъщаха Верена.

— Сигурно не ви е липсвала много, а? — добави тя многозначително и кимна с глава към разбърканите завивки върху леглото.

— Грешите — отвърна Верена, изчервявайки се. После, понеже ѝ се стори, че не е прозвучала убедително, додаде: — Той току-що влезе.

Не, това беше още по-лошо.

— А е и посред бял ден.

Напълно унижена, тя завърши през зъби:

— Оставете я на леглото, ще платя за почистването веднага щом пристигне багажът ми. Опасявам се, че чантата ми остана във влака.

— Аз ще се погрижа, скъпа — каза Матю и бръкна в джоба си. Извади един сребърен долар и го подхвърли на момичето, което го грабна пъргаво и бързо изхвърча от стаята. Той затвори вратата, погледна Верена, вдигна вежди и сви устни. — Ако мислиш, че трябва да е тъмно, значи не разбираш много от прелъстяване.

Тя цялата почервения и възрази:

— Разбира се, че не разбирам, нито пък искам да науча.

— Знам.

Начинът, по който бе изречено това, не й хареса.

— Какво значи това?

— Когато те видях за пръв път, помислих, че си узрял плод, готов да бъде откъснат. — Той наклони леко глава и добави сериозно: — При по-обстойно вглеждане се оказа, че си съвсем зелена.

— И кисела? — попита тя сладко.

— Не, само зелена. А аз... — добави той с въздишка — никога не съм бил от тези, които късат плодовете зелени.

Той се върна до стола, взе салфетката и й подаде.

— Докато се мия, хапни. После, докато е все още светло, можем да се поразходим наоколо. Хайде, това ще е още едно занимание, освен да ме наблюдаваш как се събличам.

— Моля?

— Ще се мия.

— Не и докато съм тук, а аз нямам намерение да излизам от стаята.

— Твоя воля.

Наведе се, разкопча скобата на чантата, отвори я и извади сгънатата риза. Вдигна дрехата й я разгъна, като изучаваше примирено гънките.

— Ако Жан-Луи можеше да я види, щеше да се разплаче.

— Жан-Луи? — повтори тя, заинтригувана за миг.

— Моят шивач.

— Значи имаш шивач — промърмори тя. — Сигурно имаш и игла за връзка с диамант.

— Жан-Луи използва само най-фината френска батиста и шие точно като парижки модист, прави най-хубавите ризи в Ню Орлиънс. Шивачеството е изкуство. Освен това нямам игла с диамант, поне вече не.

— Дано си я загубил на комар.

Забелязала, че ръцете му се насочват към кръста, тя попита:

— Какво правиш?

— Приготвям се за миене.

— О, не, грешиш.

— Разбира се, че няма да сложа чисти дрехи върху вонящото си тяло — парира я той. — Не е нужно да гледаш, ако не искаш. Дай ми пет минути и ще бъда измит, а всичките ми оскърбителни части ще бъдат прикрити достатъчно добре, за да бъде удовлетворено чувството ти за благоприличие.

— Господин Макрийди, всичко у вас е оскърбително — заяви тя изразително. — Вие нямате нито морал, нито благоприличие и което е най-лошото...

Той разкопча първото копче на панталона си и язвителните думи замряха на устните ѝ. Тя извърна очи и в припряността си да обърне стола се препъна. Взе храната и седна, с поглед вперен в грубата мазилка на стената. Без да посмее да вдигне очи, разтвори салфетката.

— Преди да си го изяла, ще съм свършил — обеща той.

Беше донесъл три къса пиле, покрити със златиста коричка: две кълки и някакво причудливо, невиждано досега парче. Тя го огледа и бе твърде гладна, за да устои. Заби зъби в едната кълка, изливайки гнева си върху нея.

— Когато стигнеш до ядеца, не го чупи.

— Какво? — едва успя да запита тя с пълна уста.

— Смешното парче. След като оглозгаш цялото месо от костта, хващаш единия край, а някой друг другия, после и двамата дърпате, докато се счупи. Който отчупи по-дългата част, ще има късмет.

— Ами аз... — Тя погледна встрани и заради светлината, която се пречупваше в огледалото, видя Матю Макрийди. Той бе чисто гол.

Когато изречението ѝ внезапно прекъсна, той се извърна и тя за пръв път получи нагледна представа за мъжкото тяло.

— Какво има?

Унижена, тя наведе глава.

— Не, нищо, нищо. Забравих какво исках да кажа. Както и да е, не... не беше нищо важно.

В този миг той забеляза огледалото над малката тоалетка.

— О, госпожице Верена, засрамете се — промърмори.

— Господин Макрийди, ако исках да ви видя, нямаше да надзъртам в огледалото — отвърна тя кисело. — Просто щях да се обърна и да ви огледам от глава до пети. Но не го направих и няма да го направя. Всъщност...

Тя се изправи и като се постара да остане с гръб към него, стигна до леглото, грабна роклята си и я намъкна през главата.

— Не зная къде ще отида, но веднага щом намеря гребена, който госпожа Гуди ми даде, ще изляза оттук. Не ме е грижа какво ще си помислят всички, няма да остана и минута повече.

Гребенът прелетя над главата ѝ и падна върху леглото. Тя го грабна и едва не се втурна към вратата. Хвана дръжката и го чу да казва:

— Не забрави ли нещо?

Верена погледна надолу и видя, че корсажът се подава изпод роклята.

— О!

Почервеняла, тя припряно закопча малките копчета.

— Това също, но аз имах предвид друго.

Тя нямаше намерение да се обърне.

— Какво?

— Обувките ти. Сложи ги, освен ако не искаш треските да погъделичкат краката ти. Ето.

И той ги плъзна по пода.

Момичето се наведе, грабна в ръка черните си боти, дръпна вратата и изфуча навън. Спря в малкия тесен коридор, стисна гребена между зъбите си, облегна се на стената и намъкна обувките. Когато се наведе да завърже връзките, чу гласове, които долитаха иззад ъгъла, и се втрещи.

— На Гиб няма да му се понрави, но това момиче Хауърд не е наоколо.

— Така е. Знаех си, че не е в този влак.

— Ако нямах дял, Лий, щях да си ида у дома и да го оставя той да я търси.

— Мислиш ли, че шерифът подозира нещо?

— Не. Казах му същото, както и на предните гари — че само следваме влака с надеждата да я открия. Той ми отвърна, че ако няма писмена заповед, не може да помогне много, освен да гледа за нея.

— Какво ще кажеш на Гиб?

— Същото — че момичето не е в този влак; По дяволите, освен болната и онази с дечурлигата, няма други жени между петнайсет и четирийсет години.

— Не ме интересува какво ще каже, няма пак да обикалям и да разпитвам. Може и сам да си върши черната, работа.

— Ако спреш, той ще те лиши от твоя дял. Това е сигурно.

— Не ми се нрави да намесваме жена, Чарли. А точно това ще стане, сигурен съм. Веднъж щом приключи с нея, няма да я пусне да си върви. Ще стане същото като с онзи проклет адвокат. Койотите ще ѝ гложат костите.

Чула вече повече от достатъчно и уплашена, да не би да ги срещне, Верена пропълзя на четири крака обратно до стаята. Едва когато напипа дръжката на вратата, тя се осмели да се изправи и почти връхлетя в стаята.

— Твърде скоро започнах да ти липсвам — промърмори язвително Макрийди.

— Не говори, просто замълчи.

С ръка върху дръжката, тя допря глава до вратата и се послуша. Не чу нищо. Най-накрая реши, че те явно са тръгнали в другата посока, и се отдръпна от вратата.

Беше пребледняла и разтреперана. Любопитен, той се приближи иззад нея.

— Какво става?

Тя си пое въздух.

— Вън имаше двама мъже, те ме търсеха.

— Видя ли ги?

— Не, разбира се. Не мисля, че ако това бе станало, сега щях да съм тук.

— Да не би да са отново твоите изчезнали братя?

— Бих искала да престанеш — процеди тя. — Нямам никакви братя, изчезнали или други.

— Добре тогава. Същите от гарата ли бяха?

— Не можах да видя онези на гарата — напомни му тя. — Но сигурно са те. От това, което дочух, единият е казал на шериф Гуди, че съм му сестра.

— Едва ли са споменали защо е нужно да лъжат, нали?

— Не ми вярваш!

— Разбира се, че ти вярвам. Поради някаква неизвестна причина двама мъже, които твърдят, че са ти братя, претърсват Източен Тексас, за да те открият. Звучи ми правдоподобно, ако това е твоята версия.

— Няма никаква причина някой да ме търси — заяви тя зад него.

— Освен очевидното, което няма да е толкова очевидно за тях, ако те разпознаят — промърмори той и извади револвера си от кобура. Мина покрай нея, опря пистолета към гърдите си и отвори вратата с лакът. Докато тя наблюдаваше със затаен дъх, той ритна вратата, за да се отвори по-широко, и изскочи в коридора със заредено оръжие, готов да стреля. Наоколо бе пусто. Верена го последва плътно.

— Къде бяха?

— Надолу по коридора, точно зад ъгъла.

— Да, очевидно са отминали — каза той и свали своя колт. — Сигурно искаш да ги потърся, нали?

— Не можеш да излезеш в този вид.

— Ти не ми остави време да си обуя панталона. Но съм покрит, в случай че не си забелязала.

Той бе сложил закопчаната наполовина риза и тя се спускаше доста под хълбоците му, но краката и ходилата му бяха голи. Би трябвало да изглежда смешен, но не беше. Бе твърде висок, твърде широкоплещест, твърде опасно красив. Взя се в тъмните му, почти черни очи и усети, че онемява.

— Все още трябва да се обръсна и да облека останалите си дрехи — продължи той спокойно, — но преди да си завързала връзките на обувките и да си си оправила косата, ще съм готов. Може би ако хвърлим един поглед наоколо, ще разберем какво точно са намислили. Бих искал още веднъж да ги огледам.

— Не искам да рискувам да ги срещна.

— Защо?

— Не съм от страхливите, господин Макрийди, но ми се струва, че някакъв мъж на име Гиб иска да ме убие.

Тъй като той недоверчиво повдигна вежди, тя кимна:

— Точните думи бяха: „След като веднъж приключи с нея, няма да я остави да си иде.“

— Скъпа моя, чела си твърде много евтини романи — заяви той.

— Ще ме изслушаш ли? — попита тя разярено. — Той каза също, че който ще ме изядат, както са изяли някакъв адвокат. Точно това чух.

Той се вгледа в нея и за миг присви очи отгатнал. Не можеше да обърка страха ѝ. Пое дълбоко въздух и издиша, преди да вземе

решение.

— Добре. Но първо изплюй камъчето.

— Да изплюя камъчето?

— Каж ми какво търсят.

— Но аз нямам представа! Никаква представа, Макрийди, кълна се! Дори не познавам никого тук. И те уверявам, че в живота ми няма абсолютно нищо, което би представлявало интерес за някого. Като се изключат няколко ужасни месеца, през които преподавах в Западна Пенсилвания, допреди това пътуване аз дори не съм напускала Филаделфия. Не, те ме бъркат с някоя друга, така трябва да е.

— Както каза мъжът във влака, Верена не е често срещано име — напомни й той. — А като прибавим Хауърд, става доста трудно да се обърка.

— Никой, освен господин Хамър и теб дори не знае, че пристигам.

— Някой знае.

— Но дори да знае, няма причина да се интересува. Ще съобща на шериф Гуди — реши тя.

— Аз не бих постъпил така.

— Защо?

— Добре, какво ще му кажеш? Ти самата призна, че всичко това изглежда безсмислено.

— А ти как би постъпил на мое място? — запита тя саркастично. — Ще чакаш, докато те убият в собственото ти легло?

Измина дълго време, преди той да отговори, а когато го направи, я изненада.

— Нека да приключа с обличането и бръсненето и след това ще излезем да се поразходим наоколо. Ако имаме късмет, може добре да ги огледаме, докато те не подозират. Сега ти имаш няколко преимущества.

— Като например?

— Те не знаят как изглеждаш и търсят Верена Хауърд, а не Елизабет Макрийди. А имаш и мен — до Кълъмбъс.

Странно, но това не й донесе голямо успокоение.

След като при небрежния оглед на къщата и района непосредствено около нея не откриха следи от загадъчните преследвачи, Матю и Верена се присъединиха към останалите пътници под смрачаващото се небе, за да опитат късната вечеря от студени сандвичи с говеждо месо, домашна туршия и сушени кайсии, полети обилно с шерифското силно, отлежало ябълково вино.

После, с уталожени от храната и виното страсти, всички се събраха около един стар дъб, за да послушат веселия рил на някакъв възрастен цигулар и да погледат наетите във фермата момичета, които танцуваха с ентусиазирани, макар и пийнали каубои.

Седнала на земята, с обвити около коленете ръце, Верена затвори очи и помисли с копнеж за дома, който беше толкова далеч, че би могъл да е в друга страна. Това, че той беше една тясна шумна къща, свряна сред други подобни, вече не бе от значение. Може и да бе невзрачен и обикновен, но беше безопасен и познат. За разлика от Тексас.

Неволно мислите ѝ се връщаха отново и отново към дочутия странен разговор и тя се опитваше да си обясни защо двама напълно непознати я търсеха и защо някакъв мъж на име Гиб ще иска да ѝ навреди.

Дори нямаше познати в Тексас, с изключение на Матю Макрийди, а и не можеше да твърди, че наистина го познава. Нито пък че има нещо, което някой би пожелал. Всичко, което притежаваше, можеше да се купи за петдесет долара. Не, това не бе съвсем вярно, предположи тя. Притежаваше фермата на баща си. Но съдейки по тона в писмото на господин Хамър, и тя не струваше много.

Споменавайки, че ако Верена предпочита, ще извърши продажбата вместо нея, той дори не я беше насърчил да дойде, за да предяви правата си. След данъците, хонорарите за адвоката и разходите по обявяването на продажбата можеше да получи няколкостотин долара или дори по-малко. И това някак се вменяше в представата за баща ѝ. За четиридесет и шест години той бе успял да пропилее почти всичко, което бе имал — семейството си, своето образование, репутацията си.

Красив мъж със слабост към жените, той беше убит и очевидно не бе оставил след себе си никой, който да го оплаква, дори и тя. Не, най-малко тя.

А сега това. Беше абсурдно и ужасяващо. Би могла да се обърне и да си заmine у дома. Но ако тези мъже бяха толкова твърдо решени да я намерят, че претърсваха всяка гара, кой би могъл да каже дали няма да се опитат да я издирят във Филадельфия?

Във Филадельфия поне можеше да се скрие, напомни си тя. А тук, тук тя нямаше никого.

До нея, облегнат на един пън, Матю Макрийди отпиваше сайдер и гледаше. Топлият нощен вятър разроши косата му и мислите му полетяха към арогантната елегантност на Ню Орлиънс, към дебелиите килими и покритите със сукно маси, към игрите с големи залози под трепкащи полилеи.

Към онези изискани салони, в които светлокожи момичета с избледняла негърска кръв във вените се разпореждаха като принцеси със заможни, готови да платят момци. Към внушителните тухлени къщи с огради от ковано желязо и богато украсени заключени порти. Опияняващ свят за едно момче от Тенеси, което не можеше да предложи друго, освен красиво лице, силна памет и дарбата на комарджия. До нощта, в която Матю застреля Филип Жиру, успехът беше вървял по петите му. Сега той беше само един беглец.

Ако имаше капчица разум, щеше да се придържа към първоначалния план и да тръгне право към Хелена. Вместо това се отклони от целта заради едно очаквано малко любовно приключение с прекрасната Верена Хауърд. И долавяше иронията.

Приключенията бяха доста, много повече, отколкото той би се обзаложил, но без следа от романтика, която да ги съпътства. И следващата му идея — да използва Верена, за да заличи следите си — не даваше резултат. Вместо като женен човек да привлича по-малко внимание, той се беше прикрепил към момиче с доста опасни врагове. Така както вървяха нещата, щеше да е истински късметлия, ако тя не се обърне за помощ към Гуди. Верена не би излъгала шерифа и когато признаеше истината, и двамата щяха да се изправят пред доста неудобни въпроси. Щеше да бъде заподозрян, независимо от отговорите си.

Не, трябва да си обере крушите оттук, размисли той сериозно.

Нямаше да бъде джентълменско, но пък и той не беше джентълмен. Ако можеше да я измъкне от Ийгъл Лейк без повече проблеми, все още имаше възможност да се раздели с нея в Кълъмбъс.

После, ако отиде при адвокат, ще е въвн от играта. За всеки случай щеше да се погрижи тя да мисли, че отива в Остин, а веднага щом я качеше на дилижанса за Сан Антонио, щеше да си купи кон и да се отпрати сам към Хелена.

Тъй като това бе място, където почти всеки или се криеше от закона, или бягаше от тъмното си минало, никой нямаше да му задава въпроси. Според слуховете любопитният не просъществуваше дълго в Хелена, а когато умреше, никой нищо не знаеше. Дори смъртта там беше безименна и се говореше, че в градското гробище доста разбойници почиват погребани под гръмки прякори вместо християнски имена. И понеже той не беше ходил там, не се съмняваше в разказите.

Да, ще отиде, но не му се оставаше там. Това е място, където да се изгубиш за малко, каза си той. Само място, където ще смени името си отново, ще си пусне брада, за да промени вида си, и ще се спотайва, докато го забравят. Един безреден, шумен, широко достъпен град, в който, както се разправяше, перачките упражнявали друг, не толкова почтен занаят, където мъжете с мръсни вълнени ризи и шарени кърпи се отдавали на пороци. За да се впише, щеше да изостави баните и изисканите дрехи и щеше да запази само ножа си, своя „Арми Колт“ и коприненото бельо — последното само защото не можеше да се види.

В това, че отиваше в Хелена, имаше известна ирония. Той беше едно израснало в бедност фермерско момче от Тенеси, напуснало дома на шестнайсет години, решено да намери по-добър и лесен живот. Бяха му нужни години, за да придобие лустрото и изтънчеността, които му отвориха вратите към игрите с високи залози в изисканите домове на Ню Орлиънс. Не, не искаше да се връща в мрачните мръсни салони, които миришеха на стърготини, евтин тютюн, още по-евтино уиски и воняща пот. А и не искаше да си пуска брада.

Отклони с мъка мислите си от мрачните изгледи и се замисли за Верена. От една страна, тя бе превзета и досущ като учителка, каквато твърдеше, че е. От друга, явно криеше нещо.

Нещо по-ценно от почти лишената от стойност ферма, заради която идваше. И все пак тя бе толкова загрижена за разноските и за това той да плати за съсипаната ѝ рокля. Сякаш не можеше да си позволи друга. Но някой — не, поне двама търсеха онова, което тя

имаше или нямаше. И би могъл да се обзаложи, че това няма нищо общо с красивата ѝ външност.

Така че тя беше или невинна жертва на някакво съвпадение, или съвършена лъжкиня.

Трябваше да признае, че е заинтригуван. Да, ако лъжеше, тя бе достатъчно убедителна актриса, за да изкарва прехраната си на сцената. Разказът за учителските ѝ неволи в затънтената Пенсилвания звучеше съвсем правдоподобно. Тогава какво беше това, което тя притежаваше и което тези съвършено непознати мъже желаеха тъй силно, че бяха готови да я убият, за да го имат? Мина му през ума, че може би е избягала наследница. После отхвърли подобна мисъл. Не се държеше така, сякаш е свикнала да разполага с пари. Той самият знаеше много по въпроса. Бе работил доста упорито, за да овладее това поведение.

Е, беше без значение. Не можеше да си позволи да се забърка с нея. Имаше си достатъчно грижи и трябваше само още една грешка, за да нахлузят примката на врата му.

Ако го хванеха, Александър Жиру щеше да сплаши или подкупи всеки, за да е сигурен, че ще го обесят. А за хората, които не подозираха за властта на стареца, това, че Матю Морган бяга, го правеше виновен. Не, трябваше да продължи. Трябваше да се скрие в Хелена — там, където всеки беше беглец.

— Много се умълча — продума най-после Верена.

— А?

— От десет минути насам не си проронил и десет думи.

— Тъкмо си мислех същото за теб — отвърна той, като се съвзе.

— О?

— Да. Мислех си, че за пръв път, откакто сме се срещнали, е толкова мирно и тихо.

— Не аз търсих това запознанство — напомни му тя хладно.

С крайчеца на окото си той видя, че някакъв непознат я наблюдава замислено. Вероятно бе някой от работниците във фермата, но точно сега не му се искаше да поема рискове.

Хвана се за един нисък клон, изправи се и се надвесил над нея.

— Сигурно не познаваш и онзи мъж ей там, нали? — попита той тихо.

— Кой?

— Не, не поглеждай още. Изчакай, докато застана между теб и него, и после хвърли един поглед през рамото ми.

Докато говореше, я хвана за ръка и я вдигна.

— Танцуваш, нали?

— Не много добре, защо?

— Защото тъкмо това ще направим сега.

— Какво? О, не бих могла, просто не бих могла, поне не пред всички. Наистина мога да танцувам само валс, нищо друго, уверявам те. Всъщност дори не съм много...

— Шшт.

— Но ако той търси мен... — опита отчаяно тя.

— Чувала ли си някога израза „да се скриеш наред равно поле“? — прошепна той, с глава, почти докосваща нейната. — Сега ти просто танцуваш със съпруга си под съпровод на цигулка.

Забелязал отдръпването ѝ, той обясни:

— Разбери, не можеш да подскачаш като подплашен заек, без да се издадеш.

— Защо не?

— Довери ми се. — Като каза това, той плъзна ръка около талията ѝ. — Усмихни се, сложи ръка на рамото ми и ме следвай.

Тя не помръдна и той добави:

— А и един-два влюбени погледа също няма да навредят. Сега трябва да изиграеш добре ролята си.

— Господин Макрийди, аз не съм актриса — възрази тя.

— О, не съм сигурен, направи доста сполучлив припадък. А аз съм Мак, в случай че отново си забравила.

— Матю — напомни му тя. Усмихна се мило и добави: — И ако не беше наложително, не бих ти имала вяра за пет пари, така че не прибързвай с изводите.

— Така ли се говори на любимия? — укори я той, докато я водеше към малкото открито пространство.

С дясната ръка я хвана за лявата, постави другата на гърба ѝ и я притисна толкова силно, че тя почувства дъха му върху страните си.

— Мисли за това като за меден месец. Преструвай се, че на този свят сме само ти и аз.

— Чувствам се така, сякаш съм слязла в преизподнята — промърмори тя. — Не зная какво свири, но това не е валс.

— Няма значение, просто прави обратното на онова, което върша аз. Правя стъпка напред, ти правиш стъпка назад.

— А когато пристъпиш наляво, аз сигурно трябва да тръгна надясно?

— Отговори ми — измърмори той, докато следваха музиката — опърничава ли си се родила или това е нещо, което си усвоила?

— Наистина ли очакваш от мен да се усмихвам? — отвърна тя.

Когато той я обгърна с ръка и я притисна така, че страните им почти се докосваха, тя попита:

— Какво си въобразяваш, че правиш?

— Танцувам, но не ми е лесно.

— Не можеш да отречеш, че се опитах да те предупредя.

— Добре. Щом танцуваш само валс, значи трябва да е валс.

Той спря и я освободи от прегръдката. Като продължаваше да я държи за ръка, я поведе към цигуларя. Бръкна в джоба на самото си, извади един лъскав долар и го подхвърли на мъжа. Музикантът чевръсто го хвана и се ухили.

— Най-бавния валс, който умееш — каза му Матю. — За моята съпруга, най-красивата жена отсам Атлантика.

— Да, господине-е-е-е.

— Това беше цял долар — възрази тя.

— И пестелива — добави Макрийди с безизразно лице. — Готова ли си, скъпа?

Преди да бе успяла да се отдръпне, той потърка буза в нейната и прошепна в ухото ѝ:

— Опитай се да не изглеждаш така, сякаш всеки миг ще те удуша.

Този път, когато я поведе към мястото за танцуване, всички се отдръпнаха, оставяйки ги сами. Ръката му обгърна талията ѝ и от тълпата се разнесе едно „ура а-а“.

Верена почувства, че ѝ става горещо и кръвта нахлу в лицето ѝ. Съвсем смутена, тя почти зарови глава в рамото му и продължи.

— Е, така е по-добре — рече той меко.

Музиката беше бавна, а ръката на Матю Макрийди сигурна, но Верена бе твърде смутена, за да придаде плавност на движенията си. Чувстваше се скована, почти като дърво, а и следващите му думи не ѝ помогнаха особено да преодолее това усещане.

— Никога няма да блестиш в някоя бална зала в Ню Орлиънс.

— Никога не съм имала такова намерение.

— Може би ако си тананикаш, ще усетиш ритъма — предложи с надежда той.

— Изобщо нямам музикален усет — процеди през зъби тя.

— Трябва да имаш, всеки има.

— Не. Учителят ми по пиано дори не вземаше парите на мама, казваше, че очакването да придобия чувство за ритъм или да уловя разликата между нотите е оптимизъм от най-висша степен.

— Значи не можеш и да пееш? Мислех, че това е задължително умение за една дама.

— Нищо забележително. Моля те, сега, след като установихме, че нито мога да танцувам, нито да пея, може ли да седнем?

— Не и докато не си оправдая долара.

— Правиш и двама ни за смях, надявам се, знаеш това.

— Ти ми каза, че можеш да танцуваш валс — напомни ѝ той.

— Ти ме прекъсна, преди да съм обяснила: „почти не умея“ — изстреля тя.

— Започвам да мисля, че всичко у теб е фалшиво.

— Защото не умея да танцувам? Това е най-голямата нелепост, която някога съм чувала.

— Защото очевидно нищо от това, което ми каза, не е вярно. От всичко научено, ти дори не си Верена Хауърд.

— Какво? Е, това вече е прекалено! Всичко, което казах, е истина, независимо дали ти се вярва или не. А това едва ли може да се каже за теб, Матю Макрийди.

— Усмихни се, Рена.

— Какво?

— Той все още те наблюдава.

— Че какво ме интересува? Вече се показах като непохватна глупачка.

— Познаваш ли го?

— Кого?

— Мъжът с пурата до онова дърво.

Тя си сложи най-ослепителната усмивка и когато Мак Макрийди я поведе в по-широк кръг, се осмели да погледне.

— Никога не съм го виждала — заяви решително. — Никога.

— Може би е пленен от външността ти.

— Вероятно си мисли, че съм станала за посмешище — възрази тя.

— Продължавай да се усмихваш.

— Схвана ми се устата.

В резултат на някаква божествена милост цигуларят или не искаше да свири повече от валса, или може би бе решил да пощади Верена, но музиката спря.

За да бъде унижението й пълно, Матю Макрийди я завъртя за последен път, притисна я в прегръдките си и докосна устни до нейните в открита целувка. А тя не можеше да направи нищо, без да влоши нещата още повече.

— Ти си жалък представител на човешкия род, знаеш това, нали? — промърмори тя под нос.

— Освен ако не искаш да се опиташ да убедиш шериф Гуди, че двама непознати те преследват, твърдят, че са твой роднини и заплашват живота ти без очевидна причина, по-добре се дръж за мен, докато стигнеш Кълъмбъс. Сега имаш само мен.

— Не съм ти давала разрешение да ме целуваш и ти го знаеш.

— Трябваше да им покажа, че не съм се оженил за теб заради танцовите ти умения.

Лицето и застрашително потъмня и той отново я хвана за ръка.

— Не исках да те обидя. Продължавай да се усмихваш, скъпа, поне докато се приберем в стаята ни.

— Искаш да кажеш — стаята ми.

— Никога ли не са ти казвали, че Господ не обича губещите, които се сърдят? — промърмори той, докато й проправяше път в тълпата.

— Ще ми го посочиш ли в Библията?

Цигулката отново засвири, двойките запълниха празното място, а няколко каубои започнаха да си тактуват и шпорите им подрънкваха ведно с музиката.

В настъпилото въодушевление сякаш никой не забеляза отдалечаването на Верена и Мак Макрийди. Минавайки покрай непознатия до дървото, Мат кимна.

За миг мъжът се вгледа във Верена и после повдигна шапката си. Беше нисък, добре сложен, русокос и красив. Тя предположи, че е

около трийсет — трийсет и пет годишен.

— Добър вечер, господине. Госпожо.

— Добър вечер — отвърна тя учтиво.

Едва когато наближиха къщата, Матю прошепна:

— А сега позна ли го?

— Не. Не е от онези двамата, които си видял по-рано, нали?

Мъжете на гарата, имам предвид. Добре ли ги огледа?

— Не е от тях.

— А и не звучеше като онези, които подслушвах в коридора — рече тя с въздишка.

— Значи да приемем, че си се сдобила с обожател, така ли?

— Никак не е забавно, господин Макрийди. Точно сега нямам нужда от обожатели. Искam само да стигна до Сан Анджело, да се погрижа за делата на баща ми и да се прибера жива и здрава у дома. После дори няма да имам нищо против да се върна към учителството.

— Може би ще искаш да огледаш мъжа отново — промърмори той. — Въпреки че не ми е много ясно какво точно харесват жените, бих казал, че той е доста симпатичен.

— Не забелязах.

— По дяволите, не е възможно!

— Предпочитам да не ругаете, господин Макрийди.

— Той със сигурност те забеляза — рече Мат, докато ѝ отваряше вратата на стаята.

— Вече казах, че не го познавам — заяви твърдо тя. Откри в сумрака газената лампа, отмести шишето и пипнешком нагласи фитила. Зад нея Макрийди драсна клечка в стената и заслони с ръка пламъка. Жълтеникавата светлинка, примесена с миризмата на горяща сяра, му придаде почти демоничен вид. Верена поддържа лампата, докато той я запали. Щом напоеният фитил улови пламъка и по стената заиграха сенки, Мат изгаси клечката и се върна да затвори вратата. Верена постави обратно извитото шише и сложи лампата върху малкото нощно шкафче.

— Всъщност аз все още се опитвам да те разбера — призна той.

— Никога не съм срещал жена като теб.

При тези думи тя подскочи като ужилена.

— Господин Макрийди, вече съм чувала това от господин Уендъл. И ви уверявам, че оттогава не съм станала по-лековерна.

За миг той се обърка, после разбра.

— О, ти си помислила, че... Е, не е така. Всъщност би било глупаво да те задявам и ти би трябвало да осъзнаваш това. — Приблужи се до стола, развърза вратовръзката си и я свали.

— В случай че си забравила, не можем да си позволим кавги точно сега.

Докато се разхождаше, той съблече сакото си и го провеси на облегалката на стола, като се погрижи да изпълне раменете.

— За теб не знам, но аз съм решил добре да поспя тази нощ.

— А аз сигурно няма да мигна заради теб — отвърна тя раздразнено. — Дори ако легнеш на пода, ще бъде неприлично.

— А, не. Аз взимам леглото. Ти загуби играта, доколкото си спомням — промърмори той и отвори прозореца. — Така че по-добре съгни юргана, преди да го сложиш на земята.

— Какво правиш? — попита тя, издавайки тревогата си. — Да не си полудял?

— Тук е ужасно горещо.

— Не ме интересува! — сопна се Верена. — Ами ако някой се опита да се изкачи през прозореца?

Той се обърна и по устните му заигра иронична усмивка.

— О, аз спя съвсем леко, Рена. Той би трябвало да се натъкне на теб и аз ще чуя писъците ти. Ще легна с колта, така че ще съм подготвен. Но на твоето място не бих тревожил хубавата си малка главица с мисли за това дали някой ще влезе през прозореца, щях да съм много по-загрижен за онова — добави той и кимна многозначително.

— Кое?

— Върволицата от големи червени мравки на пода. Не съм сигурен, че бих искал да спя в тяхната компания.

— Къде? Не виждам никакви... — Тя спря. Пресичайки пода, към вътрешната стена беше тръгнала цяла армия гадини. — Искях да...

— Да. Сещам се за онези разкази за мъченията при индианците.

— Какви мъчения? — запита тя глухо.

— Във Филаделфия не говорят много за индианците, нали? — отвърна той, като се забавляваше искрено.

— Не, разбира се.

— Ами разправят, че те завързвали на кол враговете си върху мравуняци и ги намазвали с мед. Не оставало много от тях, след като мравките си свършили работата.

— Не ти вярвам.

— Но може би тези мравки нападат само животни — рече той великодушно. — Сигурно ще разбереш.

— Сигурно.

Тя отиде до леглото, дръпна юргана и го разгъна.

— Може да съм зелена, но не съм глупава, господин Макрийди.

Когато тя сгъна завивката на две, той се отрезви.

— Независимо дали ми вярваш или не, до сутринта ще си изядена. Ето...

— Какво? — сопна се тя.

С въздишка той разкопча колана с револвера и развърза от крака си ремъка от кобура.

— Хайде, вземи го.

— Защо? Нима очакваш да повярвам, че мога да застрелям тези същества? — запита тя невярващо. — Не мислиш ли, че отиде твърде далеч?

— Вътре има пет патрона. Трябва само да дръпнеш назад петлето, за да заредиш, да се прицелиш и да натиснеш спусъка. Тези четиридесет и пет сачми ще направят голяма дупка. Можеш да сложиш револвера под възглавницата си.

— Значи ще легнеш на пода — едва изрече тя с облекчение.

— Не, предлагам да споделим леглото. Избери си едната страна и остави револвера наблизо. И ако мина в твоята половина, можеш да го използваш. Повярвай ми, няколко парчета олово в корема ще спрат всекиго.

Забелязал, че тя се е втренчила в оръжието с ужас, предложи:

— Дори ще ти покажа как се стреля, ако това ще те успокои.

— Не.

Верена огледа пода с мрачно предчувствие и тръгна към стола. Все още стиснала юргана, свали сакото и вратовръзката от облегалката и ги хвърли към леглото.

— Тъй като няма да постъпиш като джентълмен, ще използвам стола вместо пода.

— Не можеш да спиш така.

— Слях по този начин през повечето път от Филадельфия — напомни му тя уморено. — И не виждам с какво тази нощ е различна.

— Аз не се засрамвам лесно, Верена.

Тя се обърна с гръб към него и нагласи завивката така, че да покрие облегалката на стола. Не бе много утешително, отбеляза тя сурово, но все щеше да прекара някак нощта. Отпусна се тежко върху стола и обви полата около краката си. Ръждясалите пружини изскърцаха и тя вдигна поглед.

Там, където Матю седеше, дюшекът опасно бе хлътнал.

— Леглото е малко неустойчиво, но предполагам, че щом веднъж се настаня, всичко ще е наред.

Вече почти докосвайки пода, той се наведе, за да издърпа ботушите си, а след това се изправи, за да съблече жилетката. Мина от другата страна на пухения дюшек и легна в леглото. Подпря крака на таблата и дюшекът се повдигна. Ухилен, я погледна отгоре.

Озадачена, тя скръцна със зъби:

— Сега пък какво е толкова смешно?

— Ти.

— Няма нужда да гледаш. Не е необходимо да ми се напомня, че приличам на плашило.

Усмивката му изчезна.

— Всъщност въобще не мислех това. Мислех си, че майка ми би те харесала. Дори малко ми напомняш за нея. — Внезапно смени темата, като каза: — Тук е ужасно горещо, ако бях на твоето място, щях да се освободя от тази рокля и да остана само по риза и кюлоти.

— Но не си.

— Сама решаваш.

Той се претърколи в своята половина, протегна ръка и намали фитила на лампата. Мъждукащият пламък се смали до малко оранжево мънисто, изгасна и потопа стаята в мрак.

Остра струйка умиращ дим се издигна над лампеното шише и за миг се задържа в топлия нощен въздух.

Тя отново чу изскърцването на пружините и шумоленето на дрехи.

— Какво правиш? — запита неспокойно.

— Не съм студенокръвен като теб, затова си свалям панталоните.

Той я чу как се задави.

— Все още съм с бельо — добави той, за да я успокои. — И все още съм в благоприличен вид, за да промениш решението си.

— За последен път, господин Макрийди, ако имахте благоприличие, нямаше да сте тук — изстреля тя.

— Сутринта ще настъпи скоро, Верена, и ако бях на твоето място, щях да се опитам да поспя. Ще е добре да си отпочинала, когато настъпи време да се разделим в Кълъмбъс.

— Нямам търпение.

Той не отговори. Вместо това се завъртя с лице към стената и пухеният дюшек хлътна в средата, а краищата се вдигнаха, обгръщайки го като хамак с неравна подплата.

Известно време тя седя притихнала, докато най-накрая дочу равномерното му дишане и разбра, че е заспал. Вдигна умореното си, схванато тяло от стола, пропълзя до отворения прозорец и надзърна в лунната нощ. Музиката бе вече спряла и дворът и верандата от край до край бяха осеяни с хора, приютени да поспят. Но до дървото блещукаше малка червеникава светлинка, която ту избледняваше, ту припламваше, докато мъжът, очертан на лунната светлина, стоеше и пушеше пура, с поглед, насочен към Верена. Унила, тя затвори прозореца възможно най-тихо.

Върна се на стола, седна в задушната стая и се заслуша в дишането на Макрийди.

И възмущението ѝ нарасна заедно с осъзнаването, че той бе почти мъртъв за света, заспал като бебе. Егоистичният дървенияк беше забравил напълно за нейното страдание. Внезапно тя се вцепени, дочула стъпки, които спряха точно под прозореца. С туптящо сърце затаи дъх и изчака, докато непознатият, който бе стоял до дървото, надникна вътре. Най-после той хвърли малката пура и продължи.

— Господин Макрийди — прошепна тя.

Нищо.

— Матю! — изрече малко по-високо този път.

Равномерното му дишане не се наруши. Беше заспал твърде дълбоко, за да я чуе.

— Матю! — опита тя отново.

Вместо да се събуди, той се обърна на другата страна, промърмори нещо неразбираемо и отново задиша равномерно. Толкова

за твърдението му, че спи леко.

Сгорещена, уморена, нещастна и доста уплашена, Верена се изправи и пристъпи на пръсти към леглото. Тясна ивица лунна светлина се плъзгаше покрай покрива на верандата и осветяваше леко лицето на Матю Макрийди.

Със затворени очи и смекчени от съня черти той изобщо не изглеждаше опасен. И ако тя легнеше от другата страна, той дори нямаше да разбере.

Лунната светлина се отразяваше в желязото и в лакираната орехова дръжка на колта, който висеше на страничната колона над главата му. За няколко секунди Верена се поколеба, а после внимателно измъкна револвера от кобура. Със стаен дъх пропълзя до другия край на леглото и плъзна оръжието под възглавницата.

— И ти си един помощник — прошепна тя. — Едва ли стадо диви коне биха могли да те събудят.

Той не помръдна и Верена много предпазливо приседна на ръба. От цялото легло сякаш се изтръгна въздишка, когато тя развърза връзките на обувките си и освободи краката си. Скрито хвърли поглед през рамо за последен път, отпусна тялото си върху леглото и вдигна крака.

Още преди нозете ѝ да докоснат пухеното легло, ръждясалите пружини внезапно се раздвижиха. Дървото пропука като пушечен изстрел, целият креват се разтресе и хлътна надолу, обвивайки нея и Матю Макрийди в дюшека. Разхвърчаха се счупени дъски и пухеното легло тупна на пода, а въздухът се изпълни със задушлив прах.

Слисан, той се събуди.

— Какво, по дяволите?...

Издадена в паника, тя се опита да се изправи, но двамата с Макрийди се бяха оплели в завивките. Той се претърколи върху нея и я притисна под себе си, докато тя яростно дращеше, за да се освободи.

— Пусни ме! — извика обезумяла. Почувствала студения допир на барабана на револвера под гърба си, промуши ръка и го напипа. Хвана пистолета и вдигна ръка, готова да разбие черепа на Макрийди, когато чу тропането и виковете. Някой удари с цялата си тежест вратата, разбивайки рамката, и в стаята връхлетяха петима-шестима мъже, следвани от госпожа Гуди.

— Какво, за бога?... — задъхано изрече жената. — Какво стана?

— Ясно е като бял ден, нали? — заяви здравенякът от влака. Дръпна Макрийди и стовари юмрука си във физиономията на комарджията.

— Ах, ти, животно такова! Да насилваш госпожата в нейното деликатно състояние! — развика се войнствено той.

Когато месестият му юмрук се стовари върху окото на Макрийди, Верена изпищя:

— Не!

Скочи на крака и се опита да хване здравеняка за ръката.

— Вие не разбирате! Той не е виновен!

Той се отърси от нея като от досадна муха и отново удари Матю.

— Нямам намерение да го удрям много — увери я той навъсено, — само ще му дам един урок.

Напълно разсънен, Матю го блъсна в корема. От устата му се изплъзна едно „О-о-ох!“, но когато мъжът залитна назад, като преобърна нощното шкафче и счупи незапалената лампа, няколко пийнали мъже наскачаха, нетърпеливи да се включат в боя. Когато останалите здрави мебели бяха счупени, горката госпожа Гуди се втурна към вратата и завика съпруга си, докато всички останали в стаята раздаваха юмруци, ругаеха и се търкаляха по пода в сумрака.

Напълно унижена, но неспособна да избяга покрай жената на шерифа, Верена се строполи на пода, стиснала с ръце главата си. Когато настъпеше сутринта, не знаеше как ще погледне всички и най-вече Матю Макрийди.

— Боли ли много? — попита тя, нарушавайки сякаш безкрайната тишина.

Вместо да отвърне, той отмести шапката от лицето си и хвърли съкрушителен поглед на Верена през тесния подут процеп, който представляваше лявото му око.

Тя въздъхна и погледна през прозореца на влака. Бяха изминали двайсет минути от Ийгъл Лейк и докато броят на пътниците значително беше намалял, а повечето от останалите си отспиваха след ефекта от силния сайдер на шерифа, няколко в предната част на вагона пееха силно, заглушавайки всякакъв разговор.

Не че имаше значение. Матю Макрийди седеше с непроницаемо изражение. Верена облегна уморените си рамене назад в седалката и сведе очи към ръцете си. Фалшивият венчален пръстен сякаш ѝ се присмиваше. Но тя не смееше да го свали, докато не стигне в Кълъмбъс.

Отново погледна скрито Макрийди и почувства вина заради нанесения му побой. Окото му беше подуто и посиняло, а на долната челюст се тъмнееше контузията от силен удар. Поради неразположение или презрение той очевидно не беше в настроение за разговори.

— Вече казах, че съжалявам — рече тя най-накрая тихо. — Но вината не беше изцяло моя. Идеята да делим леглото бе твоя, нали? Никой от двамата ни не предполагаше, че то ще се срути така.

Никакъв отговор.

— Не можеш ли поне да кажеш нещо?

— Да. — Когато проговори, прониза го болка в челюстта. — Аз може и да съм опасен, но ти си същинска напаст.

— Ако не беше отвърнал на удара...

Веждата над посиненото око се повдигна и той трепна от болка.

— Ако не се беше опитал да се биеш с всички, може би щях да се опитам да обясня...

Още в мига, в който го изрече, усети, че се изчервява при спомена за своето смущение и разбра, че не съществуваше никакво приемливо обяснение.

Първо беше сбиването. После, след като то бе прекратено от шерифа, а нападателите на Макрийди се оттеглиха, за да се разхладят, нещата се влошиха още повече. Двете негърчета и наетото момиче,

изпратени да заковат дъските над разбитата рамка, през цялото време въртяха очи ѝ се кискаха. Дори да доживееше до сто години, никога нямаше да забрави дръзкият начин, по който момичето, застанало с ръце на хълбоците, гълчеше нея и Макрийди:

— И двамата трябва да се засрамите — да го правите тук, където всички могат да ви чуят.

После дойде госпожа Гуди. Огледа щетите в стаята, връчи на Верена един чайник с вода и кутия с мехлем и си тръгна, но беше очевидно, че изобщо не ѝ е до смях. В знак на добра воля Макрийди ѝ даде четиридесет долара, за да поднови счупените мебели.

А тазсутрешната закуска бе непоносима. Дотогава всеки, който не бе видял погрома със собствените си очи, беше чул за него. Най-безобидният коментар бе прошепнатото: „Сигурно са младоженци“, но всичко останало бе или лукав поглед, или неприкрит кикот. Тогава Макрийди също не беше казал нищо, но тя бе сигурна, че е чул и лъжите.

Верена се чувстваше все още твърде унижена, за да стане и да се разходи наоколо. Дори не бе изпила сутрешното си кафе, да не би да ѝ се наложи да използва тоалетната, преди да стигне в Кълъмбъс. Не, надяваше се, че веднъж щом слезе от този влак, никога няма да срещне отново своите спътници. Не, това не бе точно така, осъзна тя. Без Макрийди щеше да бъде съвсем, напълно сама.

— Чувстваш се ужасно, нали? — реши да опита тя отново.

— Ще се оправя.

Той се размърда на седалката, като се опитваше да изпълне схванатите си крайници.

— Ако имах капчица разум в главата си, щях да си купя кон в Галвестън и да те оставя сама да се грижиш за себе си — ето това трябваше да направя.

— Не съм те молила да идваш.

— „Какви глупци са тези простосмъртни“ — промърмори иронично той.

— „Сън в лятна нощ“ от Шекспир — каза тя и се опита да се усмихне.

— Не е сред любимите ми автори, но поне мисълта е подходяща — призна той. — Знаеш ли, когато за пръв път те видях, бях достатъчно глупав, за да предугаждам доста по-различни развлечения

— присви иронично устни Матю. — Ако беше споделила моята представа, щяхме да се наслаждаваме на едно приятно пътуване, независимо, от всичко.

— Представата не е много ласкателна, поне за моята репутация.

— Когато един мъж види хубава жена, последното нещо, за което мисли, е нейната репутация, освен ако тя липсва. Не — заяви той, като се облегна назад, — още в самото начало трябваше да сляза от сцената.

— Какво ще правиш сега? — осмели се да попита тя.

— В Кълъмбъс? Ще сляза от този прокълнат влак.

— Освен това?

— Ами отначало възнамерявам да си осигуря едно ведро с топла вода и достатъчно силен сапун, който да измие потта. После ще потърся някоя игра на покер и истинска каша от Тенеси.

— Какво?

— Каша. Качествено уиски — от това, което влиза леко, а после изгаря вътрешностите.

Предпазливо опипа натъртената си страна и после кимна.

— В този момент бих могъл да изпия сам цяла бутилка.

— Но тогава ще се напиеш.

— Такава е целта.

— После ще трябва да се разплащаш.

— По един или друг начин ние всички се разплащаме, Рена. — Той облегна глава назад, затвори очи и нахлупи шапката над челото си. — Дори и ти.

— Все още ли възнамеряваш да отидеш в Остин? — попита тя, променяйки темата.

— Да — излъга той. — В столицата на един щат би трябвало да има игри с големи залози. Защо?

— Е, предполагам, че щом това е всичко, което искаш от живота, тогава трябва да го направиш.

За миг тя огледа онова, което се виждаше от лицето му, и призна:

— Снощи ме изненада.

— Как така?

— Ами като се имат предвид скъпите ти дрехи, бях решила, че си...

— Конте — вметна той рязко, побутна шапката назад и отново отвори очи. — Можеш спокойно да го кажеш. Загрижеността за моите

чувства не те е спирала досега.

— Не е точно така. Когато видях как боравиш с револвера, разбрах, че не си такъв, какъвто изглеждаш. Искях само да кажа, че никога не съм те мислела за скандалджия. Имаш толкова спретнат вид, толкова си... — Тя спря, като търсеше подходящата дума. — Толкова взискателен към себе си — завърши най-накрая Верена.

— Вярно е. Мразя мръсотията и потта — заяви решително той. — Израствайки в сянката на двама по-големи братя, аз се научих да браня своето.

— Винаги съм искала да имам брат — призна тя замислено.

— Понякога беше доста трудно. Всеки път, когато се счепквахме, татко ни изхвърляше навън и ни караше да се разберем помежду си. Като най-малък, аз трябваше да хапя, да блъскам, да ритам и дращя, в противен случай никога нямаше да получа своя дял.

— Ужасно — промърмори тя.

— О, не съм сигурен. Струва ми се, че най-накрая започнахме да се разбираме. По дяволите, наистина се разбирахме! Още преди да стана на десет, вече се бяхме съюзили здраво срещу останалия свят. Винаги когато трябваше да ходим на училище, никой не ни закачаше.

— Ако това ще те утеши, мисля, че снощи повече раздаде, отколкото получи. Всъщност сигурна съм. Докато аз те мажех с мехлем, госпожа Гуди зашиваше раните на другите.

Беше му трудно да я разбере. Вчера тя гореше от нетърпение да се отърве от него, а сега, когато раздялата наближаваше, сякаш се опитваше да завърже разговор, като че ли не искаше да я изоставя. Ако бе в по-добро настроение, сигурно би се опитал да я разбере. Цялото му кратко познанство с нея му бе донесло само неприятности и той нямаше нужда от повече.

— Никога ли не ти омръзва комарджийството? — попита тя внезапно. — Никога ли не ти се е искало да вършиш нещо почтено?

— Да не би да ме молиш да остана с теб?

Тя поклати глава:

— Мога да се грижа за себе си. Откакто мама умря, съм сама.

— Ще се справиш.

Но още щом го изрече, се усъмни.

— Все пак ти си твърдо решен да отидеш в Остин.

Това бе твърдение, а не въпросът, на който беше отговорил. И примирението в него събуди онова, което бе останало от съвестта му. Опита се да се усмихне, но устата го болеше твърде много и той само кимна:

— Да.

Погледна надолу със здравото си око и я забеляза да си играе с халката.

— Защо просто не се върнеш в Галвестън и не пишеш на адвокатата, като му обясниш, че си променила решението си?

Той се надигна достатъчно, за да извие спуканото си ребро и като бръкна в джоба на самото, извади дебелата пачка банкноти.

— Ти сама каза, че фермата на баща ти не струва много — напомни ѝ той и отброи двеста долара. — Ето, прибери се вкъщи и забрави за нея.

Срещнал недоверчивия ѝ поглед, той добави още петдесет долара.

— Това би трябвало да ти стигне и да остане.

Трябваше ѝ време, за да дойде на себе си.

— Да не би да предлагате да купите фермата ми, господин Макрийди? — попита тя невярващо.

До този момент подобна мисъл не му беше хрумвала. Но сега, след като идеята бе подхвърлена, той я прецени, като обмисляше възможностите. Не, не искаше да има нищо общо с никаква ферма. Но и не му се ходеше в Хелена, а и нямаше никакво намерение да отива в Остин, независимо какво ѝ беше казал. Той би могъл да се обзаложи, че фермата на Джак Хауърд е само едно парче земя в пустошта, но имаше нещо друго. Там можеше да се скрие, там никой не би се досетил да търси Матю Морган.

Внезапно в съзнанието му изплува майка му, похабена и остаряла без време, избеляла като безформената си рокля от чувал за брашно, и баща му, застанал до нея, със загрубяла кожа, жилава като варена кожа от дългите години непосилен труд. По-добре да умре безименен в Хелена, отколкото да сее. Това беше просто една мимолетна глупава мисъл.

— Не — изрече той дрезгаво, — вземи парите и се върни там, откъдето си дошла. Има достатъчно за хубава рокля и още много други

неща. Издокарай се и тръгни на лов за съпруг, който да се грижи за теб.

— Не се нуждая от никого.

— Рена, мястото ти не е тук. Животът в пустошта е много жесток към жените, особено към хубавиците като тебе. След няколко години никой на Изток дори няма да те познае.

— Не възнамерявам да оставам тук. Не зная за кой път го повтарям, но аз няма да остана.

— Възможно е, но може би няма да имаш средства да се върнеш у дома. Освен ако не греша, парите ти са на привършване. Или ще ти стигнат само до Сан Анджело. Продажбата на ферма по тези места може да отнеме година, че и повече. Само погледни наоколо — пълно е с животновъдни ферми. Тук е Тексас и всичко е по-различно — възрази той.

— Сигурна съм, че мога да се справя. Ще обявя ниска цена за фермата. Достатъчно е само да събера пари, за да се прибера.

— Да, а кой ще ти помага, докато очакваш купувач? Няма да съм аз, ако такива са плановете ти. За последен път държах ралото преди много време, наистина отдавна.

Парите в ръката му бяха ужасно изкушаващи. Двеста и петдесет долара бяха повече от годишната ѝ заплата, и то без стаята и черната дъска. Повече от достатъчно, за да се върне във Филадельфия. Достатъчно, за да си позволи удоволствието да избира, вместо да приема първото предложение за работа. А и очевидно тези пари не означаваха много за него. Сякаш цялото ѝ същество викаше и ѝ казваше да ги вземе и да се върне у дома.

— Не — каза тя най-накрая. — Не е правилно, ти не ми дължиш тези пари, а аз не мога да приема такава голяма сума. Дай ми само десетте долара за роклята и ще бъдем квит.

— Вземи всичките, така няма да се тревожа за теб. Ще реша, че съм изпълнил дълга си, преди да се разделим.

— След няколко часа, а може би по-малко, и без това ще се отървеш от мен — напомни му тя, с поглед, все още вперен в парите. И като събра цялата си решителност, заяви по-уверено: — Трябва да продължа, господин Макрийди, завещанието на баща ми скоро ще се легализира и аз обещах на господин Хамър да присъствам.

Той се вгледа в решителното ѝ изражение и се ядоса. Нямаше разумно обяснение за нейната опърничавост. Освен ако... Не, след всичко, което я беше връхлетяло, имаше само една причина тя да е толкова решена да стигне в Сан Анджело.

Ако нямаше още нещо, освен онова, което му бе разказала, тя щеше да вземе парите и да се втурне обратно. Здравото му око се присви и заприлича на удареното.

— В такъв случай ти си голяма лъжкиня, Верена.

При тази внезапна, неочаквана атака тя премигна неразбиращо. За миг просто зяпна.

— Какво искаш да кажеш? — попита тя, като се поокопити.

— Нямаш нужда от парите ми, защото в Сан Анджело те чака нещо по-добро. Затова всички тези закоравели престъпници са по петите ти. Има някаква причина, поради която си толкова нетърпелива да предявиш правата си върху едно уж лишено от стойност парче земя. Не знам какво е обяснението, но то е от голямо значение за теб.

— Не разбирам накъде биеш, но твоите заключения не ми харесват — каза тя рязко. — Доколкото знам, всичко, което ми е оставил баща ми, са сто и шейсет акра земя на около осем мили от Сан Анджело. Но дори да имаше още нещо, не виждам какво те засяга.

— Когато се прикриваш зад един мъж, той има право да знае дали някой ще стреля по него вместо по теб.

— Все още никой не е стрелял по теб — възрази тя.

— Не, струва ми се, че знаеш какво търсят и ме правиш на пълен глупак — продължи той. — Докато се преструваше на госпожица Невинност, всъщност си имала нужда от някой, който да ги държи настрана. Така е, признай си.

— О-о-о, това вече е прекалено! — изсъска тя разярено. — Мога ли още един път да ти напомня, че ти тръгна по петите ми, а не обратно! Откакто те срещнах, се моля да попаднеш поне в чистилището.

— А това, скъпа моя, е безсрамна лъжа. Доколкото си спомням, тъкмо вчера ти се обърна за помощ към мен, твърдейки, че си дочула...

— Това не беше твърдение, това бе истината — процеди тя, като го прекъсна.

— Би ли говорила по-тихо?

Той се надигна леко и огледа вагона, за да се увери, че никой не я е чул.

— Очевидно това мяукане те е заглушило — отсъди той и се облегна назад. — Сигурно за да забележи някой, трябва да крещиш така, че да събудиш мъртвите.

— Никой не можа да спи снощи — напомни му тя. — И независимо дали ми вярваш или не, аз не само нямам ни най-малка представа кои бяха онези мъже, но и не разбирам защо ме следят — заяви, подхващайки започнатата тема. — Не мога да проумея какво искат от мен.

— Наистина ли ти изглеждам толкова наивен?

Кипнала, тя отвори уста и после я затвори, докато се овладее.

— В този миг изглеждаш съвсем глупав. И за твое сведение, няма и следа от нещо подозрително в подбудите ми — изрече тя, натъртвайки на всяка дума. — При смъртта си татко е имал само петнайсет долара и деветдесет и два цента. Няма никакви пари — нищо.

— Явно все още очакваш да се хвана на онази история, че искаш да разбереш защо е напуснал майка ти.

— Не ме интересува дали ще се хванеш или не. Това е истината. И може би, след като прегледам архива му, поне ще разбере какво е мислел.

— Този адвокат, с когото уж трябва да се срещнеш, би могъл да ти изпрати всичко по пощата — възрази той. — Ти сама спомена, че той е предложил да се заеме с продажбата.

— Но аз трябва да видя мястото, нима не разбираш? Трябва да го видя и тогава... може би тогава ще разбере защо е избрал да живее там, вместо да се върне у дома след войната. Преди да дезертира, той беше герой, господин Макрийди, герой.

— Не мога да не призная, че си невероятна актриса.

— А вие, господине, не заслужавате дори презрение — отвърна тя. — Само защото изпитвате болка, сте решен да излеете лошото си настроение върху мен.

Тя се хвана за празната предна седалка, изправи се и се опита да прескочи протегнатите му крака.

— Не е нужно да се сбогуваме в Кълъмбъс, господин Макрийди — заяви тя с леден тон. — Ще считам това за направено.

Ефектът от нейната реч се изгуби, тъй като вагонът рязко спря и тя се препъна в краката му. Залитна назад и падна в скута му. Той я улови и изстена.

— Внимавай — промърмори. — Сигурно имам спукано ребро.

— Повярвай ми, бих искала да съм, където и да е другаде — каза тя и пролази обратно на мястото си. — Сякаш съм слязла в пъкъла. Вече стана задушно, а и отново спряхме.

Застанал на пътеката, кондукторът се надвеси над един пътник, за да надзърне през прозореца. Изправи се и на висок глас оповести:

— Този път май са овце! Цяло стадо на линията! Двама мексиканци се опитват да ги разпръснат. Струва ми се, че сме близо до фермата на Брасфийлд.

За Верена това бе последният удар. Беше ѝ горещо, не бе мигнала и се караше с единствения човек, когото познаваше в това забравено от Бога място. Кълъмбъс, Тексас, бе нещо недостъпно, един мираж.

Сдържайки сълзите на безсилие, тя преглътна и прошепна по-скоро на себе си, отколкото на Матю:

— Ако бях суеверна, щях да помисля, че съм прокълната.

Дрезгавите нотки в гласа ѝ го развълнуваха така, както гневът ѝ не бе успял. И осъзна, че той я бе подтикнал да отхвърли парите, както и всичко останало. Ако бе приела банкнотите, съвестта му щеше да е чиста. Но тя не бе го направила и сега той щеше да се пита дали изобщо е стигнала до Сан Анджело, или е попаднала в ръцете на своите преследвачи някъде по пътя след Кълъмбъс.

Опита се да убеди себе си, че това не го засяга. Той бягаше от закона и трябваше първо да се погрижи за себе си. Но тя бе една беззащитна жена и само Бог знаеше какво искат от нея. Единственото, в което беше сигурен, бе, че тя беше разтърсена от дочутото в Ийгъл Лейк. И макар че не му се искаше да го признае, той знаеше, че не може да я изостави просто така. Трябваше поне да я качи на дилижанса за Сан Анджело. После друг да се грижи за нея. Той щеше да си измие ръцете. Може би. А може би — не.

За момент му хрумна да я вземе със себе си, но после се опомни. Хелена, Тексас, не бе подходящо място за една израснала на Изток учителка. Не беше подходящо място дори за него.

Не, ако се появише с прекрасната Верена под негова закрила, щеше само да си докара още по-големи неприятности. Някой със сигурност щеше да ѝ хвърли око, той щеше да се опита да брани честта ѝ и щеше да настане голяма бъркотия. Осъзна, че това, което трябва да направи, е да я преведе през Сан Антонио и да я качи на охранявания от армията пощенски вагон за форт Кончо. Но в такъв случай трябваше да вземе с нея дилижанса в Кълъмбъс. Това можеше да се окаже доста рисковано, особено ако онези двамата причакваха влака там. Достатъчно бе само някакво произшествие, което да привлече вниманието на представителите на закона, за да се запъти към бесилката. Гърмеж от ловджийска пушка разкъса мислите му и го върна обратно в реалността. Погледна към пътеката, където някакъв каубой бе пробил дупка в един от прозорците и крещеше, че няма „да чака никакви проклетни вонящи овце“. Зад него някакъв мъж, очевидно събуден от звъна на счупено стъкло, се надигна, като ругаеше. Каубоят се обърна, този път изстрел от 45-калибровия колт на другия разцепи въздуха и той политна назад.

Прикладът на пушката се удари силно в земята и произведе още един изстрел, обсипвайки тавана на вагона с едри сачми, а всички наоколо залегнаха.

Седнала до Мат, Верена прошепна задъхано:

— Видя ли? Той просто застреля онзи мъж!

— Да.

В този миг Матю реши. Нямаше да остане тук, за да участва в разследването. Ако каубоят умреше, в Кълъмбъс влакът щеше да се напълни с рейнджъри и детективи от полицията. Той се възползва от настъпилото объркване и рече кратко:

— Хайде, тук е твърде опасно.

Изправи се, хвана се за полицата над главата си и се обърна към пътеката.

— Да вървим!

— Какво?

— Ще се измъкнем, преди да настъпи голямата суматоха.

Преди да бе започнала да спори с него, той я хвана за ръка и я побутна към пътеката.

— Побързай.

Още преди да изрече думите, дузина револвери бяха извадени от наскочалите да вземат участие в сбиването мъже. Пребледнял като платно въпреки жегата, кондукторът се свлече на земята и пропълзя между две празни седалки.

Верена се поколеба.

— Но...

— Аз тръгвам — каза ѝ Мат. — Веднага.

И за да подсили ефекта от заплахата, той разби задния изход. Погледите им се срещнаха.

— Идваш ли или не?

Друг изстрел прокъркна и Верена, хвърляйки обезумял поглед през рамо, забърза до Матю към малката задна платформа. Когато вратата се затвори зад нея, изпита огромно облекчение. Тук поне бе в безопасност от заблудени куршуми. Но следващите думи на Матю Макрийди я стъписаха.

— Хайде, трябва да скочим, докато можем.

— Да скочим? — задави се тя. — Но къде?

— Тук.

— О, но тук няма нищо! — възрази тя.

Пронизителна свирка разцепи въздуха и влакът потегли, запращайки Верена към железния парапет. Мат слезе на малкото стъпало и се обърна към нея.

— Аз съм пръв, но когато ти извикам, ще скочиш! Иначе няма да успея да те хвана! — надвика той шума.

— Не мога да слеза от този влак! — запротестира тя. — Аз не...

Той или не я чу, или шумът удави гласа ѝ. Като се придържаше за малкия железен парапет, той се извъртя и падна на земята, докато локомотивът набираше скорост. Затича заедно с влака и извика:

— Сега, Рена, скачай!

Тя погледна надолу към чакъла и видя все по-бързо движещите се траверси. Хванала с една ръка парапета, тя се наклони към протегнатите ръце на Макрийди. Той сграбчи другата ѝ ръка, дръпна я и я прехвана през кръста, докато падаше.

Затъркаляха се надолу по склона, далеч от тежките колела. Притисната под тялото на Макрийди, тя усети чакъла и се нагълта с прах. За да я освободи, той се надигна и седна, за да укроти дишането

си. Последният вагон беше вече на около половин километър и набираше скорост.

— Не си ранена, нали? — попита я той.

Тя погледна вдигнатата си рокля и фуста, които откриваха бельото ѝ от средата на бедрата надолу, и едва изрече:

— Само достойнството ми.

Седна и придърпа полата надолу към глезените си, преди да забележи отдалечаващия се влак. Ако беше от хленчещите, щеше да се разплаче. Но не беше, поне не още. Примирено въздъхна:

— Всичко, което нося със себе си, е в пътната ми чанта.

— Когато стигнем в Кълъмбъс, ще я взема от гарата. Ако влакът стигне преди нас, носачът ще я остави там.

Погледът ѝ обгърна стадото овце, което вървеше под прав ъгъл към вече освободената линия, и тя още повече се обезсърчи.

Освен животните и двете овчарчета сякаш нямаше нищо друго. Никакъв път. Никаква къща. Нищо, само няколко хълма, пасища и ивица дървета.

— Ако знаех, че възнамеряваш да скочим от влака, щях да легна на пода — рече Верена на Матю намусено. — Аз помислих, че само поставяш стоманена врата между нас и стрелбата.

— Трябваше да скоча, а също и ти.

— Бих искала да чуя поне една основателна причина — отвърна сурово тя. — Ето ни сега тук, без дори четка за зъби, а и все още не знаем как да стигнем до Кълъмбъс.

— Мога да ти посоча две причини.

— Например?

— Като начало, веднага щом влакът спре, ще се появят хора на закона и всеки пътник ще трябва да дава показания за стрелбата.

— Аз нямам какво да крия, господин Макрийди.

— Може би да, а може би не. Но дори и да е така, ще са нужни един-два дни на рейнджърите или детективите да установят всичко. През това време твоите приятелчета ще се появят и освен ако не са малоумни, ще се възползват от случилото се. Нима тогава искаш да си там?

— Те не са ми приятелчета. Колко пъти трябва да ти казвам, че не ги познавам?

— Докато ти повярвам.

— Е, добре, няма да повтарям повече.

Осмели се да го погледне.

— Ако някой, който те познава отпреди, те види сега, няма да те познае. Никога не съм виждала човек с по-насинено око.

— Никой не ме търси.

— Явно някой те търси — ти не скочи от движещ се влак заради мен. Скочи, защото не искаше да се срещаш очи в очи с властите. И няма смисъл да го отричаш, защото няма да ти повярвам.

— Прекалено подозрителна си, Рена.

— Аз ли съм прекалено подозрителна? Ами ти?

— Не избягах от шериф Гуди, нали?

— Не знам къде би могъл да избягаш.

— Не мене търсеха онези двама мъже — възрази той.

— Е, вината не е моя.

— Знам.

— Предполагам, твърде много е да очаквам, че знаеш къде сме — отбеляза тя уморено.

— Във фермата на Брасфийлд.

— Да, но тя не се вижда наоколо. — Обърна се към него и отново въздъхна: — Доколкото си спомням, кондукторът не беше съвсем сигурен. Струва ми се, каза, че трябва, да сме близо до фермата на Брасфийлд.

— Тези овце все трябва да идват отнякъде.

— Не виждам откъде — възрази тя.

— Мисля, че ще трябва да повървим — отстъпи той. — Сигурно не говориш испански, нали?

— Мога да чета класика на латински или френски и имам бегла представа за гръцкия, но испанският не беше включен като предмет в обикновеното училище в Банкрофт. Защо?

— Защото мога да преброя на пръстите на двете си ръце всички испански думи, които знам, а и много от тях не са от най-благоприличните.

— Моля?

— Чу ме добре. А и едно мексиканче идва насам.

Със сигурност едното овчарче ги беше забелязало и сега тичаше през тревата към тях, размахало ръка за поздрав. Когато приближи,

Верена видя една дружелюбна беззъба усмивка. Мат се изправи, отупа самото и панталона си и ѝ подаде ръка.

— Обърни се, за да видя дали мога да пооправя вида ти — предложи той.

— Безнадежден е, напълно безнадежден — промърмори тя, докато оглеждаше щетите. — Мисля, че дори е скъсана на едно-две места.

От гърдите ѝ се изтръгна тежка въздишка:

— А другата пола остана в чантата ми.

— Ще ти намерим нещо.

— Струва ми се, вчера вече установихме, че е невъзможно.

— Остави на мен.

Тръгна към момчето с протегнатата ръка.

— Donde es^[1] Брасфийлд? — опита той с надежда.

— Si... si...^[2] — отвърна момчето.

— Сигурен ли си, че попита правилно? — запита Верена зад него.

— Donde esta Кълъмбъс?

— Si... si... — отвърна момчето отново, като клатеше глава.

— Брасфийлд или Кълъмбъс?

— Si... si...

— Няма да се изненадам, ако това изобщо не е мястото — промърмори под нос тя.

— Искаш ли ти да опиташ?

— Не.

— Тогава бъди търпелива. El rancho... Donde esta rancho? Това предизвика порой от стремителен испански, който той изобщо не разбра.

— Donde? Ъ-ъ-ъ, къде е фермата на Брасфийлд? — извика той.

— Щом не можа да те разбере първия път, едва ли викането ще помогне — отбеляза тя. Заобиколи Матю и приближи към момчето. — Брасфийлдови?

— Si.

— Това ли е Брасфийлд?

— Si.

— Това и аз го изкопчих — измърмори Мат.

— Да, но аз ще разбера посоката. — Очерта около себе си голям кръг с ръка и попита: — Брасфийлд?

— Si.

— Къщата?

— Casa — помогна ѝ Матю. — Casa е къща, поне това знам.

— Casa, къде е casa? Ей там? — попита тя и посочи наляво.

— Si.

— Не мисля, че откри нещо, ако искаш мнението ми. Без да му обръща внимание, тя посочи надясно.

— Casa?

Детето поклати глава. Застана до нея, посочи наляво от нея и кимна.

— Брасфийлд casa — изрече то кратко. Протегна ръка и очерта пълен кръг. — Rancho.

— Ние сме в самото ранчо — реши тя. — А къщата е някъде там.

— И аз това го попитах.

— Не, ти попита къде е фермата.

— Защо не го попиташ колко е далеч? — предложи той. — Да видим как ще го направиш.

— Не. Вече знам, че ни чака дълъг път.

— Gracias, mi amigo.

Мат измъкна от джоба си четвърт долар и го подхвърли на момчето. — Por...

— Едуардо.

— Por Едуардо.

Едуардо посочи другото овчарче:

— Пабло.

— Едуардо и Пабло.

Матю бръкна отново в джоба си, но не откри друга монета.

— Нямаш, нали? — попита той Верена.

— Не, но имам две монети от 10 цента и една от 5.

— Дай ми ги.

— Надявам се, разбираш, че бяха за обяда ми — промърмори тя и бръкна в чантичката си. — Ето.

— Благодаря.

Той взе монетите и ги подаде.

— Por Пабло.

Парите предизвикаха компетентно обсъждане. След съществен спор за това дали е по-добре да имаш четвърт долар в една или в три монети, въпросът най-накрая бе уреден. Миловидният Пабло, очевидно по-малък, взе монетата от четвърт долар. Направи им знак да го последват.

Мат хвана Верена за ръка и се наведе да ѝ прошепне:

— Остави на мен да говоря, когато пристигнем.

— В такъв случай се моли да говорят английски.

— При име като Брасфийлд бих се обзаложил, че е така.

Той поспря и я огледа със здравото си око.

— Горещо е, ти си уморена, а и очевидно ни чака дълъг път. Вместо непрекъснато да се караме, нека да обявим примирие до Сан Антонио.

Сърцето ѝ спря, а после я заля вълна на облекчение. Той бе казал Сан Антонио, а не Кълъмбъс. Потисна изблика на въодушевление и изравни крачките си с неговите.

Той идваше с нея в Сан Антонио. Не беше сама.

[1] Къде е? (исп.) — Б.пр. ↑

[2] Да! (исп.) — Б.пр. ↑

Пълната жена заслони с ръка лицето си от слънцето и продължи да примижава. Различи другите двама с Пабло и очите ѝ се ококориха от удивление.

— Мили боже! Татко! Татко, ела тук! Пабло ни води гости! Съпругът ѝ — висок и плешив слаб мъж — излезе навън, облечен само във вълнени гащи.

— Ех, Сари, не е нужно да будиш мъртвите, нали?

— Виж ей там — рече тя и посочи с ръка. — Казвам ти, онуй са гости! И има жена!

Обърна се към него и забеляза оскъдното му облекло.

— Татенце, ама ти изобщо не си за пред хора — изплака тя. — Сложи си панталона, преди да са дошли.

— Обзалагам се, че едва ли идват тук, Сари.

Хвърли още един поглед към трите фигури, които вървяха през необятното поле, и промърмори:

— Откъде ли идват?

— Не ме интересува, казвам ти, че идват насам. Придърпа мръсната престилка върху облия си корем, приглади разрошената си коса и потисна нетърпението си.

— Как изглеждам?

— Няма значение. Те не отиват никъде — заяви той. — Нямаат коне.

— Ако не обуеш панталоните си, няма да ядеш с гостите — заплаши го тя.

— Интересно ми е да разбера най-напред какво правят тук, не съм чак толкова самотен, та да съм загубил разсъдъка си.

Прекрачи обратно прашния праг и измъкна иззад вратата една ловджийска пушка двуцевка. Когато Пабло и непознатите приближиха, той я вдигна и се прицели в тях. Пръстът му се обви около спусъка.

— Държа ви на прицел! — провикна се той.

Уплашена, жена му побутна цевта надолу.

— Не го слушайте! — извика тя. — Не ни се случва често да посрещаме гости и той е забравил доброто възпитание. Насам ли сте тръгнали? Сет Брасфийлд, веднага си сложи панталона! — рече тя на мъжа си през рамо. — Няма да гониш единствените хора, които са дошли тук!

Верена разгледа недоверчиво мястото. В сравнение с тази къща, домът на Гуди изглеждаше като дворец. Тя се поколеба и Матю хвана ръката ѝ.

— Те са само фермери — увери я той.

— Това не е ферма, а коптор.

За неин ужас, жената слизаше от паянтовата дъсчена веранда.

— Матю, не мисля, че...

— Здравейте!

Сара Брасфийлд протегна загрубялата си от работа ръка и се засмя широко, откривайки липсващ преден зъб.

— Аз съм Сара, а Сет се издокарва вътре. Ще останете за вечеря, нали? — добави тя с надежда. Очите ѝ обгърнаха скъсаната рокля на Верена и насиненото лице на Матю и усмивката ѝ изчезна. — Мили боже! Да не би да ви се е случила злополука?

Матю и Верена отговориха в един глас.

— Да — отвърна тя.

— Не — каза той.

За миг жената се слиса, а после въздъхна тежко:

— Сигурно някой от двама ви се е пообъркал, нали? Имаше ли злополука или не?

— Ъ-ъ, да, донякъде — реши Верена, поглеждайки Макрийди. — Ъ-ъ...

— Паднахме от влака — оповести той направо.

— Какво?

— Понеже е от Изток, Рена не е виждала овце — обясни той.

— Тъй и реших, щото говорите много смешно — призна жената и кимна. — Знаех си, че не сте тукашни. — Огледа Верена още веднъж и зацъка съчувствено с език: — Рена, а? Много хубаво име.

Матю я смушка с лакът и Верена едва изрече:

— Благодаря.

— Как тъй паднахте от влака?

— Докато бяхме спрели, за да разгонят овцете от линията, изведох Рена навън да погледа. За нещастие при тръгването на влака тя загуби равновесие и падна. Аз скочих, за да я спася. Когато се изкачихме на хълма, влакът бе вече твърде далеч.

— Както ви гледам, трябва да сте паднали на главата си, господине. Окоето ви е доста зле, сигурно сте се ударили в нещо, докато

сте се търкаляли надолу по хълма. Сет ще ви даде малко от мехлема, дето го прави за овцете, да се намажете. Наистина лекува, само да не влезе в окото ви.

— Благодаря.

— А госпожата нищо чудно, че е паднала, ама повече се чудя как върви с тези модерни обувци на краката си — заяви Сара. — Бог не е създал жените с високи обувки. Ако искаше, щеше да направи тъй, че да ходим само на пръсти. — Погледна домашните си пантофи. — Казвам ви, няма да сложа нещо, дето ме стяга. Пък и никога няма да прахосам цял час да връзвам разни връзки.

— В моя край тези обувки са доста обикновени — каза й Верена. — Всъщност това бяха най-практичните обувки, които успях да намеря.

— Пък аз изобщо не си купувам обувци — отвърна жената. — Не ми трябва. Когато ходя в обора, слагам старите ботуши на Сет. — Огледа отново гостите и въздъхна. — Ще си взема иглата, че да зашием тази рокля, преди да се е скъсала още. Ама не знам дали мога да оправя модерните парцали на господина.

— О, всичко е наред, наистина няма нужда. Струва ми се, че няма да можем да останем толкова дълго. По-нататък, като ми остане време, сама ще я зашия.

Лицето на жената помръкна.

— Ама трябва! Пък и къде ще отидете довечера? С мили наоколо няма жива душа.

— В Брасфийлд. Аз... ъ-ъ... струва ми се, че момчето не е разбрало добре.

— Тук сте.

— Моля?

— Това е мястото. — Жената отново се усмихна и добави: — Май от вълнение забравих за добрите обноски. Аз съм Сари — Сара Брасфийлд.

Обърна се към къщата и забеляза с облекчение, че мъжът ѝ е успял да сложи риза и панталони.

— А туй е Сет Брасфийлд, викайте му Сет.

— О!

— Ъхъ. А онуй момче, дето ви доведе, е Пабло. Майка му ги гледаше, обаче умря и ги остави на оня хаймана баща им. Той дойде

тук един ден миналата зима и рече, че ако ги искаме, щял да ни ги даде, щото не искал повече да се грижи за тях. Казах на татенцето... Сет — защо не, двамата са колкото един мъж, нали разбирате, и така можем да вземем още овце.

— Сега имаме двеста и петдесет глави добитък — намеси се гордо мъжът й. — Пък следващата година ще ги удвоим.

— Имаме повече от двеста и петдесет, татенце. Забрави ли онези, дето Еди ги откри вчера? Дето ги помислихме за умрели?

Тя махна с ръка на момчето:

— Ела тук, стрелецо.

Момчето пристъпи и тя с обич разроши косата му.

— Ти си добро момче, нали? Да, тъй е.

— Значи бащата просто ви остави децата? — попита Верена невярващо.

— Да. Ама аз нямам нищо против. Аз и татенцето винаги сме искали дечица. Никое от нашите не оживя. Дифтерит — обясни тя кратко. — Бяха три и трите умряха. Ама — добави, съвземайки се — тия момчета са добри, много добри. Татенцето почна да ги учи да говорят като бели хора, ама още не могат. Вие сигурно сте разбрали.

Обърна се отново към Матю и попита с надежда:

— Нали ще останете за вечеря?

— Ъ-ъ, не сме много далеч от Кълъмбъс, нали? — проговори Верена.

— Около осем мили по въздушна линия.

— Можем да стигнем до довечера, Матю.

— Ама вие не можете да летите — отбеляза Сара. — Ако останете тази вечер, утре или Сет, или някое от децата ще ви закара в Кълъмбъс, нали, Сет?

— Пътят е лош — измърмори Сет. — А пък и каруцата не я бива много.

Той погледна жена си и прочете в очите й копнежа по гости.

— Мисля, че ще мога да пооправя колелото, щом слънцето се снижи — отстъпи той, — ще пусна и Еди утре, ако е сигурен, че ще се върне, преди да се стъмни. — Обърна се към Матю и обясни: — Не искам момчето да замръква навън само сред гърмящите змии и пумите.

Забелязала объркването на Верена, Сара Брасфийлд поясни:

— Змиите и кугуарите^[1].

— Кугуари?

— Няма ли кугуари в Пенсилвания? — прошепна Мат.

— О, кугуари.

— Понякога освирепяват — каза Сет. — А гърмящите змии се скриват само през зимата. Щом стане 10 градуса, те слизат под земята, докато се затопли. Ама сега, като става горещо, не можеш да извървиш и 15 метра, без да видиш някоя. През деня се свиват в дупки, а вечер, когато земята е топла и слънцето не пече, излизат навън.

— Хайде, татенце, ще изплашиш дамата. Денем не е толкова страшно, защото и те не обичат жегата. Нощем трябва да се оглеждаш, ама дори и тогава можеш да ги чуеш. Те съскат силно, преди да те ухапят.

— Ама нали точно това казвах и аз, Сари? — оплака се Сет. — Ако искаш да си сигурен, трябва първо добре да се огледаш и тогава да бъркаш с ръка някъде. Змиите се крият под разни неща на сянка.

— Ще се оглеждам — обеща Верена. — Навсякъде.

— Миналата седмица имаше една змия в пристройката. Тъкмо затварям вратата ѝ я чувам. Оттогава винаги си нося ловджийската пушка — заяви мъжът. — Човек никога не може да е сигурен.

— О, не е толкова страшно — настояваше Сара Брасфийлд. — Най-важното е да прибираме на сигурно овцете и кучетата, като се мръкне. — Опомняйки се, тя поклати глава: — Мили боже, къде ми е възпитанието? Аз си приказвам, пък дори не ви оставих да се представите и да се скриете вътре от жегата.

— Вътре е горещо като в пъкъла — промърмори Сет. — Но, разбира се, сте добре дошли — вие и госпожата.

Матю подаде ръка:

— Името ми е Макрийди, Мат Макрийди, а това е съпругата ми Елизабет.

За миг жената впери поглед във Верена.

— Мислех, че се казвате Рена.

— Елизабет Корина.

— Не изглежда да е мексиканка — възрази Сет.

— Опасявам се, че майка ѝ е била безнадеждна романтичка. Чела е доста поезия.

— Ъ-ъ?

— Херик^[2] — поясни Мат.

— Той иска да каже, че е била Херик — заяви Сара, слагайки край на въпроса. — Името ѝ е било Лизи Херик, преди да се омъжи, нали така, скъпа? — попита тя Верена.

Вместо да се опитва да поправя жената, Верена се съгласи:

— Да.

— Хубаво. Сега, след като се изяснихме, можете да влезете и да се поразхладите, докато Пабло донесе вода от помпата.

Обърна се към момчето и заговори на испански. Когато то се скри зад къщата, тя се усмихна:

— Казах му, че ако е послушен, ще ви закара утре сутринта в Кълъмбъс.

Матю и Верена минаха покрай сияещата стопанка и се озоваха в просторна затъмнена стая. Сет отмести с крак някакво заспало куче и посочи на Верена един неустойчив люлеещ се стол с възглавница върху седалката.

Непривикнала към промяната в светлината, тя понечи да седне, когато възглавницата оживя, задраска с нокти, разфуча се и засъска.

— Проклетите котки са навсякъде — промърмори Сет, когато Верена отскочи назад. — Сари нарече тази сайдер^[3], защото винаги е много кисела. Другите са Пънкин, Ласиз и Так. Не мога да разбера защо им дава имена, след като те никога не идват, когато някой ги вика. — Обърна се към Мат и предупреди: — Внимавайте, ако видите Моли — хапе.

— Обикновено се разбирам с кучетата — промърмори Мат.

— Тя не е куче. Бърд и Руфъс са кучетата, Моли е свиня. От горещината става много раздразнителна.

— Нима тук има живо прасе? — едва попита Верена.

— Прасетата са по-чисти от кучетата.

Опасявайки се, че Верена може да добави още нещо по въпроса, Мат призна:

— Когато бях малък, отглеждахме прасета.

— И ги ядяхте, нали?

— Или пък ги продавахме.

— Ний няма да ядем Моли. Все едно да убием член на семейството. Но вие сте изминали доста път — каза Сет, като си припомни добрите обноски. — Настанете се удобно, докато Сари

извие шията на някоя кокошка, та да хапнете. Пък аз ще огледам клозета, преди да го ползвате.

— Да, ако обичате — прошепна Верена.

Изчака го да излезе, огледа стаята и видимо потръпна.

— Не можем да останем тук, Матю — прошепна тя. — Просто не можем. Няма да ям или да спя с прасе в краката си.

— Аз не знам къде да отидем, а ти? — отвърна той. — Ако ти хрумне нещо по-добро, можеш да ми кажеш.

— Предпочитам да вървя до Кълъмбъс.

Докато Верена говореше, от сянката изникна една свиня, изгрухтя към нея, пристъпи тромаво към люлеещия се стол и се настани отпред, сякаш приканвайки някого да седне.

— Това същество опасно ли е? — попита Верена нервно.

— Хапе — напомни ѝ той.

— Не мога да повярвам, че някой би отглеждал свиня за домашен любимец.

— Поне не в къщата. Но ако някога си виждала отблизо малки прасенца, щеше да разбереш, че те са много любвеобилни и ако се грижиш за тях, започват да вървят по петите ти като куче.

Тя погледна Моли недоверчиво.

— Любвеобилна едва ли е подходящата дума за Моли. Никога не съм виждала свиня отблизо.

— Дори в Западна Пенсилвания?

— О, видях оборите, но самите животни не ми бяха особено интересни. Винаги съм си мислела, че не бих яла месото им.

Предпазливо заобиколи свинята, приближи се до друг стол, отупа го от праха и седна.

— Не мога да проумея защо някой ще иска да живее в такова място — рече тя уморено.

— Тук или в Тексас въобще?

— И двете.

Той се приближи до малкия прозорец, повдигна избелялото басмено перде и погледна навън. Сара Брасфийлд пристъпваше крадешком сред петнайсет-двайсет тлъсти кокошки, додето откри най-охранената. Ръката ѝ се стрелна и я сграбчи. Докато Мат я наблюдаваше, стопанката уви крякащото животно в престилката си и сви зад ъгъла.

— Не е така само тук, Рена — каза той и пусна пердето. — Често питах баща си защо изобщо човек ще иска да живее във ферма.

— Той отговори ли ти?

— Не. Но като се връщам назад, ми се струва, че някои хора се раждат с желанието да притежават земя, да пуснат някъде корени. Влагат всичките си мечти в това малко парче земя. Едни успяват да изкарат прехраната си, а други се мъчат цял живот, додето се разорят или умрат.

Той повдигна завесата, но когато отново погледна, пред очите му изплува голата земя в Тенеси, едно старо изкривено дърво и порутен обор.

— За мен тя беше като подводен пясък — се чу да казва бавно той. — Не исках да бъда погълнат и задушен от няколко акра земя.

— Това ли се случи с баща ти?

— Той не гледаше на земята като мен. Доколкото ми е известно, все още е жив и все още се мъчи.

— Не получавах ли вести от него?

— От няколко години не съм получавал вести от никого в Тенеси. Предполагам, че са добре, иначе някой щеше да ми пише. — Извърна се и я погледна. — Сигурно ти изглеждам много коравосърдечен.

— Така е.

— Баща ти никога не ти е писал — напомни й той.

— Майка ми не беше подвижен пясък, господин Макрийди. Не му беше дала никакво основание да си отиде.

— Значи отново се върнахме към господин Макрийди, така ли?

— Сега няма никого наоколо.

— Тази преграда ти е нужна, нали? Така не се налага да вярваш на някого.

— Не разбирам за какво говориш.

— Аз съм комарджия, Рена. Изкарвам си прехраната, като се опитвам да отгатна мислите на хората.

Отдалечи се от прозореца и взе фотографията на някаква жена, застанала зад седнал в кресло мъж — и двамата млади и смутени. Въпреки отсъствието на прилика, той бе готов да се обзаложи, че вижда своите домакини.

— Когато започна да играя, аз се превръщам в хищна птица, която кръжи и дебне слабия да сгреши.

— Както когато ме заговори на парахода?

— Когато те видях, търсех малко забавление, а ти бе достатъчно хубава, за да събудиш интереса ми. Не знаех, че имаш свои собствени задължения. Мислех, че ще прехвърчи някоя и друга искра и после ще продължа. Ако знаех, че и двамата ще се превърнем в бегълци, щях да се държа различно.

— Аз не съм „бегълка“, както се изрази. Или поне не точно — поправи се откровено.

— Нима? Някой със сигурност те преследва и ми се струва, че ти не гореше от желание да бъдеш хваната — напомни й той. — Не видях да се възползваш от възможността да огледаш онези двамата в къщата на Гуди.

— Не знаех и все още не зная какво искат.

— Но си сигурна, че не е нещо добро.

— Очевидно. Както вече споменах, някакъв човек на име Гиб възнамерява да ме убие.

— Значи си бегълка, Рена.

— Не исках да скачам от онзи влак, Матю, ти почти ме издърпа.

Погледът ѝ обхвана стаята, преди да се върне към него.

— Това не е точно моята представа за място, където бих отседнала. Сега всички останали пътници са в Кълъмбъс, вече настанени в някой приличен хотел.

— Не, всички те разказват на някой полицаи своите версии за стрелбата.

— Поне тази нощ ще спят в нормално легло.

Една внезапна, смущаваща мисъл я връхлетя и явно се изписа по лицето ѝ.

— Ъ-ъ...

— Да, изглежда, сме принудени да прекараме заедно още една нощ, освен ако не искаш да делиш пода с Моли. Но след снощи съм толкова уморен, че дори да беше кралицата на баловете, щеше да е без значение. Искам само да се наспя.

— И мислиш, че ще можеш да се наспиш тук? — запита тя невярващо.

— Виж, щом настъпи утрото, ще продължим. Преди да стигнем Кълъмбъс, всичко ще е утихнало и влакът ще тръгне обратно към Галвестън. Тогава...

— С моите дрехи, Матю. Не мога да се явя пред адвоката на татко в този вид. Погледни ме, само погледни тази рокля! Цялата е в петна и дупки! Нямам дори четка за зъби или гребен!

— Всъщност не изглеждаш наполовина толкова ужасно.

Забелязал поруменияването й, той побърза да я успокои:

— Няма да върнат чантата ти обратно. Тя има билет само до Кълъмбъс.

— Но няма да съм там, за да я взема.

— Нали ти казах, че аз ще я прибера?

— Не ти ли се струва, че все някой ще ни попита защо сме изчезнали толкова внезапно наред пустошта?

По лицето му се прокрадна едва загатната усмивка и пропълзя по устните му.

— Мислех да хвърля вината върху теб.

— Върху мен? — задави се тя.

— Да. Нервите ти вече са били изопнати от безсънието, стрелбата, горещината и закъснението и си била на ръба на припадък. Решил съм, че ако не те изведе навън, отново ще колабираш, а в твоето деликатно състояние...

— Измисли нещо друго — отсече тя, прекъсвайки го. — Не съм смахната, никога не съм припадала и отказвам да разигравам умствено разстройство, за да потвърдя историята ти. И ако още веднъж кажеш на някого, че съм в деликатно положение, ще те застрелям и ще пледирам за самоотбрана.

— Говори тихо.

— Няма! Ако ще скалпваш нещо, не намесвай мен. Имам предвид нещо, което би издържало обстойно разследване. Не разбирам нищо от покер, но ако бях комарджия, щях да се обзаложа, че криеш нещо ужасно, Матю Макрийди — ако изобщо така се казваш.

— Рена...

— Е?... Наистина ли си Матю Макрийди? — попита тя. — Дали изобщо си от Тенеси? Или всичко това е пълна измислица?

— Защо говориш така? — отвърна той, избягвайки въпросите. — Защо ми е притрябвало да те лъжа?

— Не знам, но е така. Защото ти си този, който бяга от закона. Затова не остана във влака, нямаше никаква връзка с мен. Не можеш ли поне веднъж да кажеш истината?

— Каква ще е разликата? Веднага щом стигнеш в Сан Антонио, аз продължавам. Ние сме само двама непознати, които са заедно за известно време.

— Да, но през това време бих искала да мисля, че мога да ти вярвам.

— Никой на никого не може да вярва, Рена. Ние всички нагласяме истината според собствените си цели. Дори ти.

Преди да го е опровергала, той изтъкна:

— Ако хората казваха през цялото време истината, човечеството нямаше да съществува. През повечето време жената не би искала да знае какви мисли се въртят в главата на мъжа.

— И това е може би първата истина, която си изрекъл, откакто се срещнахме.

Той внимателно постави снимката обратно на полицата и въздъхна, преди да се обърне.

— Какво искаш да знаеш за мен?

— Кой си ти?

Не можеше да рискува цялата истина. Не можеше да се довери така сляпо — най-малкото на жена, която въобще не беше откровена, но трябваше да ѝ разкаже нещо, на което да повярва, нещо, което не би му навлякло неприятности, ако тя отиде в полицията.

— Името ми е Матю Джеймс Макрийди, роден съм в Тенеси през пролетта на 46-а.

— Къде в Тенеси?

Той сви рамене:

— Никъде.

— Всяко място е някъде.

— Да, но може също така да е никъде — каза той отбранително.

— Това е само една малка суха котловина, която дядо ми е нарекъл Пиджън Крийк^[4]. Нещо като Ийгъл Лейк — нито гълъби, нито залив.

Погледна я през подутото си око и се насили да се усмихне.

— Сигурна ли си, че искаш да знаеш всичко това?

— Да.

— За какво друго мислиш, че те лъжа? Хайде, слушам.

— Ти каза на онзи мъж, че си бил в адската бригада от Арканзас, което означава, че ако си роден през 1846, си бил едва дваайсетгодишен, когато бунтът свърши.

— Е-е, тук грешиш. Това не беше бунт, а война, в която ни въвлякоха проклетите янки.

— Както и да го наричаш, ти не си участвал.

— По дяволите! Бях петнайсетгодишен, когато избягах, за да се включа. Казах, че наближавам осемнайсет, което, признавам, беше доста глупаво, но исках да служа във войската на Тенеси с братята си. Исках да дам своя дял за каузата, преди да са спечелили без мен — спомни си той и в гласа му се прокрадна горчивина. — И тъй, взеха ме. Имах точно око и сигурна ръка и ме направиха стрелец. Улучих около двеста янки, преди да се свърши.

Погледна я безизразно.

— Да, мотивите ми бяха егоистични и излязох от войната дори без един белег, с който да се хваля. А моите братя не успяха.

— Убиха ли ги?

Той кимна.

— И тримата бяхме в армията на Браг — Дрю, Уейн и аз. Дрю падна при Чикамауга, а два месеца по-късно и Уейн — при Чатануга. Нали знаеш какво казват — добрите умират млади. А аз останах, за да разказвам.

— Разбирам. Но поне майка ти не е загубила всичките си синове. Все пак, когато войната е свършила, тя е имала теб.

— Аз не се завърнах у дома, Рена. Струва ми се, че ако го бях направил, никога нямаше да се измъкна отново. Реших, че след като Всесилният ме е оставил жив, не е искал да ме държи затворник върху едно малко парче земя, което мразех.

— А твоите родители... майка ти... Не те ли интересуваше, че ти си всичко, което ѝ е останало?

— О, пиша ѝ от време на време, но не мисля, че все още липсвам на някого. Тя ми отговори веднъж, за да ми съобщи, че след войната сестра ми Маги се е омъжила за сина на Лоугън и че той помага във фермата. Сигурно някой ден ще я наследи, което е добре, защото той ще я иска.

— Да, но...

— Мама разбра. Просто не бях роден за фермер и ако се бях върнал у дома, като единствен син нямаше да се измъкна. Не можех да го направя.

Той сведе очи към ръцете си, към грижливо подрязаните нокти и въглчетата на устните му увиснаха надолу.

— Не исках да остана беден цял живот.

Докато го слушаше, тя усети, че ѝ дожалява. Погледнат от страни, Матю сякаш притежаваше всичко — външност, увереност, облеклото на благородник, — но под красивата фасада той нямаше нищо, което да осмисли живота му. Никакво семейство. Никакви корени.

— Но ти би могъл да я утешиш, а и тя теб.

Начинът, по който бяха изречени думите, го накара да се почувства пълен глупак. Дори не знаеше защо бе разкрил толкова много. Всичко, освен името Макрийди сигурно щеше да се обърне срещу него.

— Недей — отвърна той с внезапно дрезгав глас. — Не желяех да съм фермер и, слава богу, не съм. Ако искаш да съжаляваш някого, Верена Хауърд, съжалявай себе си.

В първия миг яростта в гласа му я стъписа, но после разбра.

— Изобщо не съжалявах вас, господин Макрийди — каза тя тихо. — Съчувствах на майка ви, защото знам какво означава да бъдеш изоставен. Знам какво е да те напусне някой, който би трябвало да те обича.

— Да, чувствала си се толкова ужасно, че дойде чак дотук. Той е мъртъв, но все още витае в мислите ти, нали?

— Искам само да разбера, Матю. Баща ми беше офицер в редовната войска на Пенсилвания — офицер, Матю. Той беше майор Джак Хауърд, а дезертира. Не изостави само мен и майка ми — каза с безизразен глас. — Той изостави всичко — своите другари, своя щат, своята страна. Просто изчезна и никой не знаеше какво е станало с него, докато не получих писмото от прокурора в Сан Анджело.

— Изчезна?

— Да. Дълго време той се водеше безследно изчезнал и аз виждах как майка ми чака и се надява, и се моли, че ще го открият жив. Най-накрая, когато се разболя и бе докарана до нищета, тя бе принудена да кандидатства за вдовишка пенсия. След разследване

военното министерство реши, че той е дезертирал. И мисля, че това я уби.

— Може да са сбъркали.

— Не и в този случай. В деня, в който е изчезнал, дори не е имало истинска битка. „Лека престрелка с конвоя, охраняващ припаси на Конфедерацията“ — съобщаваше докладът. След това той и няколко от неговите войници просто са се изпарили. Не беше в нито един списък на пленените. Не било открито тялото му. Той просто бе изчезнал.

— Може би не е могъл да издържа повече. Войната променя мъжа, Рена.

— Толкова много, та да обърне гръб на всички, които би трябвало да обича? — възрази тя с горчивина.

— Не знам. Много янки дезертираха, а също и част от нашите. Някои бяха твърде млади, незрели, за да се справят с видяното.

Тя впери поглед в стадото овце отвъд прозореца, преглътна и продължи тихо:

— Не, той просто ни изостави заради нещо или някого. Струва ми се, че още от началото на брака им от негова страна не е имало никаква вяност. Но независимо от недискретността му, мама се преструваше, че не знае. Предпочиташе да вярва, че той я обича. Но мисля, че не беше така.

Сега той почувства жалост.

— Виж — каза ѝ нежно, — това, което откриеш, може да не ти хареса.

— Знам.

— Предложението ми все още важи. Можеш да вземеш парите и да се върнеш у дома.

— Не мога.

— Рена, няколкостотин долара не са нищо за мен. При мен парите идват и си отиват лесно.

— Ако взема парите ти, ще трябва по някакъв начин да ги заслужи, а не бих могла. Никога няма да мога да ти ги върна — каза тя простичко.

— Аз не искам нищо от теб, дори очевидното.

— Знам.

Забелязал стойката на раменете ѝ, той осъзна, че е безсмислено да настоява. И въпреки че все още не можеше напълно да ѝ повярва, поне успяваше да различи принципността, когато я срещнеше. А в преситения свят, който, познаваше, това вече открояваше Верена.

— Знам, че не ми вярваш, когато ти казвам, че не познавам никого — каза тя тихо. — Знам, че не можеш да разбереш защо съм дошла чак дотук заради нещо без стойност. Сигурно все още мислиш, че крия нещо.

— Ами ако аз ти задам същите въпроси?

— Струва ми се, че тази смяна на ролите е справедлива. Добре — реши тя. — Казвам се Верена Мери Хауърд и съм родена във Филаделфия на четвърти юли хиляда осемстотин петдесет и първа.

— В Деня на независимостта?

— Преди да направиш връзка между моя характер и фойерверките, искам да те предупредя, че няма да прозвучи оригинално. Не можеш да кажеш по въпроса нищо, което вече да не съм чувала.

— Ами има известно непостоянство, но това настрана, продължавай. Значи си само едно дваисет и три годишно неопитно създание — подсказа той.

— Няма да бъдат оценени и подмятания за старите моми — заяви решително тя. — Ако исках да имам съпруг, щях да си взема. Така, докъде бях стигнала?

— Една почти дваисет и три годишна стара мома, струва ми се. От Пенсилвания.

— Да. И още сега ще се закълна върху Библията, че ако Бог ми позволи да се завърна невредима у дома, никога няма да пътувам отново.

— Някаква рода?

— Какво?

— Някакви роднини?

— Никой, към когото да се обърна. И майка, и татко са мъртви, а аз съм единствено дете. Баба и дядо също са починали. Не, остана само братът на мама — Елиът, а аз не изпитвам много топли чувства към него. В началото на всеки месец той ни даваше десет долара, придружени винаги от поучения. А когато завърших Банкрофт, ми даде неохотно препоръка за учителско място, заявявайки, че не знаел в

характера ми да има някакъв голям недостатък, което, предполагам, беше нещо — допусна тя. — Но никога няма да му простя, че остави мама да работи като шивачка, докато той живееше в огромна къща, пълна със слуги, които получаваха повече от сестра му.

— Ама не трябваше да седате на оня стол — заяви Сет Брасфийлд, когато влезе в стаята. — Моли! — рече той остро.

Свинята мрачно го погледна и се премести в един ъгъл. Мъжът се обърна към Матю и оповести:

— Не е събота, обаче Сари ви приготви вода, ако искате да се умиете. Рече госпожата да иде първа, че да получи чиста вода.

След миг Верена разбра. Изправи се, погледна Матю и се поколеба.

— Отивай! — каза ѝ той. — Няма да ми е за пръв път да се къпя втори във ведрото. Или дори трети — в този случай.

— Какво?

— Ще се къпя в същата вода след теб.

— След мен? Но положително...

Сет кимна:

— Ако водата не е много мръсна, най-накрая Сари ще изпере роклята ви.

— О, но...

— Успокойте се — каза той. — Тя ще ви даде един чувал, който да облечете, докато зашие и изсуши роклята.

Когато Верена сложи ръка на бравата, Матю я предупреди:

— Внимавай, във ведрото може да са останали пера.

— Не-е — успокои я Сет. — Сари оскуба пилето в тенджерата.

[1] Американски пуми. — Б.пр. ↑

[2] Робърт Херик (1591–1674) — английски поет. — Б.пр. ↑

[3] Ябълково вино. — Б.пр. ↑

[4] Заливът на гълъбите (англ.). — Б.пр. ↑

Легнала на разстояние от Матю Макрийди, Верена гледаше втренчено изгряващата в прозореца луна. Сега майка ми сигурно би се обърнала в гроба, помисли си тя, но наистина нямаше никакъв избор. Сара Брасфийлд им беше дала леглото на момчетата, а тях бе изпратила с одеялата им на тавана. Не че някой се нуждаеше от одеяло в такава нощ.

Беше твърде горещо за сън, но Макрийди сякаш не го интересувахе. След обилна вечеря от пиле и ябълки в тесто, боб, печени картофи и топли бисквити, последвана от много коблер, приготвен от изсушени праскови, двамата със Сет играха дама и разменяха бог знае какви лъжи на бутилка бъзово вино. Докато те очевидно се забавляваха, Верена и Сара поправиха и изгладиха дрехите, които бяха почти съсипани след скока от движещия се влак.

Поне веднъж беше извадила късмет. Роклята на Сара бе толкова широка, че се наложи да я престегне с връв, докато горкият Матю трябваше да се задоволи с една стара риза на Сет, която се пръскаше по шевовите, и с чифт дебели панталони от туид, очевидно направени да се носят върху други дрехи, но които едва побраха Макрийди.

Като негова съпруга, на Верена се падна съмнителната чест да изпере ризата и гащите му и да ги провеси до своите върху връвта на Сара за сушене на пране. Панталоните трябваше само да изчисти с малко варовик и сапун. Но крайният резултат беше, че докато тя седеше с взетата назаем игла и привела глава шиеше, той си пийваше и играеше. Все пак най-накрая изпита известно задоволство да му покаже, че дори при такива обстоятелства не е съвсем безполезна. Разбира се, след почти цяла бутилка от бъзовото вино на Сет Брасфийлд Макрийди щеше да е щастлив, независимо какво съм направила, помисли си кисело тя.

Въпреки че беше толкова придиричлив, той бе решил да се държи със семейство Брасфийлд на равна нога. Всъщност, увлечен в разговора, той сякаш не забеляза Моли, която подаде мръсната си зурла над масата, за да огледа по-отблизо чинията му. За да предотврати подобно появяване, Верена отпрати животното с една голяма бисквита, пусната тихо на пода. Но Сет Брасфийлд сложи край на просята на прасето само с едно „Слез долу, момичето ми“, при което Моли се запъти към другия край на стаята с недоволно грухтене.

Верена усети, че се усмихва в тъмнината, докато си припомняше запелите някаква смесена версия на „Прибиране на снопите“ Сет и Матю след изпитата три четвърти бутилка вино. Само дето Брасфийлд припяваше „Прибиране на овцете, прибиране на овцете“, а богатият баритон на Макрийди се придържаше към правилния текст, докато забрави останалите стихове.

Верена бе погледнала Сара и беше уловила светналия ѝ поглед.

— Доста отдавна не сме били на църква — изрече Сара с дрезгав глас. — Твоят мъж пее много хубаво, нали? Как мислиш, дали ще се ядосват, ако и ние се включим?

И след тези думи никакви възражения не бяха в състояние да разубедят жената, която упорстваше: „Милостивият Бог, който се грижи за душата.“

Най-накрая нищо не помогна — Верена трябваше да застане зад Матю с ръка на рамото му, изричайки думите: „Отведи ме у дома със своята колесница“, като се молеше той да не може да я чуе.

Затвори очи и си припомни силното му рамо, топлата светлина на жълтия пламък от тенекиената керосинова лампа, отразяваща се в чистата му, лъскава черна коса, кадифения му глас, който отекуваше в стаята. А начинът, по който бе стиснал ръката ѝ, почиваща на рамото му, само усили очарованието на онзи миг. Тя забрави за малко какъв човек е той, каква лъжата пробутали на Брасфийлдови. Забрави дори дремещата у този мъж опасност.

По-късно, след като отново бяха седнали по местата си и допиваха последните глътки, а момчетата затопляха отвън ютията, Сара се наведе към нея и прошепна:

— Имаш много хубав мъж, Рена, много хубав мъж. Казвам ти, ако не се тревожеш за насиненото му око, той щеше да накара старото ми сърце да залудува. Ама окото ще се оправи след няколко дни, затуй няма да се притеснявам.

С просълзени очи добави:

— Спомням си как и ние със Сет бяхме младички като вас.

Докосна прошарената си коса със загрубяла от работа ръка и тъжно си припомни:

— Някога и аз бях хубава, не толкоз хубава като тебе, ама...

— И все още сте — побърза да я успокои Верена с надеждата да отклони вниманието от себе си.

— Тъй ли мислиш?

— Да.

— Е, май това няма значение, тъй поне казва Сет.

— Така е.

— Сари, викаше ми той, имаш очи като звездици, лъскави като Демоните, дето ги носят богатите дами — припомни си тя.

— Демони? — повтори Верена.

— Ъ-ъ...

— Нали знайш ония, дето ги носят на ръката.

— О, диаманти.

— Ъхъ. Аз никога не съм искала да имам такова нещо, нали разбираш — довери жената. — Ами ти?

— Аз ли? — Верена погледна ръката си и видя златната халка, която сама си беше купила. — Не.

— Той е хубав мъж и си е взел добра жена — произнесе тържествено Сара. — Тъй и трябва да бъде. Докато сте заедно, нямате нужда от друго.

— Да, разбира се.

Верена се завъртя смутено на стола и храбро се опита да подхване друга тема.

— Винаги ли е толкова горещо тук? — попита бързо тя.

— Ами, ще става все по-горещо, миличка. Това не е нищо за Тексас, казвам ти.

Тази мисъл бе обезкуражителна. Верена леко се отмести в леглото и крадешком повдигна влажната нощница, за да може нощният въздух да докосне краката ѝ. Беше смъртно уморена, но не можеше да спи от горещината. Не, тихото, равно дишане на Макрийди зад гърба ѝ опровергаваше тази мисъл. Може би ако беше изпила половин бутилка вино, нямаше да обръща внимание на жегата. Ако не заспеше скоро, кръговете под очите ѝ щяха да станат тъмни като на насинения Матю.

Ако беше сама, щеше да спи по риза, но уви. Освен това дрехата бе изгладена и сгъната върху раклата, приготвена за утре. Не, трябваше да изтърпи огромната нощница, обвила краката ѝ като сгромолясала се шатра.

Повече от две денонощия не беше мигнала и мозъкът ѝ подскачаше от мисъл на мисъл. Отново отвори очи и погледна прозореца, като се чудеше дали се отваря. Спусна крака на пода,

изправи се и пристъпи на пръсти, за да прогледа. Сигурно се отваряше — имаше въже. Тя го дръпна нагоре и стъклото се вдигна със стържещ звук. Но щом отдръпна ръката си, усети, че стъклото тръгва надолу. Трябваше да се подпре, за да стои отворен. Тя се обърна и едва не се спъна в един от ботушите на Макрийди. Отново вдигна прозореца и пъкна ботуша в процепа на височина около 10 см, за да влезе свеж въздух.

Едва легнала, Верена дочу зловещото бръмчене и усети ужилването от комар. Размазвайки го на място, тя се обърна на другата страна и чу друг. И още един. Като че ли се бяха натрупали пред прозореца в очакване на пир.

Дочу се плясване, едно промърморено „По дяволите!“ и Верена разбра, че блаженият сън на Матю Макрийди е прекъснат. Тя лежеше мирно, без да трепне, докато той се изправи в леглото.

— Какво, по дяволите?...

Още едно плясване.

— По дяволите — измърмори той сънено. — Някой глупак е отворил прозореца.

Надигна се, пристъпи и се опита да го затвори. Порой ругатни разцепи нощния въздух, когато Матю откри ботуша си. Измъкна го, свали прозореца с трясък и се приближи към нейния край на леглото.

— Ти ли го направи? — Попита той.

Тя се преструваше на заспала, докато друг комар се гощаваше на шията ѝ. Дори успя да задържи очите си затворени, когато той намери кибрит и драсна една клечка, за да запали керосиновата лампа на масата. Чу го да се приближава, но бе напълно неподготвена за шляпването отзад. Тя се изправи и изсъска разярено:

— Какво беше това?

— Убих един от комарите, които си пуснала вътре — промърмори той. — Ставай! — заповяда ѝ. — Навсякъде е пълно.

С лампата в ръка, той огледа стаята, като търсеше нещо, каквото и да е, което да използва за бръскалка. Когато се обърна, Верена се беше скрила под чаршафа. Той дръпна края му и го махна от леглото.

— Ти ги пусна вътре, ти ще ги убиеш — каза той кратко. — Проклет да съм, ако прекарам още една нощ като предната, Рена. Ставай и започвай да ги трепеш.

На жълтата светлина насиненото му око изглеждаше зеленикаво и обезобразено и му придаваше демоничен вид. А когато тя не помръдна, той се втурна към нея, готов да я издърпа от леглото. Преди да бе успял да я хване, тя се претърколи на другия край и избяга.

— Мили боже! Какво?...

Преди Сара Брасфийлд да беше изрекла въпроса, до ушите ѝ достигна отговорът:

— Комари! Татко! Еди! Донесете бръскалката. Те са навсякъде!

Сет Брасфийлд влезе, залитайки, очевидно объркан от внезапната суматоха. Едно насекомо бръмна наблизко и той заподскача и заразмахва ръце.

— Сари, кой глупак е оставил прозореца отворен?

— Няма значение, те са навсякъде! Еди! Пабло!

Двете момчета се спуснаха от тавана надолу по стълбата и се приземиха едно връз друго. По-голямото хлапе, облечено само с панталони, се втурна в стаята, като размахваше някакъв пожълтял вестник и разпръскваше кръжащите комари.

— Не този! — изплака Сара. — Щях да поръчвам от онуй ленено платно!

— Ако не убиеш тези гадини, ще ти трябва нещо ободрително за пийване — заяви Сет, докато вземаше вестника от момчето. — Дай вестника — заповяда той, удряйки по стената — и затвори проклетия прозорец, преди да са напълнили цялата къща!

Макрийди бе свалил взетата назаем риза и я използваше като кърпа, за да повали един странстващ комар. Вместо това обаче хвана ръката на Верена. Разгневена, тя се обърна и го удари силно по рамото.

— Изпуснах го — съобщи тя сладко.

Ръката му сплеска носа ѝ.

— Аз улучих заради теб.

Преди да беше успяла да отвърне със същото, той ѝ показва на дланта си мъртвото насекомо.

— Един е повален, остават още деветдесет и девет.

Зад гърба ѝ Сет мърмореше, че тексаските комари били достатъчно големи, за да закарат човек в гроба, а Сара се опитваше да го усмири, шепнейки:

— Татенце, те не са от тоя край, нали разбираш. Ами че как да знаят, че трябва да има мрежа, ако рекат да отворят прозореца?

След десет-петнайсет минути повечето насекоми бяха убити. А през това време Брасфийлдови се бяха разсънили напълно. Сет, сложил ръце върху ластика на червените си вълнени гащи, огледа чаршафите на пода и заяви, че би пийнал още една бутилка вино, ако и някой друг иска да се включи.

— Май ще трябва да сръбна малко, ако искам да заспя — нервите ми се поопънаха с гадините.

Оттегли се в другата стая и наля по една голяма тенекиена чаша за всеки, включително и за децата, и всички насядаха около масата, отпивайки от виното. След като изпрати момчетата да си легнат, той отново напълни останалите чаши.

Още преди да бе изпразнила втората, Верена трудно удържаше очите си отворени. Смъртно уморена, тя седеше, подпряла с ръце главата си, и се опитваше да следва мисълта на Сет, но беше безсмислено. Главата ѝ тупна върху масата. Сара се наведе и прошепна:

— Той казва да използваш гърнето, убил една гърмяща змия до пристройката, след като си легнахте.

После Мат я прихвана под мишница и я вдигна.

— Хайде, нощта преполови — каза ѝ той, докато тя се свличаше надолу. Почувства, че краката ѝ се отделят от пода и че той я метна на рамото си, но това не я интересуваше. Утре можеше да вдигне скандал, но сега не.

— Затворете вратата след себе си! — провикна се Сет. — Вече целият съм нахапан!

Макрийди ритна вратата с крак и сложи Верена на леглото, а тя остана неподвижна, с вперен в него поглед.

— Никога преди не си пила вино, нали?

— Толкова съм уморена — смотолеви тя. — Уморена съм и ми е горещо.

— Знаеш ли, ако беше танцьорка, тепърва щеше да започваш.

— А?

Кестенявата ѝ коса бе разпиляна по възглавницата като надиплена лъскава коприна. А басмената нощница на Сара Брасфийлд бе толкова голяма, че се беше плъзнала надолу по рамото и разкриваше нежната извивка на бялата ѝ гръд. За миг Матю усети, че устата му пресъхва от желание. После отмести поглед.

— Премести се в своя край — каза той дрезгаво.

— Твърде съм уморена... за да се движа.

— Знаеш ли, много си безмилостна към мъжете.

— Не.

Вместо да се претърколи, тя се занимаваше с горните копчета на нощницата.

— Горещо е, много горещо... не мога да дишам.

— Не можеш ли да облечеш нещо друго?

Тя се опита да седне, но ѝ се виеше свят.

— Мога да заспя права — прошепна тя. — Толкова съм уморена.

— Да.

— Жадна съм.

— Пи достатъчно.

— Вода.

Той докосна челото ѝ. Беше мокро, а косата покрай слепоочията ѝ бе влажна. Не можеше да я вини, че ѝ е горещо.

Струваше му се, че е в пещ. Стоеше изправен и си мислеше, че се е забъркал в същинска каша, от която нямаше измъкване. Сега единственото, което липсваше, за да се съсипе остатъкът от нощта, беше да ѝ прилошее от твърде многото вино. Кожата ѝ беше вече студена и влажна.

— Добре.

Той прекоси стаята и наля малко хладка вода в една чаша.

— Ако ще повръщаш, стани от леглото — каза той през рамо.

— Няма — едва изрече тя и затвори очи. — Много ми се спи. — Тя преглътна. — Горещо е... толкова горещо.

— Да, знам.

Матю ѝ занесе водата и приседна отстрани.

— Трябва да се изправиш.

— Не мога. Замаяна съм.

— Не можеш да повърнеш върху мен, Рена. Аз съм също толкова уморен. Ето... — Хванал чашата с една ръка, той повдигна Верена с другата. — Не пий твърде много.

Тя отпи и отметна назад косата си.

— Съжалявам... за прозореца — едва изрече тя. — Просто не можех да дишам.

— Ако някога бе прекарала едно лято в Ню Орлиънс, щеше да знаеш — промърмори той, за да я утеши. — Там, а очевидно и тук, никой не отваря прозорец, преди да е сложил мрежа за комари около леглото. Но това е минало и заминало. Сега ни е нужен малко сън.

— Сякаш... — Тя отново преглътна. — Сякаш съм в пещ, Мат.

— Да. Изпий водата — каза той.

Стана, отиде до умивалника и наля още вода, този път в легена. Намокри една кърпа и се върна до леглото. Надвеси се над Верена и избърса потното ѝ лице.

— Ако мислиш, че ще повърнеш, кажи ми.

— Няма.

— Тази проклета нощница — промърмори той под носа си. — Така си се увила в нея, сякаш е зимно време в Скалистите планини. Нямах ли нещо по-леко?

— Ризата ми.

Този път, в интервала между отпиването и обтриването на лицето ѝ, Верена се почувства по-добре.

— Но е чиста.

— Къде е?

— Върху раклата.

— Ще я донеса.

Той се върна със сгънатата дреха, заобиколи леглото и застана зад Верена.

— Хайде, облечи я.

Беше замаяна и ѝ се струваше, че е пияна, но не беше загубила съвсем чувството за благоприличие.

— Не.

Усетила, че той се пресяга през шията ѝ към горното копче, Верена сграбчи ръката му.

— Недей!

— Ще духна лампата — предложи той. — Няма да видя нищо. — Той седна на леглото зад нея, издърпа единия ръкав, а после и другия. Пръстите му откриха второто копче и го промушиха през илика. Почувства, че цялото ѝ тяло се вцепенява. — Спокойно, не искам нищо, освен да спя. И единственият начин това да стане, е ти да се охладиш достатъчно, та да можеш да заспиш.

— Сама ще се справя — прошепна тя.

— Добре.

Спазвайки обещанието си, той се обърна и намали фитила. Жълтият пламък подскочи нагоре и се смали до малка синя точица, преди да изгасне, фитилът заблещука в червено и над лампеното шише се издигна тънка и парлива лента дим.

— Как е сега? По-добре ли се чувстваш?

— Не. Не е достатъчно тъмно.

— Мога да правя много неща, Рена, но не мога да угася луната. — Тя не помръдна и той въздъхна. — Ако мислиш, че можеш сама да облечеш ризата, ще стоя с гръб.

Няма значение, каза си Верена уморено. Беше сама в стаята с него, а щом заспеше, и без това щеше да е съвсем незащитна. След като се справи с всички копчета, тя смъкна нощницата на Сара на раменете си, тръсна чистата риза и я намъкна презглава, така че краищата да покриват гърдите ѝ. Напъха ръце в ръкавите и смъкна дрехата надолу до бедрата. С усилие се изправи и с едната ръка смъкна нощницата, а с другата дръпна края на ризата надолу. Докато се

опитваше да прекрачи нощницата, замаяно се препъна, подхлъзна се и падна обратно в леглото.

— Добре ли си? — попита я Мат.

— Относително.

Той се обърна и я претърколи към нейния край на кревата, а тя остана да лежи с извърнат настрани поглед. Матю отпусна умореното си тяло върху пухения дюшек и дочу бръмченето на комар. С въздишка на примирение пропълзя до долната част на леглото, дръпна чаршафа и покри Верена и себе си. Комарът, реши той, е добре дошъл, стига да намери нещо.

Матю лежеше с поглед, вперен в тавана, и се опитваше да не мисли за жената до себе си. Но това беше безплодно усилие. Тя не беше по-хубава от някои от жените, които бе притежавал, но бе красива по различен начин. Сигурно причината е в тази проклета беззащитност, предположи той. Жените, които беше срещал, бяха груби, почти брутални в сравнение с нея. Те знаеха правилата на играта, а тя — не. Не, по собствените ѝ признания тя беше двайсет и две-двайсет и три годишна стара мома учителка и сякаш единствената ѝ броня бе вроденото недоверие към мъже като него.

Ако имаше някакъв разум, щеше да я качи на онзи дилижанс в Кълъмбъс и да си умие ръцете. Но от началото, винаги когато тя бе намесена, той вършеше неразумни неща. О, съществуваше възможността да я прелъсти, както и идеята да я използва, за да прикрие собствените си следи. Нито една, от които не беше успяла, напомни си той. Ни най-малко.

Но въпреки острия си език, тя не знаеше как да се справя с мъжете и по-специално с тези, които беше вероятно да срещне по пътя за Сан Анджело. Все едно бе да изостави пеленаче в люлка, полюшваща се над змийско гнездо. Но трябваше да го направи. Най-накрая. Трябваше да мисли за собствената си кожа. Не можеше да си позволи да се бори още за благоволението на Верена Хауърд.

Препускащите му мисли поспряха, разтърсени от осъзнаването, че раменете ѝ се тресат. Е, не можеше да я вини, че плаче след всичко, през което бе минала. Като си каза, че го прави, за да може най-после да си осигури малко сън, той се примъкна зад нея и я прегърна.

— Хей, всичко ще се оправи, Рена — прошепна той в меката ѝ коса. Потърка брадичка в главата ѝ, придърпа Верена към себе си и я

притисна покровителствено. — Хайде, не плачи. След няколко дни ще си в Сан Анджело и ще се грижиш за делата си. После, преди да е изтекъл месецът, ще си на път обратно към Филадельфия.

Ръката му случайно докосна гърдите ѝ и сякаш във вените му протече ток. Той се отдръпна, сякаш се беше опарил, и предпочете безопасното галене по косата.

— Рена, повече не мога да издържам — каза той меко. — Недей да плачеш.

Раменете ѝ се разтресоха още по-силно.

— Хей, хайде...

— Н-но аз не плача! — избухна най-накрая тя. — Не мога да се сдържа, толкова е смешно! За по-малко от шест дни бях толкова тъпкана и унижавана и въпреки това, като си спомня, ми става смешно!

— Ти се смееш? — едва попита той невярващо.

— Не мога да се сдържа!

— Нищо не разбирам, нищо.

— Нима не виждаш? Винаги, откакто се помня, всичко е било превзето и благоприличие, дори учителстването. Да, особено учителстването — и виж какво ми се случи!

— Изпи твърде много вино, това е всичко — промърмори той. — Утре сутринта ще си кисела като лимон.

— Така ли мислиш — че съм кисел лимон?

— Не. Но ще бъдеш.

Със съвсем осезаемо облекчение той отметна с крайчеца на пръстите си влажната коса от слепоочията ѝ.

— Ще имаш ужасно главоболие.

— Не ме интересува, Матю. Не ме интересува. — Тя се завъртя по гръб и го погледна. — Аз не съм такава, за каквато се мислех.

Очите ѝ блестяха на бледата лунна светлина, устните ѝ бяха влажни, разтворени. А ризата беше толкова тънка, че той усещаше топлината на тялото ѝ. Тя почти го молеше да се възползва от нея. Не, проклетото вино бе замъглило разсъдъка му с мисли, че Верена е като всички други жени, че може да вкуси и да вземе и че няма да е по-различно от обикновено, но той знаеше. Тя беше като верига с гюлле, готова да се увие около крака му, без дори да го съзнава.

— Рена, ти си пияна.

— О!

— Да. Човек не бива да пие, когато е толкова уморен.

— Ами ти?

— Аз съм свикнал. Мога да пия чисто уиски.

— Никога не съм опитвала нещо по-силно от кафе.

— Знам.

— Мислиш ме за глупава, нали?

— Не. Мисля, че си дяволски красива... и пияна. И ако не легнеш, ще си изпросиш нещо, което не искаш. Когато махмурлукът ти отмине, ще очакваш от мен да поправа станалото, а аз не съм от домашарите, Рена.

— Не, ти си комарджия — каза тя мрачно.

— Това не е печеливша ръка. Дори глупак би я хвърлил. — Той свали ръка на рамото ѝ и побутна Верена, додето тя се претърколи в своята половина. — Хайде, трябва да поспиш.

— Лека нощ, Матю Макрийди — промърмори тя, докато той подпъхваше чаршафа под брадичката ѝ.

— Лека нощ, Рена.

Този път той остана буден. Изпускаше нервите си, в това нямаше съмнение. А беше време, и то съвсем неотдавна, когато съвестта не означаваше много в живота му. Но тази нощ той можеше да притежава Верена Хауърд, а се беше отдръпнал, знаейки, че утре ще му бъде твърде трудно да я погледне в очите.

— Тръгвай, Джейк! Хайде, Гарван! — провикна се Едуардо. Тежкият кожен камшик изплющя по гърбовете на двете мулета — едното ръждивокафяво, другото черно, които бяха виждали и по-добри времена. Джейк беше нисък, с широки изпъкнали ребра и издължени крайници, а Гарван бе висок и лъскав като синкавочерната птица, на която очевидно беше кръстен.

Когато раздрънканата каруца се удари в някакъв потъмнял от времето отсечен дънер, Верена стисна главата си и простена. Беше с махмурлук и от силното кафе на Сара Брасфийлд само бе позеленяла като туйките трева край пристройката. А предложението на Сет Брасфийлд „да пийне“ беше отхвърлено с погнусата на човек, изпитващ болезнените последици от преливането.

На Матю истински му дожаля за нея. Дори да доживее до сто, никога нямаше да забрави собственото си преживяване като петнайсетгодишен новобранец, когато се опита да удави в половин литрова бутилка тенесийско уиски спомена за разлетялата се на парчета глава на един мъж. На следващата сутрин трябваше да лази, за да отиде на проверката, а всяко изсвирване на военната тръба заплашваше да пръсне ушите му. Това го беше направило въздържател за дълго време.

— Искаш ли да легнеш? — попита я той.

— Струва ми се, че ще умра.

— Ще се оправяш.

— Дори не мога да отворя очите си.

— Всичко е от втората чаша снощи — промърмори Мат. — Госпожа Брасфийлд даде одеяло, за да го навиеш и да го използваш като възглавница.

— Не. — Верена подскочи и погледна гърба на Едуардо. — Досега не сме пропуснали нито една дупка или камък — промърмори тя.

— Пътят е много лош — съгласи се Мат.

Камшикът изплющя отново и Верена се разтреса.

— Колко остава до Кълъмбъс? — попита бавно тя.

— Още няколко мили, струва ми се.

— Не това попитах.

— Ако беше птица, мисля, около шест мили. Но по този път дори не се наемам да преценя.

— Никога вече, докато съм жива, няма да пия нещо ферментирало — заяви категорично тя.

— Ще се справиш.

— Все това повтаряш, но не виждам никакви признаци. Трябваше да ме спреш. Знаеше, че така ще стане, нали?

— Реших, че си твърде уморена, за да заспиш и че виното ще помогне.

— Тази сутрин се оказа, че не си е заслужавало. — С усилие Верена извърна глава, за да го погледне. Черната му коса беше все още влажна там, където бе пхнал главата си под водната помпа на Брасфийлдови. Може би и тя трябваше да опита. Вместо това, се беше държала за раклата, докато се опитваше да прокара гребен през косата си, която сякаш болеше — също като главата ѝ.

Веждата над здравето му око се изви нагоре.

— Аз със сигурност не изглеждам толкова зле.

— Не. Отокът е спаднал малко и окото ти вече не е толкова синьо — отсъди тя. — По-добре ли виждаш?

— Донякъде.

Но Верена се страхуваше да попита за онова, което наистина искаше да разбере. Колкото и зле да се чувстваше, когато се събуди, тя все пак се зачуди как се е озовала в ризата си вместо в голямата, тежка нощница на Сара. Съвсем ясно си спомняше, че бе седяла на масата и пила от бъзовото вино на Сет Брасфийлд, облечена в нощницата. После спомените ѝ бяха доста мъгляви. А събуждането в едно легло с Матю Макрийди, опрял гръб в нейния, а и ризата ѝ, вдигната до коленете, я наведоха на мисли, които се страхуваше да изрече.

Облиза с език пресъхналите си устни и започна предпазливо:

— Не си спомням много от миналата нощ. Поне не след комарите. — Той знаеше какво я човърка, но беше любопитен как ще подхване темата.

— Аха. А пък аз нямам спомен, преди да ни нападнат.

— Беше заспал доста дълбоко.

— Знаеш ли, това е втората дандания, която вдигаш за две нощи — напомни ѝ той. — Ако се окаже, че влакът е заминал, преди да стигнем в Кълъмбъс, ще си взема отделна стая.

Въпреки горещината, тя усети, че бузите ѝ пламват.

— Бях предупреждена за койоти, кугуари и гърмящи змии, но никой не спомена нищо за комари, големи колкото... колкото пчели!

В мига, в който повиши глас, тя съжали за това. Пулсирането в главата ѝ стана непоносимо. Когато то най-после утихна, Верена едва изрече:

— Да, мисля, че ще е разумно — отделни стаи, имам предвид.

— Помислих си, че бихме могли да се представяме за брат и сестра, докато те кача на пощенската кола. После ще имаш въоръжена охрана, така че няма да се тревожиш как ще стигнеш в Сан Анджело.

Огледа изящния ѝ профил и не се сдържа да я накара да се поизмъчи.

— Не би искала предната нощ да се повтори, нали? — добави лукаво той.

— Не, разбира се.

Сега тя се разтревожи. Хвърли бърз поглед към седналия пред тях Едуардо и се поколеба:

— Ъ-ъ...

— Аз не бих се притеснявал от детето, ако това си мислиш. Доколкото мога да преценя, то подвикваше на мулетата единствените английски думи, които знае. А ако се научи да го говори като Брасфийлд, и без това не би те разбрало.

— Да, предполагам, че си прав.

Тя сведе поглед към ръцете си, подвоуми се и се осмели:

— Сигурно снощи съм изглеждала доста глупаво.

— Не бих казал точно глупаво — промърмори той уклончиво.

Просто трябваше да го подхване от друг ъгъл.

— Предполагам, че жена, която е пила твърде, много, сигурно е отблъскваща.

Той не отговори и тя успя да му хвърли един прикрит поглед отстрани.

— Е?

След срутилото се легло и ордата комари, тя заслужаваше да се поизмъчи малко, преди той да откачи въдицата.

— Ами не знам... — каза Мат и замълча.

— Сигурно ти самият си бил твърде пиян, за да забележиш — предположи с надежда Верена.

— Има неща, които мъжът помни, независимо колко е пил.

— Като например?

— Като например кестенява коса, разпиляна по възглавницата. Или пък разтворените устни на жена, подканящи мъжа да ги целуне. Или сиянието на кожата ѝ на светлината на лампата. Желанието, пламнало в лешниковите очи...

Сломена, Верена затвори очи и преглътна.

— Господин Макрийди, не е нужно да продължавате. Моля ви.

— Снощи бях Мат — напомни ѝ той.

— Вие, господине, не сте джентълмен — прошепна тя.

— Мислех, че вече го установихме на борда на „Норфолк Стар“, Рена.

— Но аз мислех, че сме приятели, а ти, ти...

— Съм се възползвал от теб?

— Да.

— Предполагам, че сега искаш да те направя почтена жена — рече той с въздишка.

— Не, разбира се!

Болката разцепи главата ѝ.

— Не бих се омъжила за непочтен мъж, дори той да е последният човек, останал на земята.

Завъртя нервно пръстена на ръката си и поклати съкрушено глава:

— Просто не мога да повярвам, че две чаши вино ще ме накарат да извърша подобно нещо. Не мога да повярвам, че съм ти позволила да ме целунеш, че съм...

Не, дори не смееше да изрече думите.

— Истинската същност на човека не се променя от алкохола, Рена.

Тази мисъл бе дори по-ужасна. Горещи сълзи опариха очите ѝ и тя преглътна отново, този път буцата в гърлото си. Предупреждението на майка ѝ отекна в ушите ѝ:

„Никога не забравяй, че красивият мъж е най-опасен на този свят, защото взема мигновено преимущество над една жена и повярвай ми, той е опитен в изкуството да се възползва от това. Глезен и ласкан от дамите цял живот, той отрано е разбрал как да си играе с женското сърце, без да дава нищо в замяна. Никога не се доверявай на красив мъж.“

Но тя дори нямаше извинението, че се е поддала на ласкателства или дори фалшиви обещания. Не, само две чаши бързо вино ѝ бяха нужни, за да се хвърли в обятията му, без изобщо да се налага да бъде убеждавана. И дори не помнеше нищо.

— Какво ли си мислиш за мен! — изрече задавено тя. Един поглед към съкрушеното ѝ лице му подсказа, че е отишъл твърде далеч с шегата.

— Всъщност мисля, че си истинска дама.

— Струва ми се, че е по-добре да се разделим в Кълъмбъс — не мисля, че ми се иска да срещам погледа ти повече, отколкото се налага.

— Не ме ли чу? Казах, че ти, Верена Мери Хауърд, си истинска дама — рече той меко. — Дължа живота си на твоята бърза намеса преди Ийгъл Лейк.

— Не е нужно да ме ласкаеш, уверявам те.

Сега Мат трябваше да поправи стореното.

— О, разбирам! — каза той, сякаш току-що му бе станало ясно.

— Помислила си, че ти и аз, че ние...

— Няма нужда да го изричаш.

— Нищо не се е случило.

— Но ти току-що каза...

— Знам.

Ъгълчетата на устата му увиснаха надолу в кисела усмивка.

— Нека приемем, че това беше лъжа от моя страна.

— О-о-о-о...

— Не искаше да е вярно, нали?

— Не!

— Оставих те да гадаеш, нали? Дори забрави болката в главата.

Разкъсвана между безгранично облекчение и неопишуема ярост, Верена вдиша дълбоко и задържа въздуха, опитвайки се да се успокои. Решила, че се е овладяла, тя издиша.

— Знаеш ли, ще ми се да ти вярвам, но ти непрекъснато разправяш лъжа след лъжа.

— Ако това ще те накара да се чувстваш по-добре, ще се закълна в Библията, че не съм те докоснал.

— Събудих се облечена в ризата си, господин Макрийди.

Тя замълча, за да му даде време да осмисли думите ѝ, и после заяви решително:

— Легнах си с онази ужасна басмена, подобна на шатра нощница на госпожа Брасфийлд.

— Това ли те притеснява?

— Да.

— Ти непрекъснато повтаряше, че ти е твърде горещо, за да заспиш и аз ти донесох ризата, угасих лампата и гледах настрани, докато се преоблечеш.

— А останалото — всички други неща, които изрече?

— Казах ти — лъжех.

Устата му се разтегна в неприкрита усмивка и му придаде момчешки вид.

— Повярвай ми, ако нещо беше станало, нямаше да искам отделна стая довечера. Щях да направя всичко възможно, за да повторя постигнатото.

— Знаеш ли колко си низък? — попита тя.

— Предполагам, че ти ще ми кажеш.

— Главата ме боли, сякаш ще се пръсне, а ако това стане, би било същинско облекчение, Матю Макрийди. Ти седеше и ме гледаше как пия онова нещо, съзнавайки какво ще се случи, и дори не ме предупреди. А след това ми казваш, че снощи съм проявила разум и...

— Какво?

— Много добре разбираш какво имам предвид. Както и да е, за твое собствено извратено забавление ти ме накара да повярвам, че не струвам повече от една... евтина уличница, като добре осъзнаваше, че това ще... ще...

— Смъртно ще те нарани? — подсказа ѝ той.

— Забравих мисълта си — срязва го тя, — но каквото и да беше, щяха да ти пламнат ушите.

— Добре, съжалявам. Но ако наистина си повярвала, значи нямаш много високо мнение за мен и морала ми.

— Не знаех, че имаш такъв.

— Това е несправедливо. Два дни и две нощи аз се грижих за теб, като отблъсквах преливащи от страст каубои и мошеници, не склопих очи, пребиха ме от бой, а ти не изпитваш дори капчица благодарност. Хайде, признай, че е така.

Не можеше да отрече — всичко беше истина. Изглежда го уморено.

— Добре — рече Верена най-накрая. — Но аз не съм те молила да правиш нито едно от тези неща, нали?

Той повдигна вежди.

— Дори когато бяхме у Гуди?

— Да, тогава може би — отстъпи тя. — Виж, знам само, че ако това главоболие не отминие, сигурно ще умра. А ти просто седиш тук и ми се присмиваш. Не знаеш колко ужасно се чувствам, а ако знаеш, значи не те интересува.

— Да, знам — призна той сериозно. — Първия път, когато ми се случи, беше с уиски и два дни не можех да гледам. Струва ми се, че мина цяла година, преди отново да опитам и оттогава много внимавам колко пия.

— Дори не мога да държа главата си изправена.

— Облегни се на мен — предложи той. — Ще я подпирам.

— Дори не бих...

В този момент каруцата улучи някаква изпъкналост и Верена едва не изхвърча от мястото си. Когато главата ѝ се разтресе, предизвиквайки остра болка в слепоочията ѝ, Матю я хвана, придърпа я към себе си и подпря главата ѝ с рамо. Безсилна да се съпротивлява, Верена се отпусна в скута му и го хвана с две ръце. Това беше безсрамно поведение, но точно сега благоприличието изобщо не я интересуваше.

И независимо дали ѝ се искаше да признае или не, имаше някакво успокоение в това да те прегърнат.

Каруцата се разтресе — този път, за да спре — и момчето извика нещо на испански. Внезапно разбудена, Верена се изправи и се огледа наоколо. Първото, което видя, бе някаква река.

— Къде сме?

— Каним се да прекосим Колорадо — промърмори Мат. — Кълъмбъс е точно от другата страна. Веднага щом корабчето ни пренесе отвъд реката, ще наемем две стаи. После, докато ти лекуваш със сън махмурлука си, аз ще отида да прибера нашите чанти.

— Ох.

— По-добре ли си?

Тя остана неподвижна за момент и после отсъди:

— Вратът ми е като прекършен, а главата си чувствам така, сякаш са ме ритали между очите.

— Час и половина сън не ти ли помогна малко?

Верена изви главата си и вратът ѝ ясно изпука.

— Не знам, все още съм твърде уморена, за да преценя.

— Ще ти намерим истинско легло и малко тишина и спокойствие — обеща той. — Утре ще си добре.

— Това ли е корабчето? — попита внезапно Верена, за миг забравила болката си.

— Да. Не е кой знае какво, нали?

— Все едно че идва от средновековието.

За разлика от фериботите, това представляваше малка, управлявана от един човек лодка, чийто източник на мощност беше някакво протрито въже над брашпила. Обратно през реката, за да ги вземе, цялото съоръжение заскрибуца и запъшка, додето лодката спря, удряйки се в малкия кей.

— Сигурно това е същото корабче, с което Стивън Остин е прекосил Колорадо. Това е един вид люлката на Тексас. Точно отвъд реката първите триста заселници са се разпръснали, за да населят тази област през 20-те години — каза Мат и посочи няколко големи дъба от другата страна.

— Наистина ли?

— Да.

— Бил ли си тук преди?

— Веднъж. Беше точно след войната, когато търсех място, което да не гъмжи от янки. Но Тексас не бе по-различен от останалия Юг и това, което не беше управлявано от торбаланковците^[1], беше нападано от индианците. Затова отидох в Ню Орлиънс, където нещата не бяха толкова променени. Преди градът беше пълен с испанци, французи и южняци, но вместо да отстъпи, той просто ги погълна. Мислех си, че може би ще погълне и янките, както всичко останало. Така и стана. Ню Орлиънс — заяви категорично той — винаги ще си остане Ню Орлиънс.

— Значи досега си бил там.

— Да. Всъщност — донякъде. Понякога отивах нагоре по реката до Натчес и Висксбърг, за да упражнявам занаята.

— Имаш предвид — да играеш карти.

— Същото. Когато един мъж реши да си изкарва прехраната, играта престава да бъде игра. Става като всеки друг занаят. За да може

мъжът да участва в голямата игра, той трябва да има добри дрехи, добри обноски, добри връзки, а щом веднъж влезе в играта, трябва да е дяволски добър с картите или ще се разори.

Хвърли поглед отвъд реката и поклати глава:

— Няма нищо по-лошо от разорен комарджия, Рена. Той трябва да има пари или няма да може да играе. И всеки път, когато сяда на масата, трябва да има куража да ги загуби, иначе няма да спечели. Дяволски живот.

— Не разбирам как някой би избрал да живее така.

— Нищо не може да се сравни с победата — нито уискито, нито жените, нищо не може да накара един мъж да се чувства така, както когато печели. Когато мъжът играе покер, той изправя умениято и самообладанието си срещу всички на масата.

— И късмета.

— И късмета. Но само с късмет не можеш да продължаваш дълго.

— Значи ли това, че мамиш?

— Не. Аз блъфирам, Рена, и съм дяволски добър.

— Два курса, за да пренесем каруцата, господине! — извика лодкарят. — Долар на човек! И още един за каруцата!

— Долар за всеки, за да ни превози с това? — запита Верена изумено. — Само за да преминем реката?

— Няма друг път за отстъпък — заяви самодоволно той. — Освен ако не искате да я преплувате.

— Не, разбира се.

Притеснена от цената, Верена започна да развързва връзките на чантата си.

— Аз ще се погрижа — успокои я Мат. — Прибери я, ще имаш нужда от пари за дилижанса.

— Не, няма да е правилно. Положението ми не е толкова безнадеждно. — Все още, добави наум. — Просто цената ми изглежда кошунствена.

Знаеше, че за да е честно, трябва да предложи и половината сума от двата долара за Едуардо и каруцата, но просто не можеше да си позволи допълнителния разход.

— Знаеш ли — каза внезапно тя, — не е много умно да плащаме за нещо, от което няма да се нуждаем в Кълъмбъс, нали? Мисълта ми

е, че бихме могли да вървим от брега до града.

— Ами главата ти?

— Може би ще боли по-малко, ако вървя, отколкото ако се возя. Най-малкото, пеш няма да се удриям във всяка неравност по пътя.

— Добре.

Матю скочи от дъсчената седалка и бръкна в самото за парите си. Отдели една десетдоларова банкнота и я връчи на слисаното момче.

— Ето, Едуардо.

Детето гледаше зяпнало и Мат повтори. Тогава то взе парите, обърна ги няколко пъти, като че ли все още не можеше да повярва, и най-накрая ги пхна между крака и подметката на сандала. Веднага щом Верена слезе, то изплющя камшика по гърбовете на неуместно подобранияте мулета и като направи голям кръг с каруцата, я вкара в собствената ѝ джипа.

Сред облак прах и подвиквания: „Тръгвай, Джейк! Хайде, Гарван!“, тя изчезна с гръм и трясък от поглед.

— Не мислиш ли, че малко попрекали? — успя да каже Верена в промеждутъка между две покашляния. — Десет долара са повече от двуседмичното ми учителско възнаграждение.

Мат сви рамене:

— Всеки има нужда от пари.

Хвана я под ръка и насочи вниманието ѝ към ферибота.

— Изглежда, корабчето чака нас.

На брега на реката Верена огледа ферибота със съмнение.

— Сигурен ли си, че е безопасно?

— Нали гледаше, докато идва насам?

Речната вода изглеждаше червеникава и мътна.

— Колко е дълбоко тук? — поиска да узнае Верена.

— Два билета — каза Мат на лодкаря и подаде два сребърни долара.

— Клатушкането не се брои — рече мъжът в отговор на въпроса на Верена. — Няма да вървим по реката я!

Веднъж качила се на борда, Верена застана в средата, стиснала здраво една от подпорите на брашпила, докато мъжът задвижи мотора с манивелата, опъвайки въжето. Бавно, със скрибуцания и пышкания, фериботът се отдели от брега, като остави зад себе си широка плитка

диря от червеникава, с накъдрени в бяло краища вода. Под краката си Верена усещаше как течението люлее корабчето наляво-надясно.

От другата страна, под потъмнелия от времето кей, водата докосваше керемиденочервена почва. През цялото пътуване Верена не свали поглед от нея.

— От какво става толкова червена земята? — попита тя.

— Причината е в същата глина, която оцветява реката. Оттук до Източна Джорджия има много червена глина.

— Струва ми се, че около Филадельфия въобще няма.

— Сигурно. Но тук долу тези ивици червена глина продължават в индианските резервати над Канадската река и пустинята през цялата територия на Ню Мексико.

— И може да се сее?

— Където има вода. Както и да е, стига ти да отглеждаш добитък.

— Питам се дали е същото в Сан Анджело — промърмори Верена.

— Сан Анджела — поправи я лодкарят. — Не е Сан Анджело, а Сан Анджела.

— Имам писмо с щемпел „Сан Анджело“ — каза му категорично тя.

— Това е работа на щатското правителство. Господин Деуит назовава мястото си Сан Анджела на сестрата на жена си, една монахиня на име Анджела, а те идват и го променят, защото на някого му се струва, че не звучало добре. Като че ли има голяма разлика за тях. Все едно аз да нарека едно място Свиня, а те да решат, че Шопар звучи по-добре.

— Там червена ли е почвата?

— Не знам. Доколкото си спомням, никога не съм ходил. Казвах му отвъд реката, додето господин Деуит го кръсти — добави лодкарят. — А от онова, което съм чувал, там няма нищо — само няколко чакала и колиби и някаква кръчма, наречена „При Век“.

— Мисля, че в Америка няма чакали — промърмори Верена.

— Няма индианци — заяви мъжът категорично. — Само мексиканци и няколко бели.

Реши да не разнищава въпроса. Очевидно мъжът нямаше предвид дивите кучета в Африка или Азия. А и нямаше достатъчно време да го

просвети, преди да стигнат брега. Видя мержелеещия се бряг и се стегна, фериботът се удари в колчетата и потрепери, причинявайки ѝ болка от главата до петите. За един ужасен миг ѝ се стори, че ще се опозори, като повърне. Лодкарят привързваше въжето, но сякаш корабчето продължаваше да се движи.

— Не беше твърде лошо, нали? — рече тихо Матю. После забеляза, че е пребледняла като платно.

— Облегни се на парапета и повръщай! — посъветва я той.

— Нищо ми няма — успя да каже Верена през зъби.

Много предпазливо пусна подпората и мина по дъската, свързваща корабчето с брега.

— Пфуу — изрече тя, когато гаденето отмина.

— Добре ли си?

— Да.

Обгърна с поглед отъпкания червен път и решително изправи рамене.

— Веднага щом взема чантата си, ще се изкъпя и ще легна да спя, докато се събудя, дори това да отнеме още един ден.

— Мислех, че бихме могли да се регистрираме, да хапнем някъде и после да открия какво е станало с влака.

Той отново я хвана под ръка и тръгнаха. Щом се отдалечиха достатъчно, та лодкарят да не чуе, Мат се наведе към нея и все тъй тихо каза:

— Ако влакът е все още тук, ние пак сме семейство Макрийди. Ако е заминал, мисля, че ще е по-добре да не се представяш като Верена Хауърд, просто за да си в безопасност.

— Сега не мога да мисля.

— Не харесваш нито Лизи, нито Беси.

— Не.

— Как се казваше майка ти?

— Мери Вероника, но и то не ми допада особено.

— Каролина?

— Прекалено южняшко е.

— Джулиет? Ето едно име на янки, ако изобщо някога е имало такова.

— Не.

— Какво ще кажеш за Хариет? Като Стоу — предложи той.

— Не.

— Сигурно не ти харесва и Марта.

— Прав си.

— Катерина? Шарлот? Ан? Маргарет?

Тя не отговори и той въздъхна.

— Добре тогава, как ще наречеш децата си?

Верена вдигна поглед.

— Тъй като твърдо съм решила да остана стара мома, изобщо не съм мислила по въпроса — отвърна тя сухо.

— Имала ли си кукли?

— Две — Ейми и Луиз.

— Ето, готово.

— Мама я кръсти Луиз и не мога да кажа, че името ми харесваше. А когато мисля за Ейми, си представям някакво дребно хилаво създание.

— Имам сестра Маги — предложи той.

Верена пое дълбоко въздух и го издиша.

— Ще измисля нещо, когато се регистрирам.

— Не мислиш ли, че първо трябва да го чуя?

— Ами ти? За кого ще се представяш този път? — парира го тя.

— Някакви предложения?

— Какво ще кажеш за Ралф? Или Хейуд? А може би Орсън?

— Хейуд?

— Старият ми чичо — бащата на чичо Елиът.

— Не. Предпочитам име с повече жизненост в него.

— Джордж? Хенри? Франк? Джон?

— Имам ли според теб вид на Хенри? — попита той, престорено обиден.

— Не повече, отколкото аз на Лизи — отвърна сладко тя.

— Добре, какъв изглеждам сега?

— В момента ли? Може би като някой Ал, не Албърт, а Ал.

— Ал?

— Ами, честно казано, в момента имаш вид на скандалджия. Въпреки непоносимото главоболие, тя усети, че прикрива усмивката си.

— Предполагам, мислиш за себе си като за Стивън?

— Той е бил слаб крал.

За миг тя се обърка, но после се съвзе.

— Съперникът на Матилда?

— Да.

— Ами Ричард Лъвското сърце? Не е бил съвсем за възхищение, но явно навремето никой не е забелязвал това — освен може би Леополд Австрийски и сарацините. И брат му Джон, разбира се, който е бил дори по-лош.

— Ричард.

Той го обмисли и кимна:

— Добре. Това, предполагам, ще ми свърши работа. Но Беренгария звучи доста старомодно, не мислиш ли?

— Ти не си научил това на масата за покер — рече Верена. — А подозирам, че не си го научил и в някаква ферма в Тенеси.

— Така е. Всъщност, когато отидох в Ню Орлиънс, бях само едно селянче от затъntenите краища без никакви препоръки, освен хубавата си външност.

— И самонадеяност.

— Да. Когато се огледах наоколо, видях огромните къщи, хубавите карети, бързите коне...

— И красивите жени — подхвърли тя. — Сигурна съм, че са били много.

— И красивите жени. Както и да е, разбрах, че ако искам да бъда част от това, трябва да изглеждам, да говоря и да се държа, все едно съм джентълмен. Изпразних джобовете си, отидох на пристанището и намерих игра на покер. На следващия ден взех печалбата си, намерих шивач, купих абонамент за библиотека и започнах да овладявам изкуството да се държа като джентълмен.

Той замълча и я погледна.

— Аз съм всякакъв, Рена, но не и малодушен. Две години след като бях слязъл от онзи кораб, танцувах с една светска красавица на прием в една от онези големи къщи.

— И се прехранваше с комар — промърмори тя.

— Да.

— Не ти вярвам. Ако беше такъв късметлия, нямаше сега да влизаш в някакъв малък тексаски град.

— Ами една нощ госпожа фортуна ме напусна. Но ние се отклонихме от темата и ти го знаеш. Значи сме Ричард и Елеонора

кои?

— Елеонора?

— Елеонора Аквитанска е била силна жена, Рена. Трябва да признаеш.

— Да, но...

— Ами Херик?

— „Корина празнува 1-и май“?

— Преподавала си английски, нали?

— И история, и какво ли още не. Беше осми клас, в училище, което се състоеше от една стая, с деветнайсет ученика на възраст между десет и дваайсет.

— Двайсет?

— Двайсет. Той напуснал училище на дванайсет, но след като ме представиха на една градска среща, веднага изяви желание да завърши образованието си. За съжаление, надяваше се по-скоро да преподава, отколкото да слуша уроци.

— Амбициозен?

— И твърде глупав, за да разбере думата „не“, докато най-накрая се наложи да изсипя кофата за пепел върху главата му.

— Пълна с горещи въглени?

— Да. След това напуснах, преди да ме уволнят.

— Всичко, дадено от Всевишния, има цена.

— Кой го е казал? — попита с любопитство Верена.

— Аз. Между впрочем вече пристигнахме, така че по-добре да решиш. Можеш да бъдеш Елеонор, сестрата на Ричард Херик, за една нощ, нали?

— Пише пансион „Кълъмбъс“, Ричард. Не можем да отседнем тук.

— Това е хотел. Ей там пише „хотел“.

— Да, но това е пансионът „Кълъмбъс“ и аз няма да отседна тук. Сара Брасфийлд разказа, че когато миналата зима двамата със Сет дошли в града, за да получат опекунство над децата, отседнали на това място.

— Не разбирам.

Тя го хвана за ръката и като се приближи до ухото му, тихо промърмори:

— Дървеници.

— Дървеници!

— Добре че го прошепнах — промърмори тя. — Да, Сара каза, че двамата със Сет не могли да мигнат цяла нощ, така че аз няма да отседна тук. Ако желае, Ричард Херик може да отиде и да се регистрира, но Елеонор продължава надолу по улицата към някой пансион.

Тя се отскубна и като поприбра поправената си пола, тръгна. За миг Мат остана, разкъсван между дъската, окачена под името на хотела, с надпис „Най-хубавите бифтеци на запад от Мексиканския залив“, и Верена Хауърд.

— Проклетата жена! — измърмори той под носа си. — Ти си по-голяма беля, отколкото предполагах.

После тръгна след нея.

[1] Американци от Северните щати, отишли на юг след Гражданската война с политически авантюристични цели. Наричани са така, защото цялото имущество, с което пристигали в Юга, се съдържало в една торба. — Б.пр. ↑

— Добре, господине, вдигни ръце и се обърни съвсем бавно!

Матю замръзна, когато иззад него от тъмната алея изскочи една фигура. Посегна инстинктивно към колта и усети дулото на револвер, опряно в тила му.

— Ако го пипнеш, ще ти пръсна черепа — рече тихо нечий глас.

Мат предпазливо вдигна ръце, като обмисляше възможността да използва ножа си. Но хладният допир на метал го разколеба. Точно сега всяко внезапно движение щеше да му купи билет за ада.

Нападателят се пресегна, измъкна колта от кобура и го хвърли на безлюдната алея.

— Къде са? — попита той кратко.

— Кой?

— Парите.

Все още с надеждата да измъкне ножа изпод ръкава, Матю започна:

— Какви пари?

— Хайде, Херик, не ме прави на глупак. Знам, че имаш у себе си много пари. Видях те.

— О, тези пари.

— Да, къде са?

— В джоба ми — отвърна Мат и свали ръка, сякаш да ги извади.

— Не мърдай! Аз да не съм вчерашен — изръмжа мъжът. — Вдигни ръце и се обърни.

За по-голям ефект мъжът зареди револвера. При звука на прищракването Матю разбра, че няма избор. Бавно се обърна. Лунната светлина се отразяваше в бледите лъскави очи на непознатия, разкривайки мрачно решително лице.

Мат обмисли шансовете си и прецени, че с петле, поставено в такова положение, дори ако ножът попадне в целта, револверът ще гръмне.

— Кажи ми кой джоб и кротувай, докато ги взема.

— Виж, приятел...

— Нямаме време за игрички, Херик, кой джоб? Поне имаше шанс да запази част от парите.

— Десният — отвърна най-накрая Мат.

Мъжът протегна лявата ръка, потупа джоба на самото и бръкна. Извади значителна пачка пари и я вдигна на лунната светлина.

— Наистина ще съм благодарен, ако ми оставиш малко пари — промърмори Мат.

— Не съм глупав — рече мъжът рязко. Натика парите в ризата си, после бързо претърси другия джоб и намери грижливо сгънатите банкноти. — Това ли е всичко?

— Да.

За да се увери, крадецът опипа жилетката и джобовете на панталона на Мат и откри три сребърни долара и няколко двайсет и петцентови монети.

После видя ланеца на часовника и го откачи.

— Винаги съм мечтал за хубав златен часовник — заяви той и го натика в панталона заедно с монетите. — Добре, обърни се и тръгни по алеята.

В думите се криеше предупреждение към Мат, че ще бъде застрелян в гръб, че нападателят няма намерение да оставя никакъв свидетел. А и наоколо нямаше жива душа да се притече на помощ.

Полазиха го мравки.

— Тръгвай.

Мъжът все още не знаеше, че Матю има нож и това беше единственият му шанс. Мат пое въздух, направи крачка, свали дясната ръка и хлътна в сенките, докато куршумът се заби в една кирпичена стена над него. Мъжът отново зареди револвера, а Мат запрати ножа. Вторият куршум мина през ръкава само на сантиметър от ръката му. Останал без оръжие, Мат се претърколи зад някакви варели и приклезна, готов да побегне, за да спаси живота си. Алеята тънеше в злокобна тишина. След няколко секунди Матю надникна предпазливо. Хванал един варел, готов отново да залегне, той се поизправи, за да огледа по-добре. Наоколо нямаше жив човек. Видя само отблясъка на лунната светлина върху стоманата.

Ножът и револверът лежаха на прашната улица.

Това беше капан. Не можеше да бъде другояче. Веднага щом се покажеше, щеше да е мъртъв. Сниши се отново зад варелите и зачака.

Тогава чу бягащи стъпки и някой извика:

— Има ли някой там? Кой стреля?

Някакво хлапе, може би шестнайсет-седемнайсетгодишно, гледаше надолу по улицата към него. Мат се надигна и отупа самото си от прахта, преди да се покаже.

— Добре ли си, господине? — попита хлапето.

— Да.

Мат се наведе, вдигна ножа и го обърна на лунната светлина. Острието бе тъмно и влажно.

— Да, добре съм.

— Какво стана? Завивах откъм ъгъла, когато чух гърмежите.

Ако кажеше, че са го ограбили, щеше да се изправи пред шериф, съдебен изпълнител, а може би дори рейнджър, а той не искаше.

— Нищо, хлапе — отвърна Матю. — И аз не видях нищо. Сигурно е бил някой пиан, който се опитва да сплаши околността.

— Този нож твой ли е?

— Да. Хвърлих го, когато онзи започна да стреля. Преди момчето да може да види по-добре, Матю плъзна кървавия нож в калъфа под ръкава си. Следван от хлапето, вдигна колта.

— Революерът сигурно е изпаднал, когато залегнах.

— Защо не го използва?

— Търсех прикритие.

Очевидно разочаровано от отговора, момчето заяви:

— Ако бях аз, щях да го използвам — щях сам да застрелям един каубой.

Мат го изглежда за миг и му каза:

— А ако онзи не беше сам, щеше да си мъртъв.

Прибра револвера в кобура и се отправи към пансиона. Раздразнен, видя, че момчето тръгна редом с него.

— Виж, хлапе...

— Господине, кобурът ти е пристегнат като на разбойник.

— Да.

— Не си Клай Алисън, нали?

— Не.

— Но си стрелец, нали?

— Не, не съм.

— Имаш хубави дрехи.

— Виж...

— Мисля, че си разбойник.

— Не съм.

— Убивал ли си някога?

— Да. През войната. — Мат спря. — Има ли нещо друго, което си любопитен да научиш, преди да се прибера?

— Как ти насиниха окото?

— Леглото ми се сгромоляса.

Мат заизкачва стълбите към широката веранда.

— До скоро, хлапе.

— Наистина ли си добре, господине?

— Да.

Но не беше. Беше твърде уморен и разорен. Напълно разорен. Проклетият крадец не му беше оставил ни един цент. И на сутринта трябваше да моли Верена Хауърд да плати за двете стаи с пари, които тя не можеше да похарчи. С намерение за здрав сън се беше оттеглил рано от играта с някъде между триста и четиристотин долара в джобовите си, а сега дори не можеше да си купи кафе, камо ли закуска.

Бе заклещен в Кълъмбъс, докато не намери пари. Трябваше да спечели двайсет-трийсет долара и да потърси покер. Без пари дори не би могъл да играе.

В къщата Мат измина тесния коридор, за да изкачи стълбите до своята стая. Чувстваше се глупаво. И беше ядосан. Само глупак би тръгнал напъряко през задни дворове и алеи с пачка пари в джоба. Но се беше чувствал дяволски уморен.

Дъските на стълбите изскърцаха под краката му, докато размишляваше върху това, което го очаква.

Трябва честно да се потрудя, за да получа пари, помисли той примирено, не беше първият път, когато се е оказвал разорен, и вероятно нямаше да е последният. Лесно спечелено, лесно загубено — така беше казал на Верена. Само дето много отдавна не бе губил така. И начинът, по който загуби, го накара да се чувства пълен глупак.

Влезе в стаята, затвори вратата и разхлаби вратовръзката си. Свали самото, повеси го върху единствения стол и започна да разкопчава ризата си. Когато стигна до десния ръкав, забеляза кърваво петно на мястото, където ножът се беше допрял до снежнобелия лен. Поне не бе дал даром парите си. Макар и да не беше убил проклетия крадец, добре го беше наръгал.

С това утешение Мат седна на ръба на леглото и посегна към пълната почти догоре бутилка, която бе заръчал на собственика да му донесе. Наля си стабилна доза уиски, гаврътна я и легна, с крака,

подпрени на таблата на леглото. И пиенето не можеше да плати. Но поне можеше да удави грижите си. За бога, не искаше да срещне погледа на Верена. Сега нямаше да продължи с нея за Сан Антонио и с изненада разбра, че съжaliaва. Да, в течение на няколко дни в нейната компания беше започнал да ѝ се възхищава далеч не само заради външността ѝ. Беше започнал да харесва начетения ѝ ум, бързата мисъл и малките словесни престрелки с нея щяха да му липсват. Сама и почти без пари, тя бе устояла на изкушението да тръгне по лекия път, да използва красотата си за печалба и вместо това се беше скрила зад тази нейна хапливост с надеждата да държи натрапниците на разстояние.

Но Пенсилвания не беше Тексас и защитната броня на думите ставаше почти безполезна, когато трябваше да се справя с гладните за жени Големи Аловци в едно диво, жестоко място. И със сигурност нямаше да ѝ е от помощ, ако я пипнат онези отрепки, тръгнали по петите ѝ. Ако сред тях имаше някой с ум в главата, вече щяха да са я хванали. Но такива глупаци щяха най-накрая да поумнеят, може би веднага щом той се махне от пътя им. Една беззащитна жена не би могла да им се противопостави.

По дяволите! Не можеше да я остави да продължи сама. Той се беше залъгвал, когато мислеше, че просто ще слезе в Кълъмбъс и ще изчезне. Беше се самозалъгвал дори когато възнамеряваше да я качи на онзи пощенски фургон на няколко мили от Сан Антонио. Не знаеше кога бе станало, но в един миг бе осъзнал, че трябва да я заведе в Сан Анджело. От този миг нататък всичко бе просто неговата съпротива срещу неизбежното.

До днес. Додето Всемогъщият се беше намесил. Сега нищо не зависеше от него. Сега нямаше начин да я придружи. А трябваше. Единственото, от което се нуждаеше, бяха пари, средството да изправи своя току-що застрашително килнал се свят. Може би щеше да събере пари. Да продаде нещо. Но още щом мисълта му хрумна, някакъв вътрешен глас обузда въображението му. С изключение на самото, той не притежаваше нищо, с което да може да се раздели, а и беше малко вероятно някой да плати за дреха с пробит от куршум ръкав. Да, разполагаше с ризите, но докато той бе дал доста пари за тях, тук те нямаха особена стойност. Същото се отнасяше и за ботушите. А в никакъв случай нямаше да се раздели с револвера. Не и в град като

Кълъмбъс, Тексас. Оставаше само ножът? Но Мат боравеше с него толкова добре, а и елементът на изненада, който предлагаше, бе спасявал живота му доста пъти. Както и тази вечер.

Оставаше само Верена. Но като затвори очи, си представи как тя бърка за двайсет и пет долара в чантичката с връзки. Дочуваше възмутения възглас, когато се беше осмелил да я помоли за двайсет и пет цента. Щеше да бъде много трудно да я убеди да рискува малкото, което има, в една игра на покер. А ако той загубеше, тя щеше да бъде като заклещена, неспособна да стигне до Сан Анджело. Неспособна да се върне във Филадельфия. И освен всичко останало — никога нямаше да му прости. Не, не можеше да й причини това.

— Глупак, пълен глупак! — нареждаше Гиб Хана, докато сновеше из празното място край огъня. — Беше ти казано да убиеш копелето! Трябваше да изглежда като грабеж, но ти бях наредил да го убиеш!

Приблужи се към седналия с гръб Боб Симънс и го ритна с ботуш.

— Трябваше да те бутна в огъня и да те гледам как гориш.

— Гиб, той хвърли нож по мене! Ето — виж това, ако не вярваш. За малко не ми отрязва ръката — заяви Симънс, показвайки напоения с кръв парцал, пристегнат около дясното му рамо. — Проряза ме дълбоко, Гиб. Но аз го прострелях, сигурен съм. Видях го как се строполи на земята.

— Но не си го убил. Бях ти казал да го убиеш.

— Ти дори не си сигурен, че това е момичето — подчерта Чарли Пиърс. — Може и да е, но може и да не е.

— Възнамерявам да разбера — скастри го Хана. — Но исках първо да се отърва от Макрийди.

— Той се представя сега за Херик — отбеляза Лий Джаксън.

— Мисля, че няма нищо общо с момичето на Хауърд. Забелязах, че револверът му е пристегнат с ремък. Малцина правят това, нали? Да — отговори си Чарли сам. — И ето я моята идея. Първо се представя за Мак Макрийди, а сега за Ричард Херик. Е, за мен е ясно като бял ден, че той се крие от някого и това не сме ние! Мисля, че бяга от закона, а момичето вероятно е негова любовница.

— Има логика — съгласи се Лий. — Ако не знае, че я търсим, защо ще бяга и ще си сменя името?

— Така е, защото нито един от вас няма достатъчно ум или съобразителност да разбере — промърмори Гиб. — Ако не е знаела, преди вие двамата да се качите във влака, тогава е разбрала.

— Не и ако не е Хауърд.

— Аз пък ви казвам, че е тя.

— Тогава какво прави той с нея? — попита Лий.

— Не знам.

— Казвам ти, аз съм прав — упорстваше Чарли. — Те бягат, но не от нас.

— Трябваше да я отвлечете, когато имахте шанс — измърмори Хана.

— Не можехме, Гиб — отбеляза Лий. — През цялото време той беше около нея. Освен това, ако толкова много искаше, имаше възможност да го направиш във фермата на Гуди. А ти само стоеше под едно дърво с пура в уста и чакаше ние да свършим работата вместо теб.

— Не знам кой те определи за главатар — промърмори Боб.

— Какво каза? — попита Гиб с измамно тих глас.

— Искаш да го повтора силно? Добре, наистина започна да ми омръзва и се уморих да ме мотаеш напред-назад. Мисля, че след като всички имаме дял в парите, трябва да имаме дял и в решенията. Няма да помагам да хванем момичето, ако не знам какво ще правиш с нея. Няма да убия...

При допира на револвера на Хана в главата му думите му замряха и ушите му не чува изстрела. Той политна напред, инстинктивно протегна ръка, крайниците му потрепераха и повече не помръдна.

Парлива дияр пушечен дим се разнесе в тишината, докато Гиб Хана огледа един след друг Чарли и Лий. Лека, почти презрителна усмивка изкриви устата му.

— Още някой да недоволства от моето ръководство?

Мина време, преди някой да проговори. Пиърс пръв се съвзе:

— Хей, аз не се оплаквам — щом ще взема дела си, всичко е наред.

— Не е хубаво да убиваме жена. Това е... — рече Джаксън, с поглед, прикован върху трупа на Боб Симънс.

— Стресна ли се, Лий? — попита Гиб с насмешка.

— За бога, Гиб, той беше при Гетисбърг! Остави го, той само мисли, че не е правилно да убиваме дъщерята на Джак, това е всичко. Съгласен е ти да ни водиш, нали така, Лий?

— Кажи само, че няма да я убиеш.

— Забравихте ли, че тъкмо Джак изигра всички ни? Щом и бездруго ще получиш своята една трета, какво те интересува?

— Той е заминал, докато още е била малка, Гиб. Тя не е виновна. Защо мислиш, че изобщо знае за златото?

— Защо мислиш, че не знае? — възрази Хана.

— Не знам.

— Не ви ли се струва дяволски странно, че тя пътува с конте като Макрийди? Не е ли дяволски странно, че слязоха от влака и дойдоха пеша?

— Да — отстъпи Чарли. — Но ако все пак не е тя?

— Казвам ви, тя крие нещо и го крие от нас.

Хана издуха последните струйки дим от дулото на револвера и погледна Лий Джаксън в очите.

— Играй по правилата, Лий — рече той с кадифен глас, — и ще получиш една трета от златото. Ако сбъркаш, Чарли и аз ще си поделим всичко.

Тъй като Джаксън не отговори, Гиб го подтикна:

— Е? Какво решаваш?

— Не се страхувам от теб, Гиб — излъга Лий. — Но искам да прибера своя дял, така че оставам.

Хана пхна револвера в кобура.

— Така си и помислих, но исках да съм сигурен. Докато Пиърс въздъхна облекчено, той добави:

— Докато ме няма, вие двамата ще се погрижите за Боб. До сутринта вече ще вони.

— Какво ще правиш? — попита предпазливо Джаксън.

— Ще отида сам да огледам града. Може би ще кажа на шерифа, че Ричард Херик се издирва.

— Трябва да имаш писмена заповед — напомни му Чарли.

Гиб сви рамене:

— Той няма да разпитва един рейнджър. Трябва само да кажа, че заповедта е на път. Не зная, още не съм решил. Знам само, че ще се отърва от Макрийди или Херик, или както там се казва.

— А после?

Устните на Хана бавно се разтегнаха в усмивка.

— Знаете ли, тя е наистина хубаво момиче — каза той тихо. — Може би е дошло време за ухажване.

Усмихна им се, метна се на коня и препусна.

— Този човек е по-опасен от гърмяща змия — промърмори Лий след тръгването на Гиб. — И аз няма да стоя наоколо, за да ме ухапе.

— Вярно.

— Студенокръвен е.

— Да.

— Той няма да дели на три, Чарли. Постепенно ще ни застреля един по един.

— Може би.

— Човек започва да се чуди какво е станало с Евънс, Тейт и Конърс, нали? Всеки един от тях умря преждевременно и хич няма да се изненадам, ако Гиб им е помогнал.

— Да.

Пиърс сведе поглед и забеляза кръвта на Симънс, която бе образувала локва върху червената глинена пръст.

— Исусе!

— Сам ще хвана момичето — реши внезапно Лий. — Ще разбере дали е дъщерята на Хауърд и после ще ѝ кажа, че не сме алчни — искаме само нашия дял. Тя може да вземе третината на Боб, а ние с теб получаваме останалото. Ще ѝ стигнат до края на живота. Може да ги прибере и да се върне там, откъдето е дошла.

— Нима изключваш Гиб?

— Точно така, по дяволите! Иначе няма да видя нищо от парите.

Лий огледа сериозно Пиърс.

— Няма да останеш с него след всичко това, нали?

— Не — въздъхна Чарли тежко. — Бях свикнал да го слушам, нали разбираш. Сега знам, че е само един убиец. Такъв е, Лий — убиец. Това злато го направи алчен. По дяволите, няма да миряса, докато не получи всичко!

— Да, няма да се изненадам, ако той има нещо общо с останалите. Дяволски странно е, че всички те са мъртви — Евънс, Тейт, Конърс, Франк, майор Хауърд също.

— Команчите хванаха Франк. А майорът умря, преди Гиб да надуши къде е — напомни Чарли. — Ако знаеше, щеше да избяга с цялото злато.

— Да, ама всички те умряха преждевременно, нали? И знаеш ли какво? Никой не е виждал от доста време Маккормик. Мисля, че и той е мъртъв и просто не са открили тялото му. Гиб сигурно се е погрижил и за него.

— Или е така, или се е отказал да пипне парите.

— Мъртъв е — заяви Лий. — Човек не потъва вдън земя ей тъй, ако е жив.

— Хауърд така направи — напомни му Чарли.

— Да, ама парите бяха у него. Аз говоря за другите. За последен път са видели Пийт Маккормик заедно с Гиб. Май не е много здравословно да се навърташ около него, нали?

Лий помълча дълго и най-накрая вдигна очи.

— Е, какво избираш? Ще останеш ли с Гиб?

— Не. Мисля, че е по-добре да делим на две и да успеем да запазя своя дял.

— На три: ако момичето ни заведе при златото, получава дела на Боб. Ще играем честно, нали?

— Добре. Но Гиб има преднина пред нас и аз наистина не искам да го срещам. Ако ни види в града, всичко ще разбере. Трябва много да внимаваме, Лий.

— Ако добре го познавам, той първо ще огледа града и ще обмисли своя ход. Мисля да минем по задния път, да влезем в пансиона и да вземем момичето.

— Как?

— Ще почукам на вратата и когато отвори, ще хвърлиш самото си върху главата ѝ и ще ѝ запушиш устата. Ако е чисто, ще я изнесем през задното стълбище.

— Ами ако няма такова? Задно стълбище, имам предвид.

— Нали е пансион? — възрази Лий. — Докато Гиб крои планове, ние ще се измъкнем от града.

— Ами комарджията? — попита внезапно Чарли.

— Ако Боб наистина го е ранил, Херик, или както му е там името, няма да окаже голяма съпротива. А ако тя не е дъщерята на Хауърд, ще я пуснем да си върви. Може да се върне при любовника си. Искam само да намерим златото.

— Гиб ще ни открие и ако вземем момичето, той ще тръгне след нас.

— Но ние няма да се насочим към Сан Анджело. Не още. Не, ще тръгнем назад през река Колорадо. Не разбираш ли, Чарли? Той ще очаква да отидем в Анджело, а ние ще хванем другия път. Можем да се укрием за известно време в Остин, докато той се откаже. После госпожица Верена, ти и аз откриваме къде е скрил Джак златото, разделяме го и се разделяме, така че Гиб няма да търси една следа. Аз... аз потеглям за Калифорния с моя дял. Отивам на топло.

— Дано да не е в ада — промърмори Чарли. — Мисля, че Гиб не е от хората, дето ще се откажат. Преди да заминеш нанякъде, по-добре да го убием.

Лий Джаксън млъкна, за да обмисли идеята, и после кимна:

— Добре. Ще вземем момичето, ще се върнем тук и ще издебнем копелето. Мисля, че го заслужава заради Боб.

— Ако е същото момиче, ще я вземем ли в Остин с нас?

— Ще бъда искрен с нея.

— Ами ако тя не се съгласи? Ами ако иска да запази всичка за себе си?

— Ще ѝ кажа, че ако попадне на Гиб, няма да получи нищо.

— Има логика — отсъди Чарли. Погледна трупа на Симънс и въздъхна: — Гиб нямаше право да го убива, никакво право.

— Вярно.

— Наоколо е само червена глина — много ще е трудно да го погребем.

— Нямаме време, а и без това проклетите койоти ще го изровят. Не, ако ще правим нещо, трябва да е сега.

Чарли се отмести от огъня и забеляза мазната филцова шапка на Боб Симънс. Занесе я до тялото и внимателно я постави върху напоената с кръв коса. После се отдръпна.

— Гиб ти причини зло, Боб, голямо зло, но аз и Лий ще го накараме да плати за това.

Беше твърде горещо да заспи, но след случката във фермата на Брасфийлд Верена нямаше намерение да отваря прозореца. Вместо това, изостави затворената ленена нощница и облече камизолата и дългите гащи. След като дори и този опит се оказа неуспешен, тя свали гащите, остана само по камизолата със заоблено деколте и така, безсрамно разсъблечена, легна върху постелята. Но и това не помогна особено.

Примирена, най-накрая наля вода от каната в глинената купа и я отнесе до масата край леглото. Намокри едно парче плат, обтри вече влажната си кожа и легна отново, този път с мокрия парцал върху челото.

Силна кръчмарска музика, пиански ругатни и пронизителни женски писъци, прекъсвани от някой случаен изстрел, се разнасяха отвред и пробиваха дъсчените стени. Тексас може би имаше своите добри, почтени, богобоязливи граждани, помисли уморено Верена, но досега не бе срещала много от тях. Тези, на които се беше натъквала досега, бяха свадливи, недодялани и занемарени, с изключение на Брасфийлдови, чиято любезност печелеше симпатии въпреки недостатъците им. И Макрийди. Но той не беше тексасец, напомни си тя. С красивата си външност и лустрото на изтънченост тук той изглеждаше също тъй не на място, както и тя. Беше трудно да го прецени по няколко причини.

Обличаше се повече от добре: въпреки че не беше веща в мъжкото облекло, Верена можеше да различи скъпата дреха, а и всичко, което той носеше, прилягаше чудесно на високото му, добре сложено тяло.

Докато всички наоколо се спаружваха, той съумяваше да остане спретнат, чист и невъзмутим. Когато го видя за пръв път, реши, че е суетен заради необикновено красивата си външност, но след като го опозна по-отблизо, разбра, че той държи повече на цялостното си поведение, отколкото на хубавото си лице. Дрехите, обноските, изисканата реч — това бяха външните признаци, които показваха, че се е издигнал от едно скромно момче.

Въпреки първата си преценка за него, Верена се улови, че всъщност го харесва. Дори нещо повече — беше заинтригувана от него. Той се препитаваше с комар и очевидно играеше доста добре. Въпреки изтънчените му обноски, около него витаеше усещане за

опасност. Когато се бе втурнала към него, следвана от Големия Ал Томпсън, той бе извадил револвера си тъй плавно и бързо, че и тя, и Томпсън бяха изненадани. Беше дочула шепота на останалите пътници; които мислеха, че е разбойник. Говореха нещо за това как носи кобура си. Единственото, което той беше казал по въпроса, бе, че има „бърза ръка“. Верена затвори очи и си припомни скандалната близост с него, споделеното легло. И все пак, въпреки ухажването по-рано, той не беше направил нито един неблагоприличен опит през двете нощи. Не, тя беше лежала до него, заслушана в тихото му, равно дишане, и се беше чувствала сигурна и защитена с него.

Би било толкова лесно да се поддаде на чара му. Да забрави, че той сигурно крие нещо. Да забрави колко опасен може да стане такъв мъж, ако тя отслаби бдителността си, ако се осмели да си въобразява, че той не е безразличен към нея. Мъже като Мат Макрийди, независимо от очарованието си, са от тези, които разбиват сърца, а не превръщат в реалност мечтите. Всъщност те не обичаха жените. Те ги изоставяха. Знаеше го, защото майка ѝ беше имала нещастieto да обича Джак Хауърд и беше платила скъпо.

И все пак... За миг тя си позволи да си представи какво ще е, ако Мат пресече чертата, ако я целуне, ако ѝ прошепне нежни думи.

Не, беше истинско безумие да си позволява дори да мисли за това.

Нейната врата ли изскърца? Сепната в греховните си мисли, Верена се вцепени, затаи дъх и се послуша. Ето отново. Някой в коридора въртеше дръжката на вратата.

Страхът я стисна за гърлото и сърцето ѝ затупка почти болезнено в гърдите. Не, не можеше да се поддаде. Провеси крака от леглото, докосна пода предпазливо и се присегна към тежката керосинова лампа. Вместо да я запали, пристъпи с нея крадешком към вратата и прошепна:

— Мат, ти ли си?

Нямаше отговор, никакъв звук. Въпреки това тя усещаше нечие присъствие отвън. Постоя колебливо, като се чудеше дали да извика за помощ. Внимателно, на пръсти се приближи до прозореца, наведе се и огледа района около къщата. Доколкото можеше да види, светлините бяха угаснали, което значеше, че вероятно всички спят.

Върна се до вратата и зачака, втренчена в дръжката, в сумрачната, осветена от луната стая.

— Какво искаш? — едва прошепна тя.

Нищо. Въображението ѝ си правеше шеги, караше я да вярва, че е чула нещо. Същото, както когато беше дете и всеки шум на прозореца от клоните на дърветата я разтреперваше под завивките.

Единственият начин, по който винаги бе преодолявала неоснователните си страхове, беше да се изправи срещу тях, да погледне през прозореца, да се увери, че за всеки звук има разумно обяснение.

С незапалена лампа в ръка, тя стисна ключа в ключалката и освободи заключващия механизъм. Дръжката под ръката ѝ подскочи, вратата се отвори и я бутна навътре. Задъхана, Верена запокити с все сила лампата, докато някой влизаше.

— О-о-ох. Какво, по...

Една мазолеста ръка се стрелна, изби лампата, извъртя китката ѝ и заглуши нейния писък.

— Хванах я, хвърли отгоре ѝ сакото и да тръгваме.

Уплашена, Верена започна отчаяно да се съпротивлява, риташе и удряше, докато някой се опитваше да покрие главата ѝ. Без да я пуска, нападателят, който се опитваше да се справи със сакото само с една ръка, отдръпна другата от устните ѝ. Това ѝ позволи да отвори уста достатъчно, за да забие зъби в месестата част между палеца и останалите пръсти. Верена усети вкуса на сол, пръст и кръв, а мъжът зави от болка:

— По дяволите, помогни ми, Лий! Исусе!

Бяха двама и единствената ѝ надежда беше да вдигне достатъчно врява, за да събуди някого. Ритна назад и успя да прекатури един стол. Обгърна я задушавашката миризма на пот, дим и мас.

— Хванах я!

Този път Верена докопа нечие рамо. Зъбите ѝ се забиха в плата. Сега другият мъж я хвана изотзад и разтвори устата ѝ.

— Няма да ти сторим зло — увери я някой тихо.

— Ще ти помогнем — потвърди другият. — Трябва само послушно да тръгнеш с нас, ясно?

Тя разпозна един глас от фермата на Гуди и кръвта ѝ се смрази. Но първият мъж се наведе към нея и прошепна:

— Ако не дойдеш с мен и Лий, Гиб ще те намери и тогава ще умреш. Няма да ти сторим зло — повтори той. — Искаме само това, което ни се полага, дори можеш да задържиш своя дял.

Очевидно успокоен от мълчанието ѝ, той я поведе към отворената врата.

— Така е по-добре. Не съм от тези, които ще наранят една жена.

— Дръж я здраво — настояваше приятелят му, — много здраво.

— Казах ти, че я хванах.

— Тогава да изчезваме.

Верена изчака и като усети, че се намира на прага на стаята, започна упорито да се съпротивлява и те бяха принудени да я изтикат навън. Кракът ѝ се натъкна на рамката и един от похитителите се препъна в него.

— О-о-ох!

— Тази жена е като дива котка!

Верена не виждаше нищо, но усети, че хватката му отслабва. Отскубна се и се втурна в коридора с писък:

— Помощ! Помощ! Нападнаха ме!

Сакото падна от лицето ѝ и в този миг другият мъж я сграбчи за ръката. Тя започна да се дърпа и като се обърна, заби нокти в лицето му и се опита да достигне очите му.

— Помощ! Мат!

Той беше заспал, когато дочу първото топуркане, но обезумелите писъци на Верена го изправиха на крака. Матю се присегна към кобура, окачен над една от колоните на леглото, извади колта и излетя в коридора, с пръст върху петлето. Запаленият, висящ на стената фенер му позволи да види двама мъже, които бяха сграбчили Верена и се опитваха да я завлекат към задното стълбище. От страх да не я нарани, той стреля първо във въздуха.

И двамата мъже залегнаха и запълзяха към стълбите. Верена се облегна на стената, опитвайки се да успокои дишането си, а Мат огледа тъмното тясно стълбище. Когато се обърна, я видя застанала там, разтреперана.

Раздраната, провиснала от едното рамо камизола разкри пред очите му голите ѝ гърди. В дъното на коридора се отвори вратата на някакъв пансионер.

— Всичко е наред, Рена — едва изрече Мат и я притегли към себе си, за да прикрие голотата ѝ. — В безопасност си, скъпа.

— Какво става там? — обади се един сънен глас.

— Някой е объркал стаята — отвърна Мат спокойно. — Всичко е наред. Сигурно е бил пиан.

— Струва ми се, че чух изстрели — измънка мъжът.

— Да. Онзи изплашил сестра ми и когато тя се развика, аз стрелях по него.

— О!

Като че ли това обяснение беше достатъчно, защото мъжът се прибра в стаята и затвори вратата.

— Хайде, нека да влезем, преди още някой да е излязъл — прошепна Мат и като я притискаше към себе си, я вкара в своята стая. Блъсна с крак вратата след себе си и за миг остана неподвижен, с ръце, обгърнали треперещите ѝ рамене. — Какво стана? — попита най-накрая той.

— Чувствам се глупаво... толкова глупаво — прошепна Верена, опряла глава на гърдите му. — Беше глупаво.

Ръцете му я притиснаха покровителствено.

— Всичко е наред, Рена. Аз съм до теб и мисля, че те няма да се върнат — поне не скоро.

Тя се сгуши в него, вкусвайки излъчващата сигурност топлина на тялото му, силното мъжко докосване.

— Толкова съм щастлива, че ме чу! — изрече Верена, преглъщайки.

— От това, което видях, ти очевидно се справяше доста добре.

— Глупаво беше — каза тя отново. — Изобщо не трябваше да отварям вратата.

Пое дълбоко въздух, за да се успокои, и бавно издиша.

— Не можех да заспя, Мат. Лежах и си мислех каква ужасна горещина е, когато... когато ми се счу нещо. Трябва да е било потракването на ключа в ключалката, докато са се опитвали да отворят вратата.

Пое отново въздух и продължи да обяснява:

— Помислих, че може би си ти, че тъкмо се прибираш или нещо такова. Помислих, че по погрешка се опитваш да влезеш в чужда стая. Или че някой друг не е видял номера в тъмното.

— Аз спях в собствената си стая.

— Ами не знаех колко е часът.

Тя отново поспря, за да си поеме въздух.

— Както и да е, попитах ти ли си, но никой не отговори. Така че почаках малко, като се чудех дали не съм си въобразила. Най-накрая, вместо да будувам цяла нощ като страхливка, реших да огледам.

— Продължавай.

Сега, смутена, тя щеше да се отдръпне, но остро усещаше раздраната дреха помежду им и факта, че няма почти нищо върху себе си. Почувства как топлината пълзи към лицето ѝ при мисълта, че той трябва да е усетил липсата дори на гащички.

— Ъ-ъ...

— Всичко наред ли е, господин Херик? — извика зад вратата мъжки глас.

— Да. Кой е?

— Холмстед. Собственикът.

— Да, всичко е наред — увери го Мат. — Беше някакъв пиян, който се опитваше да влезе по погрешка в стаята на сестра ми. След като тя не успя да го разубеди, аз стрелях във въздуха. Ще заплатя щетите утре сутринта.

Щом каза това, той си спомни, че няма пари, за да може да заплати каквото и да е, включително стаята си.

Утре сутринта щеше да се вдигне друга врява.

— Тя добре ли е? — поиска да узнае Холмстед. — Тук има счупена лампа, а керосинът се е разлял.

— Да, сестра ми се опитала да го удари по главата с нея. Сигурно е бил доста настойчив.

— Сигурен ли сте, че е добре?

— Веднага щом я успокоя, ще си легне.

— Наистина съжалявам за случилото се, господине. Въпреки трудното положение в града, ние с госпожата се опитваме да поддържаме почтен хотел. Няма да позволим дамите тук да бъдат обезпокоявани.

Последва мълчание и тъй като Мат не отговори, мъжът реши:

— Е, щом няма нужда от нищо, ще оставя друга лампа в стаята ѝ и ще си легна.

— Добре.

Докато изчакваше провлачените стъпки на мъжа да заглъхнат, Мат помилва Верена по гърба. След като реши, че отново са сами, той се върна към подхванатия разговор:

— Успя ли да зърнеш някого от тях? Би ли ги познала, ако отново ги видиш?

— Не, но разпознах един глас.

— Това все пак е нещо.

— Беше един от онези, които подслушах във фермата на Гуди. Чух го в коридора.

— А другият?

— Не. Той звучеше непознато.

— Това прави трима — размисли Мат. — Добре, чу ли нещо друго, нещо, което да ни насочи?

Верена се поколеба, чудейки се дали да му каже, и после кимна.

— Беше безсмислено, Мат. Но те повтаряха, че няма да ми причинят зло, че ще ми помогнат, че мога да взема своя дял от нещо, което според тях притежавам.

Явно ставаше въпрос за пари. За миг той пак се запита дали Верена е откровена с него, или просто го използва. Тя отново се подвоуми и каза:

— Имаше още нещо странно и плашещо. Те споменаха отново някой си Гиб, точно както у Гуди. Единият каза: „Ако не дойдеш с мен и Лий, Гиб ще те намери и тогава с теб е свършено.“

— Нямах ли фамилия? Не чу ли фамилията на Гиб?

— Не, сякаш мислеха, че я знам. Но не е така. Не познавам нито един от тях.

Осмели се да вдигне поглед към него и пое дълбоко въздух.

— Страх ме е, наистина ме е страх — призна тя. — Мат, трябва да съобща на шерифа, преди някой да ме рани или убие.

Той не можеше да рискува с това и го знаеше. Ако Верена дадеше показания и започнеше разследване, той трябваше да изчезне. Сега не можеше да направи дори това и поклати глава:

— Все още не можеш да му предложиш никаква следа, Рена. Не можеш да му дадеш ничие описание, както и никакъв основателен мотив. Без доказателство той вероятно ще реши, че си въобразяваш.

— Но ти видя онези мъже, знаеш, че не лъжа.

— Но не успях добре да ги огледам.

Пусна я неохотно и отстъпи.

— Аз ти вярвам, но дори да разкажеш на някого всичко, което знаеш, няма да му прозвучи много разумно, нали?

— Не мога да чакам друго покушение — възрази тя. — Следващия път може да не си наоколо, за да ме спасиш. Не знам защо, но мога да ти кажа със сигурност, че тези мъже са отчаяни.

— Да, но нещо липсва. Трябва да има нещо друго, освен очевидното.

— Кълна се в Бога, Мат, нямам нищо, което някой да пожелае.

— Освен очевидното.

— Ама те не искаха това. Казвам ти, бъркат ме с някоя друга.

— Може би.

— Ти всъщност не ми вярваш.

— Разбира се, че ти вярвам — излъга той. — Но не мен трябва да убедиш, нали?

— Мат, струва ми се, че наистина се налага да говоря с шерифа. След като го предупредя, той може да забележи нещо — може би дори някой, който се държи подозрително.

Мат изглеждаше огорчен.

— Ще му кажеш, че поради някаква съвършено неизвестна причина трима или повече напълно непознати преследват една обедняла филаделфийска учителка из цял Тексас и заплашват да я убият. Няма голям смисъл, нали?

— Е, надявам се да опиша нещата доста по-убедително.

— Но до това се свеждат, нали? Не, струва ми се, че ще трябва да му представиш поне някакво доказателство, ако очакваш той да ти помогне.

— Аз не зная какво още да му кажа! Просто нямам представа! Но ти ги видя! — припомни си Верена внезапно. — Дори да не можеш да ги разпознаеш, видя случилото се, Мат. Не съм единствената, която може да разкаже.

Тъй като той не отговори, тя вдигна очи.

— Или съм?

— Рена, няма да успееш да убедиш никого, ако не разполагаш с друго доказателство. Не знаеш как изглеждат, не знаеш и какво искат. Единственото, което можеш да разкажеш, е, че някой се е опитал да те отвлече.

— Двама — поправи го тя. — И трябва да убедя някого, преди да са ме убили.

Издавайки нетърпението си, тя заяви:

— Независимо от думите ти, знам, че не ми вярваш — изписано е на лицето ти.

— Човек трябва да мисли дълго и упорито, за да открие някаква логика. Не знам дали не криеш нещо от мен...

Забеляза, че тя настръхва, но продължи, като добави:

— Трябва да признаеш, че липсва някакво звено. Не знам, Рена, може би просто не си го спомняш. А може би е точно пред очите ти, без да го съзнаваш.

— Виждаш ли? Точно това имах предвид. Някак си аз съм отговорна за собственото си похищение.

— Не, нямах това предвид.

Ярката луна отвън хвърляше светлина, която се разпръскваше от прозореца, придаваше по-тъмен цвят на кестенявата ѝ коса и я улавяше в мрежа от сребро. Погледът му се спусна към блестящите ѝ очи, после към бледото сияние на кожата като слонова кост, разкъсаната връзка на камизолата ѝ, равномерното повдигане и спадане на гърдите ѝ, едва прикрити от нежната ръка върху тях. За миг Мат забрави за всичко друго, освен изящната ѝ красота.

— Какво точно имах предвид? — настояваше тя.

Върнат обратно в реалността от остротата в гласа ѝ, той се опита да възстанови мисълта си, но не успя. Изражението му се беше променило и бе изпълнило малката стая с осезаемо напрежение. И това, което Верена видя в очите му, бе едновременно опияняващо и малко страшно. Тя отстъпи назад и се опита да се убеди, че нервите ѝ са изопнати, че просто си е въобразила този поглед.

— Има ли нещо? — осмели се да го попита.

— Не — едва изрече той с пресъхнала уста. — Просто не е време да търсиш шерифа, поне не още.

Верена се подвоуми колебливо.

— Предполагам, той не би искал да го събудят посред нощ — отстъпи тя. Погледът му я накара остро да осъзнае как изглежда. — Аз... ъ-ъ... по-добре да си лягам — реши тя.

— Да. И двамата имаме нужда от сън.

— Да... ами ще залостя вратата със стола, така че ако го чуеш да пада... имам предвид... ще дотичаш, нали?

Мат бе сигурен, че тя е все още доста уплашена и че има право.

— Знаеш ли — реши той внезапно, — ще ти наляя малко истинско тенесийско уиски и ще поседиш на стола, докато се успокоиш. С малко уиски ще спиш доста по-добре.

— О, но аз не пия...

— Рена, довери ми се.

Присегна се и повдигна брадичката ѝ. Лунната светлина се отразяваше в очите ѝ, както звездите на фона на тъмно небе.

Не, не трябваше да мисли за такива неща, не сега, не в такъв момент.

— Искам да останеш тук тази нощ.

— О, но аз...

— Почакай малко, изслушай ме, преди да се наежиш като разярена котка.

— Но...

— Щом се поуспокоиш, аз ще отида в твоята стая. Така, ако онези двамата се върнат, ще си имат работа с мен.

Тя го погледна втренчено и той почувства, че би могъл да потъне в тези нейни очи.

— Довери ми се, Рена — каза Мат нежно. — Няма да позволя на никого да ти стори зло — добави и отпусна ръка.

Беше помислила, че той възнамерява да я целуне и когато това не стана, облекчението ѝ се смеси с чувство на разочарование.

— Разбирам. Е, трябва да донеса нощницата си. Налага се да се върна, за да взема нощницата си.

— Аз ще я донеса, преди да си легна.

Той се отдалечи, взе бутилката от нощното шкафче, издърпа със зъби запушалката и ѝ наля три пръста уиски в една глинена чаша. Отнесе я и я напъха в ръцете ѝ.

— Ето.

Верена се вгледа в течността. В сумрака тя изглеждаше почти черна на фона на бялата чаша.

— Не съм сигурна дали трябва да го опитам — рече тя със съмнение. — Тъкмо се свързах от бързовото вино на господин Брасфийлд. Не искам отново да се чувствам по този начин. Никога.

— Онова беше вино, това е уиски. Виното създава усещането, че главата ти е като в менгеме, не уискито. Хайде — подтикна я той. — Опитай го.

Верена отпи малко и като преглътна, направи гримаса.

— Ух!

— Ще ти хареса — обеща Мат. — Само пийвай по малко и преглъщай спокойно. Недей да го изпиваш наведнъж.

— Не бих могла, дори и да исках.

Забелязала ясно изразеното му очакване да продължи с опита, тя отпи по-голяма глътка. Питието оставяше огнена диря от гърлото към стомаха ѝ.

— Така е по-добре. Сега вече ще му хванеш цаката.

— Не е нужно да го правиш — да сменяш стаите. Няма да извърша глупостта да отворя вратата два пъти, уверявам те.

— Така ще си по-спокойна. А сега, къде е нощницата ти?

Той беше твърде близо, стаята твърде малка, уискито твърде сгриващо, за да допринесе за успокоението ѝ, но не би могла да изрече това.

— Във... в чантата, струва ми се — успя да каже тя. — Възнамерявах да я извадя, но в стаята беше толкова горещо...

Странно, но представата, че той рови из нещата ѝ, че докосва бельото ѝ, изглеждаше ужасно непристойна.

— Може би е по-добре сама да я взема.

Мат трябваше да избяга, да откъсне мислите си от нея.

— Не, ти стой тук. Ще се върна след минута. После ще взема всичко, от което ще се нуждаеш сутринта, и ще те оставя. Трябва само да заключиш вратата, да облечеш нощницата и да се мушнеш в леглото. След като изпиеш уискито, ще спиш като къпан — обеща той. — Имаш думата на един Мор... — Усети се навреме. — Имаш думата на един Макрийди.

— Не съм сигурна — промърмори тя недоверчиво.

— Аз пък съм. Дозата е много малка, за да ти навреди.

Когато вратата зад него се затвори, Верена се почувства притеснена, дори беззащитна. Укори се, че е глупачка и отново отпи. Сега топлината на неговото уиски се разливаше във вените ѝ. Не, докато Матю Макрийди беше с нея, тя бе в безопасност. След следващата глътка усети топлина дори в нозете си. Намираше се в

неговата стая и те не биха я потърсили тук. Не че нямаше защо да се тревожи.

Докато вече отпиваше разсеяно, тя се замисли за него. Той изобщо не е толкова опасен, колкото ѝ се струваше някога, реши. Когато тази тъмна коса беше разрошена, когато тези кафяви очи поглеждаха сънливо сутрин, както у Сет и Сара, той приличаше на голямо, пораснало момче, което става от сън. Едва след като се обръснеше и облече, превръщаше в проникателния изискан комарджия. Майка греши, размишляваше тя. Не всички красиви мъже бяха опасни.

Заради разлятата газ по пода трябваше много да внимава къде ще запали клечката. Като се подпирайте на леглото, той заопипва пода за чантата, додето я откри. Трябваше просто да ѝ занесе проклетото нещо. Тогава тя щеше да извади онова, което ѝ трябва, и нямаше да му се налага да се рови из гащичките с къдрички по края и корсажи.

Превзетата и все пак практична госпожица Верена Мери Хауърд. Когато я бе зърнал на палубата на парахода, беше решил, че това е най-красивото момиче отсам Мисисипи и нищо, видяно след това, не промени мнението му.

Жалко, че не я беше срещнал в Ню Орлиънс. Щеше да я облече в най-фината копринена тафта и брокат, най-хубавата белгийска дантела и копринени пантофи. Въображението му я виждаше като най-изтънчената красавица в щата Луизиана. Но тя не бе от тези момичета. Не бе от тези, които мъжете могат да обичат и да изоставят. Тя беше като подвижен пясък — от почтените, които впримчваха мъжа, преди да го е разбрал. От типа жени, с които мъжът иска да свие гнездо, след като се е налудувал.

Но той беше напълно разорен беглец. И безкрайно далеч от мисълта да свие гнездо някъде. Пръстите му напипаха меката тъкан, бастите и дантелите на нещо, което би трябвало да е много хубав чифт гащички. Да, това бяха крачоли, добре. Натъпка ги обратно в чантата и помисли с ирония, че той не бе наполовина толкова опасен, колкото нея. Да, когато се стигнеше дотам, точно почтените жени като Верена Хауърд държаха всички козове. И въпреки че беше комарджия, когато се стигнеше до продължителни залагания, той не бе готов да играе играта постоянно. Не завинаги.

Вдигна чантата, усети, че олеква и разбра, че не я беше затворил. Наведе се и претърси пода, като вдигаше дрехите ѝ. Когато се изправи, долови лекия мирис на лавандула по тях и уханието беше по-въздействащо от тежките парфюми, с които лукавите жени в миналото му насищаха всичко — от корсажите до любовните си писма. За миг остана така, вдишвайки нежния аромат на лавандулата, после натъпка всичко в чантата, като този път я затвори.

Когато се върна в стаята, Верена се беше облегнала назад в креслото, с глава, подпряна на стената. Празната чаша стоеше до краката ѝ. Очите ѝ се отвориха, когато той пусна чантата на пода.

— Изсипах цялото съдържание, затова вътре всичко е разбъркано — призна той. — На сутринта ще можеш да разбереш по-добре дали съм пропуснал нещо.

— Да.

— Можех да огледам по-добре, но не исках да паля клечка, тъй като все още се усещаше миризмата на газ — рече Мат неуверено и се опита да се усмихне. — Не мисля, че Холмстед би искал да изпепеля къщата.

Отново се беше приближил до нея твърде близо, също като мушица към пламъка, а тя дори не го съзнаваше.

— Много си мълчалива — укори я той.

— Беше прав за уискито, Мат. Струва ми се, че привикнах към него.

— Добре ли се чувстваш?

— Сякаш нямам крака.

— Сякаш нямаш крака? — повтори объркан той.

— Нали това казах?

— Не бях сигурен.

— Само аз съм тук горе — сякаш кръжа високо.

— Вие ли ти се свят?

Тя присви очи и го изгледа.

— Не. — Вдигна вяло чашата и я разклати. — Но ще пийна още малко.

Не беше пияна. Не беше възможно вече да я е хванало, но очевидно започваше.

— Ако ти наляя още, утре сутринта ще ме мразиш. Сега си пила точно толкова, колкото да заспиш.

— Не искам да си лягам.

— Какво искаш да правиш?

— Просто да седя тук и да бъда щастлива — отвърна мрачно тя. — Знаеш ли, никога не съм била щастлива. Никога. Или поне не след като татко си тръгна.

— Рена, ако не знаех, щях да се закълна, че си пияна.

Тя се приведе напред и подпря брадичката си с ръка.

— Тежко е да виждаш как нечия любов се превръща в омраза, Макрийди — започна бавно да размишлява тя. — Тежко е да виждаш как мечтите изчезват. Ти имаш мечти, нали?

— Да.

— Е, аз нямам, вече не. Никога няма да разбера защо той си тръгна, Макрийди.

Той погледна чашата, преценявайки колко ѝ е сипал. Около три пръста — и това се беше оказало твърде много.

— По-добре си лягай — каза той нежно и ѝ подаде ръка да стане.

Тя се изправи, но се олюля неуверено. Съдраната презрамка на камизолата се плъзна и дъхът му спря болезнено.

— За бога, Рена...

Сякаш това не беше неговият собствен глас.

— Не искам да бъда такава, но не мога нищо да променя.

Направи още една колеблива крачка, преди той да я хване, и се озова в обятията му. Ръката му се плъзва надолу по гърба ѝ, галеща камизолата върху голото ѝ тяло, и докато някакъв слаб гласец в съзнанието му казваше, че утре сутринта ще съжалява, упойващото ухание на сладка лавандула и топлият мускус на влажна кожа го замаяха.

— Красива си — прошепна той дрезгаво.

Времето сякаш спря, когато наведе глава, помилва кожата ѝ с топлия си дъх, докосна устните ѝ.

Устните ѝ леко се разтвориха и той обви ръка около раменете ѝ, притискайки я силно. Тя усещаше топлината, която се разливаше по цялото ѝ тяло, докосващо неговото. Пренебрегна всички съвети, които майка ѝ някога ѝ беше давала, обви ръце около врата му и отвърна на неговата целувка.

Здравото мъжествено тяло на Мат Макрийди бе много по-силно от уискито му. Ръцете му шареха безспирно по гърба ѝ, по хълбоците ѝ, притискаха я, запалваха по кожата ѝ огън, сякаш беше без дрехи. Бездиханна, тя пламтеше и сякаш потъваше, докато милващият му език завладя устата ѝ. Нито една мечта, нито една мисъл не би могла някога да я подготви за мощното, упойващо, зашеметяващо усещане, което я заливаше в този миг.

Тя ще те погълне като подвижен пясък. Предупреждението отекна в съзнанието му, но той сякаш бе оглушал. Знаеше само, че женското ѝ тяло пламти и изгаря от нетърпение като неговото.

Тази нощ той искаше да потъне в него — дори ако на сутринта трябваше да плаща за това.

Откъсна устни от нейните и със задъхани целувки докосна ухото ѝ. Когато тя отметна глава, той откри меката вдлъбнатина на шията ѝ. В гърдите ѝ се надигна сподавен тих стон, който се издигаше под устните му, молещ за още.

Сякаш всеки сантиметър от тялото ѝ оживяваше при неговото докосване и въпреки че ръцете, устните, тялото му я запокитиха във водовъртежа на собственото и желание, тя усети как буйно отговаря на искането му за още. Не съществуваше нито вчера, нито утре. Само сега. Набъбналите ѝ зърна на гърдата ѝ се притискаха към гърдите му. Той повдигна с една ръка камизолата към хълбоците ѝ, а с другата откри рамото ѝ и плъзна пръсти надолу по ръката ѝ. Като целуваше непрестанно пламтящата ѝ влажна кожа, той я поведе към леглото. Наведе глава и докосна с език набъбналите ѝ зърна. Задъхана, тя притисна главата му и замилва гъстата му коса.

Желанието бушуваше, карайки кръвта във вените му да тупти като удари на барабан, да отеква в съзнанието му, да възбужда мъжествеността му. Всяка частица от съществото му го усещаше. Или щеше да открие екстаза заедно с нея, или да умре. Плъзна ръка нагоре по нежното като коприна бедро до хълбока ѝ, долавяйки как плътта ѝ потреперва от неговото докосване. Сега е моментът, шепнеше тялото му.

Той я положи на леглото. Кракът ѝ докосна страничния парапет и тя потъна в дебелия пухен дюшек. Внезапното падане отвори очите ѝ и тя видя Матю Макрийди да разкопчава издутите си панталони над голите ѝ бедра. Ужасното осъзнаване на това, което прави, я заля като студена вода.

В един миг тя лежеше разсъблечена, с разпиляна по възглавницата му коса и изящното ѝ тяло му обещаваеше рая. В следващия момент очите ѝ се разшириха от ужас, тя се претърколи и запълзя към другия край на леглото, като че ли подгонена от самия дявол. Когато докосна пода с крака, дръпна едновременно горната част на камизолата нагоре и подгъва надолу, като се опитваше да се прикрие. И докато гърдите ѝ се надигаха, за да си поеме дъх, почервенялото ѝ лице му показва, че тя е неописуемо унижена.

Докато се бореше между бушуващото желание и осъзнаването, че тя е дошла на себе си, съзнанието му се опитваше да укроти бунтуващото се тяло. Искаше му се да каже нещо, каквото и да е, но не

намираше думи. Ако не го беше спряла, щеше да се възползва от нея, а на сутринта да се разкайва. Приглади с пръсти разрешената си коса и разбра, че трябва да поправи нещата сега.

— Виж, Рена... аз... господи, съжалявам... не исках...

Тя преглътна.

— Не казвай нищо, моля те.

Потрепващ, той очакваше върху него да се изсипе порой от обвинения. Но тя насочи ругатните към себе си. В съзнанието си тя бе играла ролята на безсрамна, покварена уличница.

Под образованата и благопристойна фасада бе открила едно грешно, похотливо същество. Не можеше да го погледне, не сега. Никога отново. Горещи сълзи опариха очите ѝ и потекоха, когато притвори клепачите си. Кръстосала ръце пред гърдите си, със стиснати юмруци в опит да престане да се тресе, Верена не можеше да изкаже срама си с думи.

— Мили боже, какво ли си мислиш за мен — задави се тя.

— Рена, недей...

— Но каквото и да е, не може да е по-лошо от това, което чувствам.

Той видя как тя отново преглътна.

— Виж, горещо е...

По дяволите, чувстваше се безпомощен да поправи нещата.

— Положението просто се изтръгна от контрол — едва изрече той.

— Хайде, кажи го. Не струвам повече от една блудница. Нали това си мислиш?

Реакцията ѝ го нарани повече, отколкото, ако го беше навикала или ругала. Последните следи от желанието бяха изчезнали, той искаше да протегне ръка, да я прегърне отново.

— Всичко е наред, Рена — каза той нежно. — Ти не си блудница, дори не си го помисляй.

Тя не помръдна и той внимателно пристъпи по-близо.

— Трябваше да зная.

— Ти не разбираш, не можеш да разбереш.

Сълзите потекоха по страните ѝ.

— Аз бях — извика тя. — Харесваше ми всичко, докато... докато...

— На мен също, но това приключи. Нищо не е станало.

Тя се обърна и той помисли, че ще избяга, че никога няма да има друг шанс да поправи нещата. Протегна ръка, докосна рамото ѝ и я обърна с лице към себе си. С другата помилва леко косата ѝ и я отметна назад от слепоочията. Вдигнала очи, сега Верена стоеше неподвижно, сякаш превърната в камък от докосването му.

— Моля те, недей — прошепна тя.

Сега чувстваше, че цялата се смразява. Толкова крехка, сякаш можеше да се разбие като стъкло под погледа му. Не можеше да я остави да продължава така. Плътна ръце около нея, придърпа вцепененото ѝ тяло към себе си и в този момент му се искаше да изругае защо жените са възпитавани така. Че Ева е грешница, а не Адам. Притисна главата ѝ към рамото си и втренчи поглед в дългата сянка на колоната на леглото, пълзяща по стената.

— Виж, трябваше да ти хареса — рече той нежно. — Единственото, което не бе наред, бяха мъжът, мястото и причината. Ако не ти бях дал онова уиски, това нямаше да се случи.

— Казваш го само за да ме успокоиш — отвърна глухо тя.

— Не. Може и да послъгвам за някои неща, но не и за това.

Той леко се отдръпна, огледа я по-добре и повдигна брадичката ѝ.

— Рена, ти си красива, дяволски красива. Жена, която всеки мъж би искал да заведе у дома. А аз съм безделник и съм достатъчно умен, за да разбирам, че не мога да бъда друг.

— Да.

— Така че нека просто да забравим случилото се. Хвърли — вината върху мен и тенесийското уиски и продължавай напред. Това няма да се повтори, обещавам.

Тя успя само да кимне. Мат отпусна ръка и се наведе да вдигне празната чаша.

— Хайде, лягай си. Иначе утре сутринта няма да можеш да станеш.

— Да, трябва да хванем дилижанса, нали?

Той не можеше да се реши да ѝ каже, че няма да заминава, че няма пари, за да си купи закуска, камо ли билет до Сан Антонио.

— Да, ще говорим сутринта. А сега трябва да поспиш.

През ума ѝ мина ужасната мисъл, че може би случилото се е развалило всичко, че независимо от това, което беше казал, той е отвратен от нея.

— Мат, ще си тук, нали? Нали няма да заминеш другаде?

Тревогата в гласа ѝ не можеше да се сбърка.

— Да, ще бъда тук. Никъде няма да ходи, Рена.

Приближи се до револвера и кобура, вдигна ги и реши:

— По-добре да ти ги оставя.

— Ами ти?

— Ще взема със себе си ножа.

— Мат, не мога да застрелям никого.

— Ако някой влезе през вратата, без да почука, гарантирам ти, че ще се опиташ. Само дръпваш петлето назад и револверът е зареден. После трябва единствено да го насочиш в корема му и да натиснеш спусъка.

Остави револвера и протегна ръка към дръжката на вратата.

— Лека нощ, Рена.

Когато отвори вратата, беше готов да се закълне, че я чу да казва тихо:

— Никога досега не съм се целувала.

Но не беше сигурен. И отново закопня по нея.

Не, веднъж вече беше избегнал този подвижен пясък и трябваше да е много благодарен, че разумът ѝ надделя. Нямаше да може да срещне очите ѝ на сутринта, не след като я беше вкарал в леглото. Може би ставаше мекушав, но не искаше това да се случва. Не искаше тя да съжалява или да се чувства измамена. Не искаше да се чувства длъжен да се ожени за нея.

Когато отвори вратата на стаята ѝ, той стъпи на нещо твърдо. Погледна надолу и улови блясъка на метал върху протрития килим. Месингово копче. Сигурно беше паднало от някого или тя го беше откъснала в борбата. Наведе се, взе го и го поддържа под фенера в коридора. Да, беше виждал стотици такива по бойните полета, върху куртките на съюзническата армия. Но то не беше следа — много мъже бяха запазили куртките си.

След като влезе, обходи с поглед стаята и подреди всичко, в случай че се наложи да се бие. Постави ножа върху масичката

наблизо, седна на ръба на леглото и погледна надолу. Чантичката с връзки на Верена.

Чантичката на една жена беше нещо свещено, неприкосновено, и той изпита вина, че я отваря, че брои топящите се пари. Петдесет и девет долара. Недостатъчни, за да я заведат у дома. Но достатъчни за игра.

Верена се пробуди бавно с усещането, че главата я боли, а стомахът ѝ се бунтува. Обърна се и погледна в сумрачната, осветена от луната стая. Още не беше сутрин. Провеси крака от леглото и седна. Стаята се завъртя, а подът сякаш се наклони. Наведе се за гърнето и едва успя да задържи в себе си уискито на Макрийди, преди да го достигне, и повърна. Напъваше се, докато в стомаха ѝ не остана нищо, най-накрая всичко свърши.

От гаденето цялата беше плувнала в лепкава пот, а нощницата ѝ приличаше на мокър чаршаф, увит около тялото ѝ. Когато пристъпът отмина, Верена свали нощницата и бавно отиде до легена, като придържаше главата си с ръце, за да спре ужасното пулсиране вътре.

Уискито е по-добро от виното, беше казал Макрийди. Но не беше. Чувстваше се много по-зле и след него бе, както се изразяваше баща ѝ, разсипана. Помнеше думата добре, защото го беше чувала да се кара с майка ѝ заради това, докато тя се криеше под завивките, страхувайки се да се покаже. Наля малко вода от каната в легена и натопи вътре една овехтяла хавлия. Прокара мокрия, капещ парцал по лицето си и се опита да се увери, че се чувства по-добре. Въздухът разхлади челото ѝ и тя избърса потната си кожа. После хвърли парцала в легена, оставяйки го за сутринта.

Почувства се добре от топлия нощен въздух, докосващ тялото ѝ. Тя се вгледа в него втренчено. После болезненият спомен нахлу в пулсиращата ѝ от болка глава и Верена бе сигурна, че никога няма да може да погледне Мат в очите. Но ако той тръгнеше с нея за Сан Антонио, щеше да ѝ се наложи, някак трябваше да го направи.

Мили боже, беше се държала като пълна глупачка. Да му позволи да я прегръща по този начин и безсрамно да го целува през цялото време. Похотлива, развратна, безразсъдна — тези думи дори не можеха да опишат поведението ѝ. И въпреки това, като затвори очи и изживя наново онези мигове, не можеше да отрече, че харесваше онова, което той бе правил с нея, и ако не бяха надделели някакви малки останки благоприличие, щеше да му позволи всичко в онези зашеметяващи, греховни мигове.

Не, не трябваше да мисли за това, поне не сега. Може би след няколко дни, но не сега. Може би, след като пристигне в Сан Анджело, а той продължи нанякъде другаде. Сега се чувстваше твърде глупава,

твърде грешна, за да разсъждава върху случилото се. Не, когато го види, може би е най-добре да се преструва, че нищо не е станало.

Пътната ѝ чанта беше на пода. Вдигна я, занесе я до леглото и я отвори. Всичко беше разбъркано. Извади с въздишка дрехите си, подреди ги и намери чистата камизола, която все още носеше мириса на силния домашен сапун на Сара Брасфийлд. Същото беше и с гащичките.

Облече се и отиде до прозореца. Беше се объркала, когато се събуди. Вместо среднощ, навън вече се съмваше и бледата зора изместваше тъмното небе.

След няколко часа двамата с Макрийди щяха да купят билети и да се качат на дилижанса за Сан Анджело. И от мисълта, че отново ще бъде затворена и ще се друса по някой неравен път, главата я заболя още повече. Сякаш отново щеше да се вози в онази каруца, след като бе погълнала твърде много от виното на Сет Брасфийлд.

Надяваше се, че цената няма да е висока. За три дни беше похарчила най-малко осем долара и с това темпо щеше да се озове сама и без средства, преди да е пристигнала в Сан Анджело. И ако господин Хамър не успееше бързо да намери купувач... Мисълта я ужаси. Той трябваше да намери. Просто трябваше. Дори ако това означаваше да понесе загуба. Дори ако това означаваше тя да получи пари, колкото да плати пътя си обратно до Филадельфия.

Мислено пресметна разходите си и се разтревожи, че може би е похарчила повече от осем долара, откакто се беше качила на влака в Галвестън. Едва ли бяха много повече, но мисълта не ѝ донесе голяма утеха. Не, по-добре да преброи парите си.

Порочната мисъл, че трябваше да вземе предлаганата по-рано от Матю Макрийди пачка банкноти, пропълзя в ума ѝ. Не, нямаше да е прилично.

Сякаш двете нощи, прекарани с него в една стая, бяха благоприлични. Но това, което я измъчваше, беше, че ще му е дължница. Не би могла да изплати дълга си към него, не и с учителското си възнаграждение, а и нямаше гаранция, че фермата на баща ѝ ще донесе достатъчно, за да покрие собствените си разноски, камо ли да се разплати с Макрийди.

Трябваше да има петдесет и осем или петдесет и девет долара.

Вече неуверена, тя потърси чантичката си. И тогава я връхлетя друг, по-ужасяващ страх. Ами ако докато беше целувала Макрийди като долна уличница, някой ѝ е задигнал чантичката? Доколкото си спомняше, беше оставила вратата отворена, почти подканяйки някой да вземе парите ѝ.

Може би заедно с пътната чанта Макрийди бе донесъл и кесията ѝ. Не, тук бяха револверът му, нейната чанта, съдраната ѝ камизола. Ни следа от кесия. Ако не беше в нейната стая, значи бе изчезнала.

Забравила главоболието, забравила дори смущението си, Верена се облече бързо и надникна предпазливо в коридора. Беше тъмно, защото фенерът бе угаснал, но тя бе сигурна, че е безлюдно. Върна се за револвера му, излезе в коридора, прокрадна се плътно по стената до следващата врата и почука леко.

— Матю? — прошепна тя.

Никакъв отговор. Вероятно той не можеше да я чуе, но тя не искаше да буди пансиона. Потропа по-силно. Нищо. Толкова за твърдението му, че спи леко. Ръката ѝ хвана дръжката и я натисна надолу. Той дори не си беше направил труда да се заключи след станалото. Като внимаваше да не го събуди, Верена отвори вратата внимателно, готова да отскочи назад, и надникна вътре.

Леглото беше празно. Както и стаята. Той не бе там. Вече паникьосана, тя се спусна към леглото, падна на колене и заопипва наоколо с безумната надежда, че чантичката е паднала на пода. Пръстите ѝ се натъкнаха на връвта и тя изпита огромно облекчение, когато измъкна плетената чанта.

Отвори я припряно и я занесе до прозореца с намерението да преброи парите си на бледата светлина. Гребенът ѝ и писмото от господин Хамър бяха там, както и кесията за монети, но пачката сгънати банкноти бе изчезнала. Кръвта във вените ѝ се смрази, когато обърна чантичката с дъното нагоре и я изтръска над леглото. Отвътре изпадна една самотна монета от двайсет и пет цента.

Бяха се върнали и я бяха ограбили. Не, ако беше така, Макрийди би оказал съпротива и тя със сигурност щеше да чуе нещо. Той бе заминал и Верена просто не смееше да погледне болезнено очевидното. Беше я изоставил. Нещо по-лошо — беше взел парите ѝ.

Главата ѝ пулсираше ведно с тупкащото ѝ сърце. Верена се строполи на стола и се опита да се успокои, да проумее този ужасен

развой на събитията. Без парите си не можеше да оцелее. Не можеше да плати сметката на господин Холмстед, не можеше да си вземе билет за дилижанса за Сан Антонио, камо ли да се качи на пощенската кола за Сан Анджело, дори не можеше да си позволи да яде. Всичките монети, останали в кесията ѝ, сигурно не правеха един долар. Мислено виждаше красивото лице на Матю Макрийди, очарователната му усмивка и едва не се наруга, задето е била толкова наивна. Беше се доверила на един опасен мъж и това ѝ беше струвало скъпо. О, за каква ли глупачка я беше помислил!

После разумът ѝ намеси отново. Ако искаше да я ограби, Макрийди бе имал много възможности досега. Освен това той имаше достатъчно собствени пари, толкова много, че ѝ беше предложил част от тях. Не, той няма причина да открадне толкова малка сума — щеше ѝ се да повярва. Но къде беше? Къде бяха нейните петдесет и девет долара?

Отново огледа стаята, като този път търсеше нещо, което да я увери. Нямаше никакви следи от борба. Сакото му беше изчезнало. Но пътната му чанта бе в другата стая и какъвто беше придиричлив към себе си, едва ли би я оставил. А и той дори не разполагаше с кон. Така че къде, за бога, би могъл да отиде в този ранен час?

Отговорът не бе от най-радостните. В Тексас има само три неща, достъпни по всяко време, беше дочула един каубой да казва във влака: проститутки, уиски и покер. Въпреки че не го познаваше толкова добре, можеше да се обзаложи, че е избрал последното и докато тя се топеше от безпокойство, той се забавляваше в някой салон. Но това все още не обясняваше празната ѝ чантичка.

Верена се изправи, отиде до прозореца и погледна към улицата. Беше тихо и пусто, с изключение на няколко коня, завързани на един разкривен стълб на половин пряка по-надолу. В бледата розова светлина тя различи надписа над вратата. С големи букви пишеше „Пивница“, а отдолу се четеше: „Всякакви игри по ваш вкус“. За по-малко от пет минути Верена премина от уплаха към гняв, от облекчение към раздразнение и отново към гнева.

За да задоволи прищевките си, Макрийди беше отишъл да играе, оставяйки нея и парите ѝ в опасност. Или беше така, или той бе взел нейните банкноти.

Обърна се, видя револвера, който бе сложила на масата, и взе решение. Върна се в другата стая, obu обувките си, после взе колана за револвера и го привърза около кръста си. Той се плъзна надолу и се спря под ъгъл на хълбока ѝ. Сигурно изглеждаше ужасно, но не я беше грижа. Не можеше да излезе навън беззащитна, не и след като едва не я бяха отвлекли. Докато Гиб и приятелите му бяха наоколо, трябваше да бъде предпазлива. Спусна се по стълбите, като внимаваше да не разбуди останалите гости, излезе навън и тръгна решително към пивницата. Ранният утринен въздух сякаш охлади пламналото ѝ лице, но не успя да смекчи гнева ѝ.

Дъските пред кръчмата изскърцаха под краката ѝ. Верена поспря, надигна се на пръсти и погледна през двукрилата врата. Когато очите ѝ обгърнаха мястото и забелязаха грубоватите мъже, тя едва не изгуби самообладание. И тогава го видя.

Той бе седнал в дъното на стаята, точно под един тенекиен Фенер, гологлав, без сако, с ръкави, навити почти до лактите. Докато го наблюдаваше, той отпи глътка от някакво питие, което приличаше на уиски, и огледа лениво картите си. Наведе се напред и побутна шепа намачкани банкноти към средата на масата. Видяла повече от достатъчно, забравила пиияните мъже, Верена измъкна тежкия колт, зареди го и влезе наперено вътре с изписан по лицето гняв.

— Ти се оказа прекрасна охрана — процеди тя, когато стигна до Макрийди. — Можеха да ме отвлекат, без дори да разбереш. А и сигурно нямаше да те е грижа.

Преди Мат да отговори, тя посочи с револвера към купчината пари на масата.

— Мое ли е нещо от това? — попита.

— Какво, по дяволите?...

Един от другите играчи погледна Макрийди.

— Коя, по дяволите, е тая? — запита той.

Мат благоволѝ да ѝ хвърли поглед и това, което видя, бе една наистина разярена жена. Застанала права като пушка, тя го гледаше през масата подобно на отмъстителна богиня, готова да врѣхлети и да го убие.

— Сестра ми — отвърна той.

— Значи ѝ разрешаваш да носи револвер просто ей така? — поиска да узнае друг.

Без да им обръща внимание, Верена продължи да гледа Макрийди.

— Парите ми липсват, Матю, къде са?

Той не вдигна поглед.

— Господа, струва ми се, че направих залога си. Или вдигайте, или да свалям картите.

Погледът ѝ падна върху купчината пари на масата.

— Колко от тях са мои? — попита тя ужасено.

Отново не последва отговор.

— Чакай малко — запротестира първият мъж. — Нали не играеш с крадени пари?

— Вече не — промърмори Матю. — Струва ми се, че от два часа насам участвам със собствени.

Верена не можеше да повярва на ушите си. Той си признаваше! Хванала револвера с две ръце, тя го насочи към него.

— Дай ми ги, искам си моите петдесет и девет долара веднага.

Той не помръдна и тя размаха оръжието, карайки мъжете да залегнат.

— Да не би да си оглушал? Искам си своя дял незабавно.

— Хей, малка госпожичке... — рече един от мъжете, като подаде глава над масата на нивото на очите. — Те не са негови, освен ако не ги спечели. Тук са и нашите залози.

— Не ме е грижа за глупавата ви игра! Искам си парите!

— Знаеш ли, че си истинска напаст? — попита Мат. Отново насочи вниманието си към картите и тихо каза: — Е, господа, иска ли някой да открия картите си?

— Много бих искал да разбера какво държиш в ръката си — промърмори един едър мъж, докато оглеждаше притеснено картите си. — По дяволите!

— Ако искаш да разбереш, трябва да ми кажеш да си открия картите — напомни му Мат.

— Добре.

Едрият побутна две купчини сребърни долари.

— Виждам твоите двайсет и вдигам с десет.

— Не — реши мъжът от лявата му страна. — Аз излизам.

— Добре — съгласи се трети играч. — Нямам други пари за хвърляне. Вече съм вътре.

Въпреки че никога не бе бил нерешителен, за миг Мат се облегна лениво назад, после небрежно се изправи в стола и побутна всичките си пари към средата на масата.

— Покривам ви и вдигам с още петдесет.

— Какво? — задави се Верена. — Матю, не можеш, не и с моите пари!

Един от отказалите се погледна през масата.

— Бил, проклет да съм, ако не ти излезе скъпо да му поискаш картите. Сигурен ли си, че имаш силна ръка?

Верена виждаше цялото си бъдеще, заложено на тази маса, а те говореха така, сякаш нямаше значение.

— Чуйте ме всички! Част от парите са мои и не съм ги дала на никого, за да участва в някаква... някаква глупава игра!

Никой не я чу. Всички гледаха към Бил в очакване какво ще направи. Той се изчерви, загубил самообладание.

— По дяволите, Херик! Знаеш, че нямам тези пари! Ако беше джентълмен, щеше поне да ми дадеш шанс.

Мат сви рамене:

— Но не съм — така че или плащай, или се откажи.

— Не е честно! — защити се Бил, обръщайки се към останалите. — Нали разбирате какво прави? Той знае, че нямам тези пари и вдига залога! Нали не е честно да се играе така?

— Той не е длъжен да ти дава шанс — възрази един от тях. — Би било любезно от негова страна да го направи, но не е длъжен.

Бил промърмори нещо под носа си за някакъв „проклет комарджия самохвалко“, хвърли ядосано картите си и стана, залитайки. Докато се отдалечаваше, той продължи да се оплаква, че е бил измамен от „онзи кучи син“.

Най-младият на масата обърна картите на раздразнения играч.

— Исусе, видяхте ли това? Три аса!

— Е, какви карти имаш, господине? — попита един мъж, поглеждайки Мат. — Трябва да са дяволски добри, щом беше готов да рискуваш с толкова много пари!

И протегна ръка към печелившите карти.

— Ъ-ъ! Трябва да платите, за да видите, господа! — промърмори Мат, докато прибираше купчината.

— По-силни са от три аса? — упорстваше мъжът.

— Нали спечелих?

— Да, обаче искам да видя с какво.

— Само ако оставиш на масата осемдесет долара.

— Осемдесет долара?

Мат невъзмутимо кимна.

— Струва ми се, имаше три наддавания — двайсет, десет и петдесет. Това прави осемдесет, нали, господа? — попита той, като приглади и сгъна банкнотите. Натъпка пачката в джоба на самото си и понечи да се надигне. — Хайде, Рена, ще ти купя закуска.

Забелязал, че го е зяпнала изумено, той сложи черната филцова шапка на главата си и се усмихна.

— С дървеници или не, знам от достоверен източник, че в хотел „Кълъмбъс“ правят най-хубавите яйца в града.

Загубилият, който беше спрял до вратата, се обърна към Мат с изваден револвер.

— Не, няма да позволя да ме измамиш! — изтърси той, докато се приближаваше. — Ти знаеше, че не мога да заложа толкова пари, затова го направи, нали? Не можеше да ме победиш честно и открито! Е, господине, нека ти кажа нещо за Бил Хоскинс! Убивам мошениците!

— Хайде, Бил, успокой се, не си струва да увиснеш на въжето за такова нещо — предупреди го един от останалите.

— Обърни картите му — заяви Бил, с очи върху Мат. — Ако не са по-силни от моите, ще убия това копеле.

За да докаже намеренията си, той размахва револвера заплашително и се приближи.

— Хайде, нека ги видим.

Верена затаи дъх, когато младокът се пресегна, за да открие картите на Мат. Една по една, той обърна всички карти.

— Четворка спатия. Шестица каро. Двойка спатия. Десетки пика. Десетка спатия. — Вдигна поглед и обяви сериозно: — По дяволите, той има само чифт десетки!

Макрийди не помръдна, когато Бил зареди револвера си, но щракването на петлето, дръпнато назад, подсказа на Верена, че ако иска да задържи парите си, всичко зависи от нея. Без да има време да се прицели, тя вдигна колта на Макрийди и натисна спусъка. Изстрелът беше оглушителен. Разби се стъкло и от счупения фенер се стрелна пламък, следващ дирята газ към пода. Четиримата мъже

залегнаха за прикритие, после под масата се сбиха за револвери на Бил. Той гръмна, изпращайки нагоре куршум, като проби дупка в дървото и обгори зелената филцова покривка.

— Пожар! — извика Верена. — Кръчмата гори!

— Какво, по дяволите, става тук? — попита някакъв дебел мъж от задната врата. Черният, издигащ се на талази дам му даде чудесна представа. — Вода! Вървете по дяволите всички! Ставайте от земята и гасете пожара!

Той грабна най-близката бутилка и се опита да угаси лижещите пламъци. Тъй като алкохолът беше погълнат с едно изсъскване, той пусна бутилката и хукна за кофа.

Изпълзвайки преди другите четирима, Макрийди пръв изникна от дима. Без да поглежда назад, той сграбчи Верена за ръка и се насочи към двукрилата врата. Когато я побутна навън, тя извърна глава и видя, че двама от мъжете измъкваха изпод масата горкия Бил, като го теглеха за краката.

Навън Верена пое дълбоко свеж въздух.

— Револверът ти — изпуснах го — рече задъхано тя.

— Взех го.

Мат я хвана под ръка и ускори крачка.

— Не те бива много за стрелец, но наистина се възхищавам на ума ти — каза ѝ той. — Хрумването ти беше доста добро. Страхувах се, че ако запратя Бетси, може да те нараня.

— Бетси?

— Ножът ми.

— Значи си кръстил ножа си на някоя жена? — попита тя невярващо.

— Някоя конкретно — увери я той, като позабави крачка — Но женският вид е обикновено най-смъртоносен, така че името изглеждаше съвсем подходящо. Както и да е, ти вероятно ми спаси живота.

— Опитвах се да спася парите си — възрази тя. — Матю Макрийди, ти открадна парите ми, взе ги, без дори да ме попиташ.

— Ако бях попитал, щеше ли да ми ги заемеш?

— Не, разбира се! — кресна тя. — Те бяха единственото, което ме делеше от гладна смърт, а ти просто ги взе!

— Имах причина!

— Моля?

— Опака си се родила или нещо ужасно се е случило с теб и те е направило такава?

— О-о-о, не, не разменяй ролите, Матю. Имам всички основания да съм ядосана и ти го знаеш. Не аз откраднах от теб. А обратното.

Той спря внезапно насред улицата. Бръкна в джоба си и извади пачката банкноти, наплюнчи пръст и започна да брои печалбата си.

— Двеста и трийсет... двеста трийсет и един... двеста трийсет и два... двеста трийсет и три. Не е зле за няколко часа работа, нали?

Тя впери поглед в парите.

— Значи тук има двеста трийсет и три долара?

— Тъхъ.

Преброи ги отново и ги раздели на две.

— Ето, дължиш ми петдесет цента.

— Какво?

— Тук има сто и седемнайсет долара. Това е твоят дял. Половината от печалбата не е лоша възвръщаемост на инвестициите ти, нали?

— Трябва да са сто четиридесет и шест. Черните му вежди подскочиха нагоре.

— Как така?

— Нали започна с петдесет и девет долара?

— Горе-долу.

— Добре тогава — след като ми ги върнеш, остават още сто седемдесет и четири, нали?

— Нямам молив и хартия.

— Аз пък нямам нужда. Ще взема половината от печалбата, което прави... — Тя поспря, за да изчисли наум сумата. — Осемдесет и седем долара, Макрийди, дължиш ми осемдесет и седем долара, освен петдесетте и девет. И след като вече ми даде сто и седемнайсет, трябва да получи още двайсет и девет.

Той се вгледа за миг в нея, после внимателно отброи десет и още двайсет.

— Добре, сега ме водиш с един долар.

— Благодаря.

— Верена, ти си коравосърдечна жена. Иначе щеше да разбереш, че си ми длъжница, задето блъфирах. В покера е нужно много повече

от картите.

— Колко струва животът ти? — възрази тя и сгъна банкнотите още един път. — Повече ли е от двайсет и девет долара? — попита сладко.

Беше му трудно да оспорва този въпрос.

— Да.

— Знаеш, че нямаше право да ги взимаш — добави тя. — Никакво право. Ами ако онзи имаше още петдесет долара?

— Нямаше.

— Добре тогава, прав ли беше? Измами ли го, защото знаеше, че няма пари да наддава?

— Можеше да вземе назаем, ако считаше, че има силни карти, както направих аз.

— Но ако имаше? — упорстваше тя. — Какво щеше да правиш тогава?

— Ти не разбираш играта.

— Добре, щом винаги печелиш, защо ти трябваха моите петдесет и девет долара? Ще ми отговориш ли?

— Бях ограбен.

Той вдигна ръка и ѝ показа дупката от куршум на ръкава си.

— Виждаш ли, той съсипа едно чудесно сако.

— Бил си ограбен — едва повтори Верена.

— Да, като се прибирах снощи. Сигурно ме е видял да печеля и ме е проследил.

— Защо не каза нищо преди, когато... — Усети как омразната червенина пълзи по страните ѝ — ... когато бяхме в твоята стая? — едва изрече тя.

— Мислите ми бяха заети с други неща по това време — каза той тихо.

Забеляза срама, изписан по лицето ѝ.

— Като например да спася живота ти — добави, за да я освободи от смущението. — И сега, като се замислям, струва ми се, ще си взема обратно онези трийсет долара.

— Забравяш за влака — напомни му тя. — И като се сецам за това, има още поне десет долара, които ми дължиш — за роклята.

— По дяволите, Верена, условията ти са много тежки.

Но той се усмихваше и топлотата в очите му я накара да потръпне. Трябваше да извърне глава встрани при спомена за целувката му, нахлул в съзнанието ѝ. Не можеше да му позволи да разбере колко ясно си спомня всичко.

— Е, добре, нали знаеш какво казват за парите и приятелството?

— Не се сещам.

— Че заемите го разрушават — приятелството, имам предвид.

— Ами мисълта, че мъжът трябва да даде ризата си на ближния?
— изстреля той.

— Аз не съм мъж. Аз съм учителка, която в най-добрите времена едва свързва двата края. А и все още има много път до Сан Анджело и обратно до Филадельфия, дори със сто четиридесет и шест долара в джоба.

Все още с извърнати очи, Верена тръгна надолу по улицата. На ъгъла пресече диагонално. Той бързо я настигна.

— Хотел „Кълъмбъс“ е ей там — посочи Мат.

— Знам, но в случай че има и други, очакващи дилижанса, когато гишетото за билети се отвори, аз ще съм там.

— Още няма шест часа!

— И без това не ям бифтек на закуска. Всъщност тази сутрин не бих могла да сложа и един залък. Имам главоболие и веднъж вече повърнах.

Поспря за миг и му хвърли изпепеляващ поглед.

— Знаеш ли, ти излъга за уискито. Беше дори по-лошо от виното.

— О, значи това е истинската ти болестка.

— Не. Заболя ме, когато открих, че си заминал без нито една дума, вземайки последните ми петдесет и девет долара. Дори не си се загрижил, че някой може да ме отвлече в твое отсъствие. Помислих, че си ме изоставил.

Той отново вдигна вежди.

— Щях да бъда пълен глупак да тръгна без револвера или дрехите си.

— Бях изплашена, Матю.

На утринната светлина в лешниковите ѝ очи проблясваха златни точки, които го накараха да се зачуди защо досега не е забелязал невероятната им красота. Самото вглеждане в тях го остави без дъх и

му навя греховни мисли. Трябваше да извърне очи, за да спре бясното препускане на сърцето си.

— Казах, че ще те заведа в Сан Антонио, Рена — рече той най-накрая. — Можех да направя това по единствения ми известен начин.

Хотел „Менджър“ в Сан Антонио бе добре дошло облекчение след суровото пътуване, което бе изтърпяла Верена от пристигането си в Галвестън — сякаш преди цяла вечност. Самият град бе стар, в испански стил, с красиви едновременно къщи, разположени сред сенчести градини, а хотел „Менджър“ бе съвсем в центъра, през един площад от известния Аламо.

Хотелът беше хубав — от тези, които човек очаква да открие в един цивилизован град, с прекрасна градина, фонтани, рози, магнолии и олеандри, големи колкото дървета. Сладките ухания се смесваха и изпълваха въздуха с някакъв упойващ аромат.

Мястото е толкова тихо, толкова спокойно, помисли Верена лениво. Дори не й се излизаше от ухаещата на рози вана, за да се облече за вечеря. Беше открила кътче красота наред най-ужасното пътуване в живота си.

На вратата се почука леко. После една камериерка извика на английски със силен акцент:

— Госпожице Херик? Мъжът, брат ви, изпраща ви нещо. Госпожице Херик, вътре ли сте?

— Да... ъ-ъ... една секунда! — отговори Верена и надигна умореното си тяло от ваната. Припряно се загърна в голямата бяла хавлия, закуцука към вратата, отключи и откряхна леко. — Какво има?

— За вас, казва той, да я занеса на сеньоритата, сестра му.

С усмивка момичето извади една голяма кутия и посочи към тесния процеп:

— Взимате ли или не?

— Ъ-ъ, да... да, разбира се.

Верена отстъпи зад вратата и я отвори по-широко.

— Оставете я на леглото, ако обичате.

Усмихната, камериерката отнесе кутията и я постави върху памучната покривка с ресни.

— Той казва, че се надява да я харесате — рече тя и се плъзна покрай Верена.

— Какво, за бога?...

Верена заключи вратата бързо и насочи внимание към кутията върху леглото. Беше завързана с връв, но тя успя да я измъкне през ъглите и да я махне. Повдигна капака и погледна вътре невярващо. Имаше рокля. Матю Макрийди й беше купил рокля.

Когато я извади от кутията, на пода падна лист хартия. Роклята беше от зелена тафта, изящно избродирана с черна и златна нишка. Като внимаваше да не я напръска с вода, Верена я вдигна и се погледна в огледалото. Роклята имаше широко, дълбоко деколте, къси набрани ръкави, прилепнал корсаж и пола, която бе тясна в предната си част, а назад се — набираше в тежки дипли.

Беше достатъчно изискана като за опера. И със сигурност твърде хубава за една стара мома учителка. И твърде разголваща. Не, не можеше да я облече. Не би посмяла да я облече.

Положи роклята върху леглото, наведе се да вземе хартията, разгъна я и прочете:

Подхожда на очите ти, затова я купих за теб. Сложи я довечера и ще те заведе на най-добрата вечеря, която може да се намери в Сан Антонио. Тъй като си много сдържана, помислих, че може би ще решиш да увиеш наметалото около раменете си, вместо около главата.

На обратната страна бе добавил:

Ако не ти става, познавам една жена, която може да я преправи до заминаването ти утре сутринта.

До заминаването ти утре сутринта. Мисълта беше нерадостна. Щеше да види Матю Макрийди за последен път. В осем часа утре сутринта тя щеше да замине за Сан Анджело, а той — някъде другаде. Въпреки вчерашния ѝ гняв заради парите, той щеше да ѝ липсва. Отново щеше да бъде сама. Не, не беше само това. Той наистина щеше да ѝ липсва. Беше глупаво и тя го съзнаваше, но Макрийди бе първият мъж, когото някога беше харесвала истински, откакто баща ѝ замина на война. Въпреки че я изкарваше от търпение и дори я вбесяваше, Матю Макрийди бе и очарователен. Опасно очарователен.

Сега всеки път, когато бяха заедно, си припомняше как той я бе целувал и прегръщал през онази нощ в Кълъмбъс.

Дори не можеше да го погледне, без безсрамно да се запита какво би станало, ако не се беше вразумила. Щеше да прегреши, съзнаваше го добре.

Без съмнение случилото се бе променило нещата между тях. Зад обичайните закачки, зад остроумните хапливости имаше още нещо, някакво чувство, което не можеше да изчезне. И като съдеше по начина, по който понякога улавяше, че я гледа, явно и той изпитваше същото. Тогава по-добре, че няма да тръгне с мен, каза си тя. Иначе беше застрашена да се поддаде на чара му и после да съжалява. А не го искаше.

Не, беше решила да остане стара мома — една от онези жени, които никога не узнават какво означава да обичаш мъж. Беше го направила умишлено, заклевайки се, че няма да позволи на някого да ѝ причини болката, изстрадана от майка ѝ. Който беше казал, че е по-добре да си обичал и изгубил, отколкото никога да не си обичал, не познаваше майка ѝ.

Не можеше да облече тази рокля. Щеше да изложи на показ твърде много плът за една почтена жена. Но такъв подарък можеше да се очаква от мъж като Макрийди, предположи Верена. Вероятно той изобщо не познаваше почтени жени. Като комарджия сигурно срещаше предимно певици. Благопристойните жени не посещаваха местата, които той често навестяваше.

Не, той не беше казал това. Тя ясно си спомняше думите му, че е бил на онези пищни балове в Ню Орлиънс, че е танцувал с аристократични хубавици. Това е било за него някакъв вид победа. Победа, чрез която е доказвал на себе си, че е повече от едно фермерско момче от Тенеси.

Отново огледа дрехата, като се питаше дали някоя красавица от Ню Орлиънс би имала смелостта да я облече. После черната дантела, изпаднала от кутията, прикова погледа ѝ. Наметалото, за което беше споменал. Можеше да загърне с него раменете си, беше казал той.

Заинтригувана, Верена бързо се избърса и се вмъкна в чисти гащички. Поне беше взела корсета си за отварянето на завещанието, така че нямаше да изглежда съвсем непристойно. Промуши ръце през презрамките ѝ загърна тялото си с бельото, като натъкми банелите под гърдите и дръпна дантелите, за да стегне ластика между тях. Резултатът беше главозамайващ. Но ако изобщо облечеше роклята,

трябваше да използва корсета. Иначе, ако сложеше камизолата, — презрамките щяха да се виждат и щеше да изглежда нелепо.

Разтръска роклята и забеляза, че е с кринолин, пришит към талията.

Намъкна внимателно колосаната тафта, която прошумоля, дръпна я надолу и нагласи корсажа. Откри малки, невидими за окото кукички. Докато ги закопчаваше от кръста нагоре, материята се изпъна, обгръщайки гърдта ѝ. Едва след като свърши, се осмели да погледне в огледалото.

Ефектът беше смайващ. Сред бледото сияние на тафтата и блясъка на златото лицето ѝ грееше.

И без съмнение зеленото беше нейният цвят. Но роклята бе дръзка и разкриваше не само белите кадифени рамене, но и долчинката между гърдите ѝ. А корсетът им придаваше по-пищни и закръглени форми от обикновено. Почти греховни. Верена стоеше, разколебана между подтика да я разкъса и да сложи някоя от другите две рокли, които вече беше видял, или загубила всякакъв срам, да я облече, сякаш бе някоя от онези хубавици от Ню Орлиънс.

Поколеба се. Не, от всяка свирка дърво не става. Нямаше никаква огърлица или нещо подобно, което да прикрие щедро изложената на показ плът.

Огледа се и оголи врата си, вдигайки косата си нагоре. Имаше хубава шия. И красиви рамене. Странно, никога досега не го беше забелязвала. Но и никога досега не беше имала такава рокля. Никога. Застанала там, Верена си позволи да помечтае какво ще си помисли той, когато я види.

Матю чакаше във фоайето, когато Верена слезе. На горното стъпало тя спря, внезапно смутена. Сигурно изглеждаше разсъблечена. Загърна раменете си с черното дантелено наметало, пое дълбоко въздух и бавно заслиза.

Той вдигна очи и за пръв път в живота лицето му издаде какво мисли. Тя беше красива, много по-красива от изрисуваните дами, които познаваше. Устата му пресъхна, докато очите му обхванаха вдигнатата ѝ на кок коса, бялата кожа, крехкото, подобно на статуетка тяло и изящната зелена рокля.

Докато Верена слизаше, тафтата изкусително прошумоляваше. Устните му бавно се разтегнаха в усмивка на нескривано одобрение.

Верена слезе от последното стъпало внимателно, като се стараеше да не показва друго, освен върховете на старите си черни обувки с висок ток. Когато очите ѝ срещнаха неговите, трябваше да потисне порива да изтрие влажните си длани в ложата. Насили се да се усмихне в отговор.

— Изглеждаш... — Матю не можеше да намери думи. — Изглеждаш великолепно, Рена — рече тихо.

— За момент помислих, че ще кажеш студена — промърморя тя.

— Повярвай ми, студена е последното нещо, което би ми хрумнало — увери я той.

— Чувствам се разголена.

Забелязала погледите на няколко мъже, устремени към нея, Верена потисна желанието да хукне обратно по стълбите.

— Матю...

— Тази рокля придава на очите ти зеленикав оттенък.

— Съжалявам, май забравих да ти благодаря — едва произнесе тя.

— Не ти ли харесва?

— О, не... тоест да, разбира се, че ми харесва, но не мога да си представя как си се натъкнал на нея.

— Опитвах се да сменя роклята, която съсипа във влака. Човекът на рецепцията ме изпрати в някакво място на име „При Фелиция“, където открих, че ще е нужна седмица, за да се ушие нова дреха — обясни той. — Имах малък езиков пробием и собственичката реши, че си тръгвам, защото не съм харесал качеството на работата ѝ и... ами накратко — тя ми показва тази рокля, за да видя какво умее. Струва ми

се, че е била шита за друга, но тогава не си дадох сметка. Казах ѝ, че ще взема роклята.

— Взел си нечия друга рокля?

— Да. Отначало Фелиция не искаше да чуе и дума, но аз продължих да броя долари, додето тя се примири.

— Колко струва?

— Майката не те ли е учила да не питаш за цената на подарък?
— възрази той.

— Струва повече от десетте долара, за които помолих, нали?

— Да.

— Много повече?

— Малко. Хайде — каза Мат и ѝ предложи ръката си. — Копнея за добра храна.

— Колко е това „малко“? — настояваше Верена. — Караш ме да се чувствам виновна, че я нося.

— Рена, аз исках да я купя.

— Но защо?

— Не знам. Може би защото ще стане така, както ти каза: ще продадеш фермата и ще се върнеш в Пенсилвания да преподаваш. Едва ли ще имаш възможност да си купиш нещо подобно. Ще прекараш живота си, опитвайки се да бъдеш практична.

— Да, но...

— Една жена трябва да получава от време на време нещо хубаво — каза той, като я прекъсна. Портиерът задържа вратата и Мат се отдръпна, за да направи път на Верена. — Помислих си, че ако не възразяваш много, можем първо да се поразходим покрай реката.

— Стори ми се, че си гладен.

— Така е, но искам най-напред да се изперча с теб — призна той.
— Освен това, докато ти спеше, аз излязох и пообиколих наоколо. Има някои хубави места в Сан Антонио.

Той поспря и предложи отново ръката си.

— Рена, вечерта едва започва. Помислих, че можем да се поразходим малко, да вечеряме и после да се приберем навреме, за да се напиш добре, преди да тръгнеш утре.

Ръката му излъчваше сила и сигурност. Но това беше последният път, когато щяха да се разхождат и да разговарят. При тази мисъл Верена изпита паника.

— Мат, сигурно в Сан Анджело има покер.

Още щом го изрече, се почувства невероятно нахална.

— Да.

В една дума не се криеше голямо окуражаване.

— Какво всъщност смяташ да правиш? — попита внезапно тя.

— Не знам.

Това беше възможно най-уклончивият отговор, който би могла да получи.

— О!

— Рена, аз не съм от мъжете, които се застояват на едно място — рече той внезапно. — Не съм това, от което се нуждаеш.

— Нямах предвид себе си, Мат. Само питах.

— Аз само отговорих. Продай фермата и се върни в Пенсилвания, където ти е мястото.

— Такова е намерението ми. Ако не срещна отново онези мъже, щом мястото се продаде, веднага ще се кача обратно на първата пощенска кола.

— Мислих за това. Те може би са те взели за някоя друга. Може би просто са сбъркали името.

— Нали през цялото време ти казвах същото? — възрази тя. — Идеята, че притежавам нещо, което някой би пожелал, е направо нелепа.

— Освен очевидното.

— Струва ми се, че едва ли онзи Гиб ще иска да ме убие заради това.

— Поне не изглежда да е така.

Откакто беше пристигнал в Сан Антонио, Мат се бореше със себе си, като си казваше, че Верена ще се оправи и му се искаше да си вярва. Така се чувстваше по-добре. А и точно сега нямаше нужда от товар. Точно сега не можеше да си го позволи. Нито пък тя. Последното нещо, от което се нуждаеше Верена, бе да се влюби в някого като него.

— Мат, реката е красива.

— Да.

— Лъкатуши и криволича, проблясва като злато на слънцето, като сребро в сенките, нали?

— Да.

Той спря в сянката на едно дърво и погледна водата.

— Тече мудно и сънено, като самия град.

Когато се обърна към нея, сенките на листата играеха по лицето ѝ, а залязващото слънце хвърляше златни отблясъци в кестенявата ѝ коса. Верена го гледаше с красивите си лешникови очи. За момент той забрави как се казва и къде отива! Протегна ръка и отметна с пръсти една непокорна къдрица.

— За бога, Рена...

Той се овладя.

— Не — произнесе почти убедително. — Не мога да тръгна, просто не мога.

— Знам.

— Мъжете и жените не са добри приятели.

— Защо?

— Защото са мъже и жени. Отношенията им винаги се превръщат в нещо друго. После, когато всичко свърши, не остава нищо. Аз те харесвам, Рена. Бих искал нещата да останат такива.

— Не знаех, че съм се хвърлила на шията ти. Поне не съм го мислила.

— Така е. Аз само се опитвам да ти обясня, това е всичко.

— Като например защо купи тази рокля?

— Не знам защо я купих, кълна се в Бога. Просто исках да имаш нещо красиво, може би нещо, с което да ме запомниш.

— Мат...

— Какво?

— Не познавам много мъже. Никога не съм познавала. Но искам да знаеш, че въпреки хапливостите и ужасните неща, които изрекох, оценявам всичко, което направи за мен. Ще ми се да мисля, че ние сме различни, че по някакъв начин ще останем приятели. Може би някой ден ще дойдеш във Филадельфия.

— Филадельфия е голям град, Рена.

— Аз живея...

Не, това нямаше да помогне. Когато се върнеше, трябваше да се премести на друго, място.

— Е, струва ми се, че няма значение, нали?

— Не, ѝ без това вероятно няма да отида там.

— Не, разбира се.

— Готова ли си за вечеря?

— А ти?

— Да. Има един много хубав ресторант, не много далеч от „Менджър“. Човекът на рецепцията каза, че храната е добра, затова реших, че можем да я опитаме. Все още искам да ти купя бифтек.

— Добре.

На връщане нито един от двамата не бе много разговорлив. Най-после, когато вече не издържаше, Верена изтърси:

— Защо не можеш да дойдеш с мен?

Всички заучени фрази в живота му изчезнаха и Мат реши веднъж да ѝ каже истината:

— Ти отгатна правилно в началото. — Насили се да се усмихне, но не успя. — Трябва да се крия.

Тъй като не се осмеляваше да я погледне в очите, той заоглежда една хубава къща в испански стил от другата страна на улицата.

— Рена, аз съм издирван от закона.

Не устоя и срещна сериозния ѝ поглед.

— Сега вече знаеш. Предполагам, че можеш да се развиваш за помощ.

— Мисля, че през цялото време се досещах — отвърна тихо тя.

— Е?

— Какво „е“?

— Все още ли искаш да вечеряш с мен?

Верена стисна ръката му и вдигна очи.

— Не желая да знам защо те търсят, Мат. Независимо какво е, аз все още вярвам, че ти си добър човек. Не бих оцеляла тук без теб.

— Е, поне сме квит.

Пое дълбоко въздух и го издиша.

— Струва ми се, че съм готов за бифтека.

— И аз.

Ресторантът беше малък, но имаше бели ленени покривки и газени лампи на всяка маса. Целият разговор се водеше на испански. Най-накрая, след много ръкомахания и пазарлъци на развален английски и развален испански, се стигна до поръчка. Щом сервитьорът се отдалечи, Мат се облегна на боядисаната в бяло стена.

— Само Господ знае какво ще ядем.

— Докато мога да използвам вилица и нож, няма да се оплаквам — обеща Верена.

— Гладна ли си?

— Да.

Тя се огледа наоколо, за да се увери, че няма да бъдат дочути, поколеба се и се приведе напред през масата.

— Какво ще стане, ако те хванат? — осмели се да попита.

— Ще бъде даден под съд и ще ме обесят.

— О! В такъв случай разбирам защо не искаш да те заловят.

— Да.

— Твоя ли беше вината?

— Мислиш ли, че ако беше, щях да ти кажа? — възрази той.

— Не знам. Но ми се иска да е така.

— Рена, никога не съм срещал престъпник, който да не твърди, че е невинен.

— Сигурно, едва ли някой иска да увисне на въжето.

— Така е.

Внезапно му се прииска тя да не мисли най-лошото за него.

— Но без да мога да ти дам гаранция, независимо дали ми вярваш или не, беше самоотбрана. А сега, след като вече приключихме с този въпрос, бих искал да прекараме последната ти вечер в Сан Антонио, като говорим за нещо друго.

Жълтият пламък от лампеното шише хвърляше дълга сянка върху лицето на Макрийди и му придаваше зловещ вид. Но може би защото много ѝ се искаше да е вярно, Верена се пресегна през масата и стисна топлите му пръсти в своите.

— Ти имаш много недостатъци, Мат Макрийди, но не си убиец.

Преди Мат да може да отговори, сервитьорът се върна с бутилка бургундско вино и две кристални чаши.

— За дегустация... за... — промърмори той и отсипа от тъмночервеното вино.

Усмихна се широко и зачака да го пробват. Верена погледна виното с лошо предчувствие, но Мат отпи значителна глътка!

— Добро е. Трябва да го опиташ.

— Същото каза у Брасфийлдови — напомни му тя. — А също и снощи.

— Да, но сега ще ядеш, докато пиеш. Вероятно си изпила виното и уискито прекалено бързо. Трябва да се поглъща бавно, заедно с храната, тогава няма да те удари толкова силно.

— Ако ми прилошее, няма да хвана дилижанса утре сутринта и ще изпусна пощенската кола. Ако това стане, ще трябва да чакам още три дни до следващия.

— Да, така е.

Тя наблюдаваше като омагьосана как той пресуши чашата си и отново я напълни.

— Въобще ли не ти влияе?

— Вече не. Сигурно съм свикнал.

Верена дълго се взира в тъмната течност и после въздъхна:

— Е, струва ми се, че малко няма да навреди, нали?

— Не.

Когато вдигна чашата и погледна над ръба, кръвта ѝ замръзна. Отпи голяма глътка и побутна с върха на обувката си Макрийди под масата.

— Виж — прошепна тя — ей там.

— Ей там?

— Шшт. Ей там, зад теб.

Докато говореше, Верена се плъзна надолу в стола, опитвайки се да се смали в здрача. Когато Мат не помръдна, тя продължи с тих равен глас:

— Видяхме го във фермата на шериф Гуди. Мат кимна.

— Ще погледна след минута.

Но не се наложи. Високият рус мъж мина покрай тях и седна на една маса наблизо. Когато минаваше покрай Верена, той леко повдигна шапката си в знак, че я познава. Тя се изправи на стола, разбрала, че сега няма значение. Той вече я беше видял.

— Вероятно е съвпадение — промърмори Мат.

Но мъжът седеше, впери поглед във Верена.

— Не мисля така.

Нуждаейки се от кураж, тя отпи отново.

— По-добре изчакай храната, преди да го изпиеш. — Мат се наведе напред, като главата му почти докосна нейната, и попита: — Сигурна ли си, че не го познаваш от преди?

— Виждала съм го само у Гуди.

— Знаеш ли, може би е от роклята. Вероятно не може да свали очи от нея.

— Не мисля така.

— Искаш ли да се приберем в хотела?

— И да бъдем проследени? Не. Ще изчакам той да си тръгне.

— Красавец е — призна Мат.

Хрумна и друга мисъл.

— Ами ако върви след теб, а не след мен?

— Значи трябва да е рейнджър, а доколкото мога да преценя, е много спретнат за такъв. Обикновено рейнджърите имат по-окаян вид от отрепките, които преследват.

Също толкова внезапно, колкото се беше появил, високият рус мъж се изправи, приближи се до тяхната маса, докосна шапката си още веднъж и после бавно излезе. Верена седеше като вкаменена, докато той изчезна.

— Ето един човек, който не обича да чака вечерята — рече Мат весело.

Когато пристигна, храната се оказа превъзходна, най-добрата, която Верена бе опитвала, откакто напусна дома. Месото беше крехко, грахът наистина бе зелен, картофите ухаеха на масло, а хлябът беше току-що изваден от фурната. Единственото, което ѝ напомняше, че е в Тексас, беше неизменният ориз с накълцани чушки. Докато напредваше с месото, тя се улови, че пие втора чаша вино.

След като напрежението се разсея, Мат се облегна назад и се вгледа в нея. Златната бродерия върху роклята ѝ проблясваше, когато Верена се движеше, а светлината на лампата се отразяваше в златните точки на лешниковите ѝ очи. След последната хапка бифтек тя избърса изискано устата си и го погледна.

— Сигурно ме мислиш за прасе, задето погълнах всичко това — промърмори тя.

— Прасетата не ядат толкова много — отвърна той тихо. — Мислех си, че сте една красива жена, госпожице Верена.

От начина, по който го изрече, я полазиха тръпки, които нямаха нищо общо с уплаха или студ. Тя се наклони напред, подпря брадичка и се вгледа в него замечтано. Той беше, по нейно мнение, един красив мъж.

— Е, поне ти купих хубава вечеря — заключи Мат най-накрая. Приведе се напред, взе бутилката вино и раздели остатъка между двете чаши. Подаде ѝ едната и вдигна другата.

— За теб, Верена, нека всички твои мечти се сбъднат — каза той и чукна единия сребърен ръб в другия. — Надявам се, знаеш, че ще ми липсваш — добави тихо.

Сякаш едно голямо приключение отиваше към своя край. И внезапно, когато се вгледа в тъмните, почти черни очи, тя разбра, че не иска да продължи без него. Сега Сан Анджело ѝ изглеждаше далеч, а фермата на баща ѝ маловажна в сравнение със загубата, която изпитваше. След всичко, през което бе минала, след всичко, което бе похарчила само за да стигне дотук, Верена вече не виждаше смисъла.

Все пак майка ѝ се бе оказала права. Той беше точно толкова опасен, колкото го бе преценила, но поради друга причина. Не му беше нужно да я прелъстява с лъжи и обещания. Не, за по-малко от седмица, откакто го беше срещнала, тя се беше влюбила в един тъмнокос и тъмноок самец, който беше показал ясно, че е далеч от всякакво желание да се задоми. А тя не беше твърде наивна, за да си въобразява, че може да го промени. Дори да успееше, това нямаше да помогне. Той щеше да остане престъпник, който се крие. Така че независимо колко ѝ се искаше да продължи с нея, тя знаеше, че е невъзможно.

Докосна чашата му със своята и продума с усилие:

— И ти ще ми липсваш. Ужасно много.

Начинът, по който бе изречено, му каза повече от думите. Преди да е успял да се овладее, го заля вълна от желание, заплашваща решението му.

— Виж, Рена...

Пресегна се през масата и обгърна топлата ѝ ръка. За миг започна да се бори със себе си, като си каза, че няма начин да я притежава.

— Рена...

— Не е нужно да го казваш, Мат — знам. Просто изобщо не го бях предвидила, това е всичко.

С поглед, вперен в бялата ленена покривка, тя рече тихо:

— Мислех, че ще дойда тук, ще продам фермата и ще се прибера у дома. Искях само да разбера защо той ни изостави. Мислех, че ако знам, ще мога да продължа.

— Да.

Пръстите му сякаш изгаряха от докосването до нейните. Той неохотно отдръпна ръката си.

— Хайде, утре те чака дълъг път.

Беше получила своя отговор.

Отново.

— Да — съгласи се протичко тя.

Докато се връщаха към „Менджър“, топлият нощен въздух бе изпълнен с уханието на рози, а небето бе ясно, среднощно синьо, осеяно със звезди. В единия му край изгряващата луна гледаше надолу с усмивка. Беше красиво и сякаш времето бе спряло под тези звезди.

До нея Мат Макрийди изглеждаше така силен, така сигурен, така жизнен, та ѝ беше трудно да приеме, че утре няма да е с нея, че това е краят. Когато вдигна очи, тя осъзна, че бе избрал дългия път и я беше довел досами реката. Сега лунната светлина бе превърнала реката в блестяща сребърна лента. По всяко друго време Верена би открила в нея нещо магическо, дори мистично, но не и сега.

— Ще стана да те изпратя утре сутринта — каза той, като наруши мълчанието.

— Не е нужно.

— Искам да съм сигурен, че ще се качиш на дилижанса. Ще се чувствам много по-добре, ако знам, че си тръгнала, че ще можеш да хванеш пощенската кола, когато мине утре. Сигурно ще има въоръжен ескорт.

— Нали не мислиш, че са се отказали?

Той пое дълбоко въздух и издиша, преди да отговори:

— Не знам.

— Мат...

— Недей, Рена, не мога да тръгна. Трябва да се укрива някъде, а в Сан Анджело няма такива места. Там човек като мен ще се набива на очи.

— Нямах това предвид. Щях да кажа, че ще се оправя — излъгва тя. — Но веднага щом стигна, ще си купя револвер. И няма да отида да огледам фермата на татко без господин Хамър.

— Добре.

Той се наведе, взе едно камъче и го запрати по повърхността на бавно движещата се вода.

— Хайде.

— Не ми се иска да се прибирам — каза тя, като се опитваше да удължи момента.

— Трябва. Утрото ще настъпи бързо.

Той припряно тръгна към „Менджър“, сякаш вече нямаше търпение да се отърве от нея. Тя забърза мълчаливо до него, като разбираше, че всичко е изречено.

Пред вратата ѝ Мат се спря.

— Мислиш, че мъжът в ресторанта ни следва, така ли?

— Да, А ти?

— Може би търси мен — рече той. — Ти сама го каза.

— Дано да не е вярно.

Почувства се несигурна и смутена сега.

— Но ако търси теб, защо просто не те арестува? Ако е рейнджър, имам предвид.

— Може би иска да се убеди, че аз съм неговият човек.

— О!

Беше му трудно да я пусне, по-трудно, отколкото някога бе очаквал.

— Виж — каза най-накрая, — може би ще бъде по-добре отново да разменим стаите. Така ще спиш по-спокойно. Сигурен съм, че щом веднъж се качиш на пощенската кола, няма да ти създават неприятности — повтори той, като се опитваше да окуражи себе си. — Но и тази нощ ще можеш да бъдеш спокойна.

— Вероятно идеята е добра — промърмори тя. — Освен ако, разбира се, не търси теб.

Мат поклати глава.

— Той очаква нещо — може би писмена заповед.

Бръкна в джоба си, извади ключа и отключи вратата. Поддържа я отворена, за да влезе Верена, и предложи:

— Ще ти донеса нещата.

— Почакай...

— Какво?

Тя успя някак да погледне отново тези тъмни очи.

— Благодаря ти за прекрасната рокля, Мат. Никога не съм имала нещо толкова красиво. И се съмнявам, че отново ще имам.

— Реших, че ще ти подхожда. И наистина, Рена, стои ти дяволски добре. Надявам се, че когато понякога я обличаш, ще си спомняш за мен.

— Учителките нямат много възможности да носят тафта. — Неспособна да мисли за друго, Верена пророни: — Мат, беше голямо приключение да те познавам. Наистина.

Овлажнелите ѝ очи проблясваха в здрача.

— За бога, Рена... хей, нали не плачеш?

— Не, разбира се — прошепна тя, извъръщайки поглед встрани. Когато парещите сълзи заплашиха да потекат от очите ѝ, усети на раменете си топлите му длани, които я обърнаха.

— О, Мат! — изплака тя.

Ръцете му я обгърнаха, притиснаха я силно и главата му се наклони към нейната. Горещият му дъх погали страните ѝ и тя се хвърли на врата му, като безсрамно го прикани да я целуне.

И той не я разочарова.

Целуна я дълбоко, завладявайки изцяло устните ѝ, и когато тя отвърна от цялата си душа, той забрави всичко останало. Устните му се отделиха от нейните, нетърпеливо захапаха меката част на ухото ѝ и той долови трепета на отвръщащото ѝ желание. С последните остатъци от разума си Мат си каза, че трябва да спре, че след това няма да може да се изправи срещу омразата ѝ.

— Трябва да вървя, Рена, ти не го желаеш.

— Мат, останни с мен тази нощ, моля те. Прегръщай ме тази нощ.

— Рена...

— Не искам да умра стара мома, без дори да съм разбрала какво е любовта. Искам да ме любиш само тази нощ.

Очите ѝ приличаха на големи тъмни вировете, които го притегляха и заплашваха да го погълнат. През ума му се стрелна мимолетният образ на подвижни пясъци, той затвори вратата след себе си с крак и я целуна отново, проклинайки утрешния ден.

Каквото и да му струваше, щеше да заложи всичко, което има, заради една нощ с нея.

Ръцете му се плъзнаха по раменете ѝ, по гърба ѝ, по хълбоците ѝ и притиснаха тялото ѝ, докато устата му оставяше парещи, нетърпеливи целувки по лицето ѝ и надолу по шията до гладката копринена кожа на раменете. Наметалото безшумно се плъзна на пода.

— Кажи ми какво да правя — прошепна Верена. — Искам да знам как да те обичам.

В отговор той я извърна с гръб към себе си и преди тя да успее да възрази, зарови лице в косата ѝ, вкусвайки уханието на рози.

— Само не съжалявай — това е всичко, за което те моля — каза той тихо.

— Няма, но...

— Шшт.

Устните му намериха чувствителната част на тила ѝ и той усети трепета, преминал по тялото ѝ. Прегърна я и като я придърпа към себе си, започна да разкопчава корсажа на роклята, разхлаби дантелите на корсета и освободи гърдата ѝ. Когато пръстите му погалиха зърната ѝ, тя се задъха.

— Рена, искам да те почувствам цялата — прошепна той зад голото ѝ рамо. — Искам да те докосна навсякъде.

Тя затвори очи и се облегна назад, за да се отдаде на нежния допир на пръстите му. Гърдите ѝ набъбнаха в дланите му. Никога през живота си не беше си представяла подобно усещане. Сякаш центърът на съществото ѝ се намираше под ръцете му.

Докато се справяше с корсета, Мат едва не изруга заради начина, по който жената се овързваше в банели. Когато най-накрая се поддаде, корсетът последва наметалото в нозете му. Верена беше разсъблечена до кръста и кожата ѝ гореше като в треска.

— Искам да се освободиш от роклята, Рена.

Още докато го изричаше, дръпна развързания корсаж надолу.

— Искам да те видя.

Тя се поколеба, внезапно уплашена, и стисна ръцете му.

— Не, моля те.

— Искаш ли да си отида? — попита тихо той.

— Не.

— Ще бъде хубаво, но трябва да ми се довериш.

Отново я целуна по врата и продължи да сваля роклята. Тафтата прошумоля, когато корсажът и фустата се плъзнаха по гащичките, и се изду около глезените ѝ. Затвори очи, за да се скрие от него, Верена почувства как ръцете му се плъзват под ластичния колан на бельото ѝ.

— Красива си — прошепна Мат. — Нали го знаеш, Рена?

Тя не можеше да отговори. Само преглътна, докато ръцете му шареха, докосващи леко кръста и хълбоците ѝ, а после и плоския ѝ корем. Сякаш цялото ѝ тяло бе като опъната тетива, готова да излети, и въпреки това не ѝ се искаше той да спира. Тъкмо когато ѝ се струваше, че не може да издържа повече, той се отдръпна, за да свали сакото и ботушите си. После коленичи пред нея, развърза връзките и свали обувките ѝ.

Исправи се и прошепна дрезгаво:

— Свали ми ризата.

Пръстите ѝ докоснаха гърдите му, откривайки копчетата. Тя плъзна ръце под дрехата, свали я и усети силната забранена топлина на тялото му.

Той отново я обърна с гръб към себе си, докосна шията ѝ, коприненото ѝ рамо и усети вълната на желание, преминала през нея. Ръцете му обгърнаха гърдите ѝ.

Приглушен стон се изтръгна от дълбините на съществото ѝ, когато едната му ръка се, плъзна надолу по плоския ѝ корем към горещите ѝ бедра и я погали. Той реши, че е готова, повдигна я на ръце и я отнесе до леглото. Положи я върху покривката, бързо свали панталоните си и я последва в дълбините на пухения дюшек. Мъжествеността му докосна корема ѝ и тя отвори очи, издаващи внезапната ѝ паника.

Той се прокле за нетърпението си, пригладя косата ѝ назад и наведе глава към устните ѝ.

— Всичко е наред, Рена — прошепна той. — Цялата нощ е пред нас.

Устните ѝ се разтвориха под езика му и целувката ѝ отново възпламени у него огъня, карайки го да забрави всичко друго, освен жената под себе си. Устата му се отдели от нейната, за да изучи вдлъбнатината на шията ѝ, заоблените хълмове на гърдта ѝ, набъбналите зърна. Когато ръката му се плъзна по вътрешната страна на бедрата ѝ, те се разтвориха в покана към него.

В здрача притворените ѝ клепачи бяха сякаш виолетови, а дишането ѝ бе буйно и задъхано, докато се извиваше под него, молеща за още. Пръстите ѝ се свиваха и разтваряха конвулсивно, галещи гъстата му коса.

Тя изстена и цялото ѝ тяло се вцепени, когато той проникна в нея. Шепнейки неразбираеми любовни слова, той започна да се движи, отначало бавно. После, когато тя притисна гърба му, впивайки нокти, той се остави на всепоглъщащото го желание.

Почувствала сладката агония, породена от милувките му, Верена следваше неговия ритъм, като се изпъваше и гърчеше под него, устремена към някакъв далечен екстаз, докато ръцете ѝ го приканваха да продължава. Не съществуваше нито миналото, нито бъдещето, нищо, освен неговото докосване. Тъкмо когато ѝ се струваше, че повече не издържа, той притисна хълбоците ѝ, извика силно и падна върху нея.

Преситен, Мат дойде на себе си и остана да лежи, положил глава на гърдите ѝ, опитвайки се да усмири дишането си. Мина му през ума, че ако раят има име, това е то. Постепенно осъзна, че Верена лежи притихнала, а сърцето ѝ тупти в ухото му. Мисълта за това, което беше направил, се стовари върху му и той се побоя да я погледне. Беше отнел девствеността ѝ и не би могъл да направи нищо, за да я върне.

Верена се вгледа в тъмната му разрошена коса, в голата му кожа, която сякаш излъчваше бяло сияние на бледата лунна светлина, и се запита дали сега той не я счита за евтина уличница. Ако е така, и без това повече нямаше да го види, каза си тя. И когато мисълта я завладя, ѝ се прииска да заплаче.

Най-накрая Матю събра смелост да се надигне на лакти и да я погледне в очите. Те блестяха от влага и той се почувства като най-големия мерзавец на света.

Думите не можеха да поправят стореното, но все пак трябваше да опита.

— Рена, съжалявам... загубих разсъдъка си...

Това беше повече, отколкото тя би могла да понесе.

— Не, аз се хвърлих на врата ти — едва пророни, сломена.

— Дори не ти доставих удоволствие, нали?

— Не е вярно.

Тя се насили да се усмихне леко и се осмели да срещне погледа му.

— Колкото и порочно да звучи, не съжалявам. За известно време ти ми позволи да мисля, че съм обичана. Това все пак е нещо, нали?

— За бога, Рена, можеш да имаш всеки, когото пожелаеш.

— Но аз не харесвам никого — отвърна тя простичко. — Не знам защо, но ти си единственият, за когото някога съм мислила по този начин. Просто не исках да свършва.

— Трябваше да те изчакам, но сякаш загубих разума си — призна той. — Исках да ти е хубаво.

— Искаш да кажеш, че можеше да продължиш?

— Би трябвало да се случи и с двама ни — така е по-добре. Но не успях да се преборя с егоизма си.

Взря се в разбърканата ѝ коса, разпиляна по възглавницата, в големите ѝ блестящи очи и усети, че отново го залива вълната на желанието. И беше сигурен, че този път ще продължи достатъчно дълго, за да ѝ хареса.

— Рена...

Тя долови желанието в погледа му и цялата настръхна в очакване. Този път знаеше добре къде ще я отведе Матю. Този път, когато обви ръце около врата му и придърпа главата му, за да го целуне, беше повече от готова.

— Нали ми обеща цялата нощ? — прошепна тя.

Когато устните му докоснаха нейните, някакъв далечен глас го предупреди, че може да му се наложи да плаща повече, отколкото се бяха споразумели, но нейде между уханието на рози и топлата ѝ прегръдка той го прогони от ума си.

Би трябвало да се чувства много добре, но не беше така. Не, чувстваше се толкова зле, колкото в най-тежките си мигове, почти толкова зле, колкото в онези ужасни дни след загубата на братята си. Седнал в кръчмата, той разклати кехлибарената течност в чашата си, с поглед, вперен в дълбините ѝ, и си помисли, че е глупак. Но не това беше най-лошото — не, той беше едно нищожество.

— Пиете много за десет часа сутринта — обади се човекът зад тезгяха.

— Да.

— Сигурно, ако бях качил онази хубава дама на дилижанса, аз също щях да се потопя в пиене.

— Може би.

— Обзалагам се, че тя ще се върне — предположи мъжът.

— Няма.

— Ама по начина, по който ви гледаше, бих...

— Не, не бихте — вметна рязко Мат.

Не му беше до разговори. По дяволите, не искаше да вижда никого! Изправи се, олюлявайки се, грабна пълната почти догоре бутилка и току-що купената пушка и се запъти към вратата.

— Господине, не исках да ви изгоня — извика собственикът зад него.

Не му се прибираше и в хотела. Вместо това, той се озова край реката, като отпиваше лениво от бутилката и се питаше как си бе позволил да стигне до това окаяно състояние. Всеки път, щом затвореше очи, я виждаше на онова пухено легло, с разпиляна по възглавницата коса, с поглед, който го приканва да я люби. Или как се качва в дилижанса и се обръща, за да му отправи последен поглед. И като някой глупак, той бе стоял там, докато проклетият дилижанс се скри от поглед, и му се искаше да може да тръгне след нея.

Но нямаше да е разумно. Щеше да е дори по-неразумно от случилото се миналата нощ между тях. Може би сега той беше това, което тя искаше, но със сигурност не бе онова, от което се нуждаеше, и някой ден Верена непременно щеше да го осъзнае. Така тя можеше да продаде фермата и да се върне у дома, във Филадельфия, където беше мястото ѝ. Можеше да намери някой свестен човек, да се омъжи и да отгледа мили, добре възпитани деца. Ето това заслужаваше жена като

Верена Хауърд. А не мъж като него, мъж, издирван за убийство. Човек, когото можеше и да види увиснал на въжето.

Ето защо я беше накарал да продължи, оставяйки му само сладки спомени и едно избледняващо насинено око. След няколко дни щяха да му останат само спомените.

Седна на брега на реката и забеляза един ездач на кон да се приближава. Вдигна поглед и видя, че това бе русият мъж, на когото се бяха натъкнали във фермата на Гуди и предната нощ в ресторанта. Това поне му донесе малко облекчение. Мъжът явно не преследваше Верена. Успокоението заглъхна, когато му хрумна мисълта, че може би проклетникът си играе на котка и мишка с него. Придаде си приветливо изражение и кимна за поздрав.

— Здравей — рече мъжът, като слезе от коня.

Приближи се до седналия Мат и се настани отстрани. Отблизо най-поразителното нещо у него бяха очите му — воднистосини и студени.

— Пиеш рано.

— Моя работа си е кога ще пия — промърмори Мат.

— Къде е онази жена Хауърд? — попита мъжът внезапно.

Въпросът свари Мат неподготвен, но вместо да започне да отрича, че я познава, той отвърна тихо:

— Това, приятелю, изобщо не е твоя работа.

— Името ми е Райдър, Бен Райдър, тексаски рейнджър.

Разбрал, че това е най-големият блъф в живота му, Мат не реагира.

— Райдър — повтори той безизразно.

— Виж, нямам намерение да гадая, за да науча отговора.

— Досега не си питал много — промърмори Мат.

— Нито пък ми се нрави особено дързостта ти — предупреди го рейнджърът. — Искам да разбера веднага къде е тя.

— Напусна града тази сутрин.

— Но вие бяхте заедно през целия път от Галвестън.

— Така е.

Рейнджърът се поколеба, обмисляйки чутото, и после внезапно попита:

— Колко добре я познаваш?

— В моя роден край не е престъпление да познаваш една дама.

— Вие пътувахте като мъж и жена, после като брат и сестра. Защо?

Мат отново сви рамене.

— Опитвах се да помогна. Двама, а може би трима престъпници бяха по петите ѝ и тя се страхуваше да пътува сама. Това е всичко. Трябваше просто да изглежда така, сякаш не е сама. Никога преди това не съм я срещал.

Мат отпи отново от бутилката и открито срещна погледа на другия.

— И без това няма има някакво значение?

— Тя здравата е загазила. Извадил си голям късмет, че е заминала без теб. Иначе щях да ти искам сметка като съучастник.

— Съучастник в какво?

— Присвояване на открадната собственост — ето какво.

Рейнджърът се вгледа във водата с присвити срещу утринното слънце очи.

— Разказвала ли ти е някога за своя старец?

Първата мисъл на Мат бе, че тя го е измамила, но той отказа да повярва. Не, нямаше да повярва.

— Не — излъга. — Защо?

— Той е откраднал много пари и после се укрил.

— Какво общо има това с нея?

— Той е мъртъв, господин Макрийди, или може би Херик? — запита мъжът с измамно тих глас. — Кой от двамата си ти?

Когато Райдър извърна студените си очи към него, Мат разбра, че трябва много да внимава с отговора си. Не беше в безопасност, докато не прекосеше мексиканската граница.

— Имали някаква разлика? — възрази отново той. — Нямах писмена заповед на нито едно от имената, нали?

— Не, но мисля, че бих могъл да телеграфирам в Остин и да получа. Странно е, когато човек се представя с измислено име, това обикновено означава, че го издирват.

— Ако фалшивото име се считаше за престъпление, затворите в Тексас нямаше да стигнат за всички.

— Е, кое е — Макрийди или Херик? Нямам намерение да си губя цял ден с теб.

— Макрийди.

Забелязал присвитите му очи, той добави:

— Матю Джеймс Макрийди.

— Има ли някаква причина да се представяш за Херик?

— Не. Или поне никаква, която да е от интерес за теб. Играех комар, затънах дълбоко и след като не можах да се разплатя, избягах. В Кълъмбъс ми се стори, че видях един човек от Нешвил, затова се регистрирах като Херик, това е.

— От Тенеси ли си?

— Да.

— Доста си се отдалечил от дома. Сигурно нещо те е принудило да избягаш толкова далеч.

— Създадох си врагове — призна Мат. — Реших, че ако ме настигнат, ще трябва да преплувам Къмбърланд с олово в ботушите.

Реша да рискува с надеждата, че Райдър ще се хване, и добави:

— Те не са от тия, дето се главоболят с издаване на писмена заповед. Обичат сами да се погрижат за делата си, държат всеки да го знае.

— Да, срещал съм такива — призна рейнджърът. — Значи е напуснала града тази сутрин? — попита той, връщайки се на въпроса.

— Да, мисля, че си отиваше у дома — каза, че й дошло до гуша от Тексас.

— У дома? По дяволите!

За момент лицето на рейнджъра потъмня, но в следващия миг той се овладя.

— Ако е така, тя би трябвало да знае, че искаме да говорим с нея. Явно бяга, за да избегне арестуването.

Райдър смени отново тактиката и погледна сурово.

— Значи си заедно с нея от Галвестън?

— Отпреди това. Заедно прекосихме Мексиканския залив с параход. И ще бъда дяволски учуден, ако тя знае нещо за тези пари. Всъщност имам сто долара, което доказва, че тя не знае.

— Така ли?

— Беше останала почти без пари. Дадох й малко назаем в Кълъмбъс.

Мат отпи още една глътка от уискито и обърса с ръкав устните си.

— Ако имаш заповед, защо не я арестува? Следиш я още от фермата на Гуди, нали?

— Чаках да ме заведе при златото.

— Стори ми се, че говореше за пари.

— Златни кюлчета. Хауърд ги е откраднал през войната.

— О?

— Да. Бил е патрул от съюзническата армия, когато нападнали от засада пратка злато на Конфедерацията. Присвоили си го. Всички дезертирали.

Райдър примижа на слънцето и отрони тежка въздишка.

— И сега целта ми е да открия това злато и да го върна.

— Конфедерацията е мъртва. Сигурен съм — присъствах на погребението.

— Щатът Тексас се нуждае от това злато, Макрийди. Тъкмо бях открил следите на Хауърд, когато той умря. Сега разполагаме само с момичето, за да продължим.

— В такъв случай няма да успееш.

— Защо мислиш така?

— Тя дори не го познава. Била е дете, когато той е заминал на война, и изобщо не е получавала новини от него до пристигането на известието, че е мъртъв. Доколкото знам, единственото, което ѝ е оставил, е една западна ферма.

— Много си информиран за човек, който не е разговарял с нея по въпроса.

— Тя не каза повече, освен това, че никога не се е върнал. Стори ми се, че не го обича много.

— Изобщо ли не е писал?

— Предполагам.

Мат напъха тапата в бутилката, присегна се към един нисък клон ѝ се изправи. Надвеси се над рейнджъра и размени ролите.

— Знаеш ли, ако аз търсех това злато на Конфедерацията, щях да тръгна по следите на мъжете, изчезнали с Хауърд. Няма много смисъл да преследваш едно момиче, което е изоставил преди години.

— Повечето са мъртви. Убити. Доколкото разбрах, останали са само трима, а те може да са навсякъде.

— Аха.

— Ако открият момичето преди мен, ще ѝ измъкнат златото и когато приключат с нея, няма да е много хубава.

Той замълча, за да може Мат да го осмисли, и продължи:

— Тези мъже са отчаяни, Макрийди. Заради това злато са убили съмишлениците си. — Надигна се и го погледна. — Нито за миг не вярвам на приказките, че се връща у дома. Повече от петдесет хиляди долара са скрити там и я очакват — тя със сигурност не би им обърнала гръб.

— Предполагам.

— Тръгнала е за Сан Анджело, а не обратно към Галвестън. Какво ще кажеш?

— Ако знаеш, защо си правиш труда да ме питаш?

— Знаеш ли, Макрийди, не ми харесваш, изобщо не ми харесваш. И знаеш ли какво? Ще отида до бюрото и ще разбера дали е купила билет, а после ще телеграфирам в Остин. Ако няма издадена заповед за теб, ще изискам такава. Струва ми се, че щом не искаш да отговаряш, значи си ѝ съучастник. Или пък си много глупав. Кое от двете е, Макрийди?

— Ти го казваш, не аз.

— Не мисля, че си глупав. Мисля, че си останал тук, за да ме заблудиш. Мисля, че ще отидеш при нея в Сан Анджело, след като тя вземе парите.

— Не. Аз заминавам за Остин. Човек практикува занаята си там, където има възможност, така че мисля да изиграя някоя и друга игра с няколко богати тексаски политици. Би ли ме извинил, смятам да си пийна сериозно.

Мат му хвърли най-очарователната си усмивка и се наведе, за да вземе своята „Хенри“.

— Хубава пушка, нали?

— Нова ли е?

— Да.

Сложи бутилката под мишница и понечи да се отдалечи от рейнджъра.

— Хамър няма да я посрещне. Мъртъв е. Убит.

Мат усети, че настръхва.

— Не познавам никакъв Хамър.

— Адвокатът, който управлява имението на Хауърд вместо нея. Някой го вързал и му пръснал черепа. Вероятно с двуцевна ловджийска пушка.

— Не разбирам защо ми го казваш.

— Който го е направил, няма да мисли много, преди да нарани момичето.

Очевидно изоставил намерението си да изкопчи още нещо от Матю, рейнджърът се надигна и тръгна към сиво-кафявия си кон. Метна се на седлото и шибна животното с юздите.

— Макрийди, ако бях на твое място — посъветва той, — не бих тръгнал за Остин. Щях да се насоча право към мексиканската граница.

— Може би ще направя така.

Мат се вгледа в отдалечаващия се мъж и по гърба му полазиха мравки. Беше зърнал кожените му дисаги и му беше нужен само миг, за да осъзнае, че издълбаните инициали не отговаряха на никакъв Бен Райдър. Те бяха ГХ — Г като Гиб.

Вместо да се върне в града, непознатият обърна коня си и се насочи към пътя, по който бе поел дилижансът. Западния път, за Сан Анджело. В мига, в който проумя това, Мат захвърли бутилката с уиски и се втурна в лудешки бяг към сградата за коне под наем.

Дилижансът бе препълнен, а горещият, спарен въздух бе пропит с миризмата на чесън и пот. Срещу Верена една дебела беззъба жена на име Ида Пикънс дъвчеше твърда кора хляб, останала от закуска, и в същото време поддържаше безспирен разговор с малкото момче до себе си. На свой ред, малкият Джими изразяваше отегчението си, като непрекъснато и ритмично риташе с крак дъската под своята седалка. От другата страна на жената голяма кошница за храна скимтеше и хленчеше, издавайки тайно внесения си обитател от кучешка порода. От време на време жената почукваше силно по капака и смърмряше нещастното създание с: „Блеки, мирувай! Заради теб ще ни изхвърлят от дилижанса!“ До Верена господин Търнър, човек с мършаво лице и изпомачкан костюм, избухна.

— Защо просто не извадите това ужасно кутре, та да се свърши?
— попита саркастично той.

— Господине, не позволяват да се возят животинки.

— Ако не спре да вие, ще го застрелям.

Отсреща малчуганът се нацупи и се разрева.

— Вижте каква я свършихте! — кресна жената.

— Ако залае пак, ще го застрелям — заяви мъжът. — Човек не може да поспи от тази гюрултия. Нали така? — попита той, като сръга с лакът Верена.

— Не знам — отвърна уморено тя.

— Не знаете! Къде, по дяволите, бяхте, та не сте чули? — почти изкряска той. — Тук е като в зоологическа градина.

— Не е вярно! — възрази високо жената. — Това е само кученцето на моето момче!

— Не ми пречи, наистина — каза ѝ Верена.

Обърна се обратно към прозореца и отново потъна в собствените си мъчителни мисли. След дезертърството на баща ѝ, загубата на Матю Макрийди беше най-големият удар в живота ѝ и щеше да ѝ трябва доста време, за да се възстанови. Ако изобщо някога успееше.

Затвори очи и отново изживя всеки греховен миг от нощта, прекарана в обятията му. И осъзна, че през целия си живот досега се е преструвала. Нито беше префърцунена учителка, нито беше готова да прекара живота си като стара мома. Бе жена от плът и кръв, която бе открила какво иска само за да разбере, че не може да го има. Не и завинаги. Поне не така, както бе прието.

Но бе прекарала една нощ с него и — о! — каква нощ беше. В онези часове преди утрото тя бе научила за своето тяло повече, отколкото някога бе очаквала.

Беше научила много и за неговото. Само мисълта за това събуди болезнен копнеж.

Преди да слезе по стълбите на „Менджър“ с пътната чанта в ръка тази сутрин, тя чувстваше устните си подуты от целувките му. Дори сега, когато се осмеляваше да отвори очи, се питаше дали, като я гледа, госпожа Пикънс може да отгатне какво е правила снощи. И как щеше да реагира, ако знаеше.

Но това беше без значение. Дори ако трябваше да прекара остатъка от живота си в изкупуване на тази нощ, пак щеше да си заслужава цената. Само че всичко бе свършило и приключило, напомни си тя. Без намесата на някакво божествено провидение нямаше да го види отново.

Никога.

Неочакван изстрел я изтръгна от спомените, а дилижансът набра скорост тъй ненадейно, че я запрати в кльощавия мъж и го събуди отново.

— Съжалявам — смотолеви тя, докато седаше обратно на мястото си.

— Милост! — задъха се госпожа Пикънс и се присегна към кошницата.

Преди да успее да я хване, капакът се отвори и едно кутре със средни размери и дълги крачка изскочи навън. Почти незабавно то повдигна крака си о крачола на Търнър и изпусна мокра струйка, която оформи локва на пода.

— Блеки — изписка жената.

Търнър се хвърли подир животинчето, но се изправи с празни ръце, тъй като малчуганът го измъкна.

— Дай ми това зверче! — изръмжа мъжът. — Ще го хвърля през прозореца!

В мига, в който изрече това, един куршум проби дървото на сантиметри от главата му. Без да забелязва локвата, той полетя към пода и седна там, свит в краката на Верена.

Изплашена, тя обезумяло затършува в пътната чанта за револвера на Макрийди. Опитвайки се да си припомни обясненията

му, завъртя барабана, за да се увери, че всичките пет патрона са вътре. Когато вдигна поглед, забеляза, че жената е притиснала към себе си малчугана, който пък стискаше кученцето. Жената беше вперила очи в револвера.

Други два изстрела улучиха дилижанса и сред викове: „Спри или ще те застрелям“ и отговори: „Не стреляй!“ — екипажът забави ход и спря.

— Няма да ми вземе венчалния пръстен! — заяви госпожа Пикънс и го напъха в устата си. Преглътна го с усилие. Взе кесията си и като изложи на показ белия си месест крак, натъпка чантичката под полата си. — Ако иска парите ми, ще трябва да ги намери! — заяви тържествуващо тя.

Момчето надникна предпазливо навън и оповести:

— Разбойници! Двама са, мамичко, двама! И имат кърпи върху лицата.

Мъжът на пода сграбчи по съвсем неблагоприятен начин коляното на Верена.

— Ще ми вземат златния часовник! — изплака той. — Платих пет долара за него!

— Дай го тук — каза му Пикънс. — Ще го скрия в гащите си.

С треперещи ръце Верена изтегли петлото назад и постави тежкия колт между себе си и стената на каретата, за да го скрие. Когато погледна надолу, собствената ѝ чантичка също бе изчезнала.

— Не се тревожи, миличка — увери я госпожа Пикънс. — Ще я пазя на сигурно място.

— Ако не я накарат да стане — промърмори мъжът на пода.

— Трябваше да им хвърля твоя часовник — изстреля в отговор дебеланата.

Над главите им кочияшът извика от капрата:

— Сбъркали сте екипажа! Ние не носим никакви ценности.

— Млъквай, старче! Не искаме пари, а момичето!

Верена разпозна гласа и стомахът ѝ се сви на топка. Пръстът ѝ се обви около спусъка на колта. Дебеланата и Търнър я зяпнаха, а момчето рече развълнувано:

— Идват насам, мамо!

— Аз никога! — задъха се госпожа Пикънс, когато се поокопити.
— Какво, за бога, ще искат от теб?

Верена погледна през прозореца и видя някакъв мъж да слиза от коня и да се запътва към дилижанса. Остана съвършено неподвижна, в очакване.

— Какво мислиш, че правиш? — попита дебеланата.

— Когато преброя до три, по-добре залегнете — каза ѝ Верена.
— Всички.

— Ще ни застрелят заради теб! — Но за всеки случай тя нареди:
— Джими, бързо на пода, веднага!

И го бутна върху господин Търнър. Разтревожен от заповедта, той настоя:

— Тук долу няма място!

Един маскиран мъж изкърти вратата и в следващия миг размаха ръце като обезумял, опитвайки се да отблъсне дращещото го куче.

— По дяволите, Чарли, махни това нещо от мен! Верена насочи револвера към отворената врата.

— Не вадете пистолета си, господине.

— Ъ?

— Мамо, Блеки избяга! — изпищя момчето. — Навън е!

Покатери се върху Търнър и понечи да се втурне след животното.

Отвън кучето подскачаше и лаеше към конете на разбойниците. Точно когато ездачът вдигна пистолета си, за да го застреля, Верена натисна спусъка. Гърмежът отекна в тясната карета оглушително и острата миризма на изгорял барут задави госпожа Пикънс. Тя дочу, че Верена отново зарежда револвера, и извика:

— Милост! Не мога да дишам.

Кочияшът се възползва от настаналата суматоха и успя да докопа ловджийската си пушка.

— Хайде, убий ги! — извика той. — Ще те прикривам! Мъжът на земята стреля по него, улучи цевта на пушката и я изби от ръцете му. Оръжието се удари в земята и гръмна, изпращайки във въздуха сноп сачми.

В същото време кучето скочи и заби зъби в месестата част на крака на коня. Подплашеното животно се втурна с Блеки на крака си, докато ездачът се опитваше да го изрита.

— Мамо, не е ли страхотно! — изписка Джими и заподскача върху главата на Търнър.

— Млъквай! — рече му дебеланата.

Набеденият, нападател се надигна от земята и опита отново. Размаха револвера си и изкрещя:

— Всички навън! Няма да нараним никого — искаме само момичето!

Конят, ездачът и кучето отново минаха покрай тях, докато ездачът се прицелваше в Блеки. Не улучи, но конят се изправи на задните си крака и го хвърли от седлото. Той падна и револверът му изгърмя. Ездачът се удари в земята, а раздразненото куче се озова върху него, като подскачаше и го хапеше.

— Лий! Махни го от мен!

— Ако го направиш още веднъж, не ме интересува дали си дъщерята на Хауърд или не — предупреди другият Верена. — Ще те застрелям.

— Ако гръмне, от теб няма да остане нищо, господинчо — рече му госпожа Пикънс. — Мишеловите ще те оглозгат преди залез-слънце.

Верена държеше с две ръце револвера, с пръст върху спусъка.

— Махни се от вратата или ще стрелям — извика тя силно. — Веднага!

— Явно не ти е чужда мексиканската сдържаност — заяви дебеланата. — Ако стреляш, ще улучиш и двамата.

Мъжът на земята успя да изрита кучето и се изправи. Сакото му беше наполовина смъкнато, а лицето му над мръсната кърпа бе покрито с червена прах. Той извади револвера и насочи мерника към кучето.

— Не! — извика Джими и се хвърли към сепнатия мъж на вратата. — Не стреляй по Блеки!

Детето се опита да прикрие животинчето и мъжът го сграбчи.

— Хванах хлапето! — извика той. — Или момичето да излезе, или ще го убия! Както и кучето.

В краката на Верена, Търнър рече:

— Можеш да вземеш часовника ми, ако излезеш.

Докато тя ужасено наблюдаваше, похитителят на момчето опря пистолета в главата му и го зареди.

— Изпратете момичето и ще го пусна!

Търнър забеляза колебанието ѝ и настоя:

— Остави го да вземе хлапето. Не се знае какво ще направят с теб.

— Те хванаха момчето ми! — кресна му госпожа Пикънс.

— Ще броя само до десет! Лий, кажи им, че ще броя само до десет!

— Мисля, че чуха! — отвърна Лий.

— Сигурно може да брой само толкова! — промърмори под носа си Търнър.

— Едно. Две. Три. Не се шегувам — или хлапето, или момичето! Четири.

Матю изкачи възвишението и забеляза дилижанса край пътя. Дръпна юздите и огледа бързо какво става. Видя само, че един мъж е опрял пистолет в главата на някакво дете. Вратата на дилижанса бе отворена, но криеше всичко, което ставаше вътре, а отдолу можеха да се различат нечии крака, които показваха, че там стои човек. Всички бяха толкова погълнати от разиграващата се драма, че дори не го бяха чули.

Той слезе от коня и се присегна за своята „Хенри“. Беше минало много време — почти осем години, откакто бе улучвал някого по този начин. Взе пушката и пълзешком се приближи, за да се прицели по-добре. Все още беше доста далеч.

— Пет! — извика мъжът, хванал момчето. — Чувате ли? Казах „пет“!

— Ще убие момчето ми! — изплака госпожа Пикънс. — Мили боже, ще убие момчето ми!

— Няма да те нараним, кълна се! — каза на Верена мъжът до вратата. — Не искаме нищо друго, освен онова, което ни се полага.

— Шест!

— Не бихте убили дете — рече тя отчаяно.

— Дълго време чакахме за това злато.

— Но аз не разбирам за какво говорите! Нямам никакво злато! Всичко, което притежавам на свое име, са малко повече от сто долара.

— Сто долара! — задъха се госпожа Пикънс, за миг разсеяла се. — У теб?

— Можете да вземете всичко, ако пуснете момчето — обеща му Верена. — Всичко е в кесията ми.

— Седем!

Мат вдигна пушката и се прицели. Докато се колебаеше, страхувайки се да не улучи хлапето, момчето се отскубна. И когато мъжът се втурна подир него, Мат натисна спусъка.

Ударът зашемети мъжа. Той залитна, хвана се за рамото и се строполи на земята.

— Лий, простреляха ме! — изписка той.

— Сигурно е Гиб!

Този, който бе насочил пистолета към Верена, пребледня и се обърна, за да погледне. В същия момент кракът на госпожа Пикънс се

стрелна и го ритна силно в гърба. Мъжът политна напред и заби лице в прахта.

Яростта на майката взе връх, жената скочи от вратата на дилижанса и се приземи върху злополучния похитител на Верена, като му изкара въздуха.

— Свърши ли? — попита предпазливо Търнър и се облакът на освободеното място. — Безопасно ли е да излезем?

— Не знам — отвърна Верена искрено. — Имаше само един изстрел и не разбрах откъде дойде.

Кочияшът слезе от капрата и отмести госпожа Пикънс от ранения. Надвеси се над него, отдръпна окървавени пръсти от рамото му и отбеляза:

— Костта може и да е счупена, но ако не се инфектира, той ще оживее.

Вдигна мъжа за косата и строго попита:

— Кой, по дяволите, си ти? И откъде дойде онзи изстрел?

— Не знам — сигурно е Гиб. Казвам се Пиърс. Чарлс Пиърс.

Той затвори очи и стисна зъби.

— Боли ужасно.

Пое дълбоко въздух няколко пъти и вдигна поглед към Верена.

— Аз нямаше... не бих... застрелял момчето. Искам си само своя дял.

— Но аз нямам нищо — поне нищо, което някой би пожелал — упорстваше тя.

— Джак...

— Джак Хауърд?

— Да.

— Той ми беше баща, но...

— Измами ни. Рамото ме боли ужасно и не мога да говоря. Трябва да е Гиб — не му вярвай.

— Но аз не познавам никакъв Гиб — заяви Верена решително.

— Той уби Боб. Не зная още колко други. Дори Хамър.

— Хамър? И господин Хамър ли е замесен? — попита тя недоверчиво. — Не го вярвам. Но защо?

— Не. Гиб го уби. — Той извърна глава. — Къде е Лий? Лий, добре ли си?

— Имам чувството, че гръбнакът ми е счупен, Чарли!

Черното кученце внимателно се примъкна към Пиърс и започна да ближе лицето му.

— Дяволско изчадие — промърмори мъжът. — Едва не ме уби.

Кочияшът вдигна пушката си и отново се приближи.

— Струва ми се, че вие двамата току-що се снабдихте с еднопосочен билет за Хънтсвил.

Верена вдигна очи.

— Хънтсвил?

— Щатският затвор. Опит за обир на дилижанс. Опит за отвлечане на жена. Опит за убийство на дете. Съдиите и съдебните заседатели няма никога да ги пуснат на свобода.

Когато госпожа Пикънс се изправи, Лий Джаксън се претърколи настрана.

— Не беше така — искахме само да поговорим с нея. Искяхме да разберем какво е направил Джак със златото. Искяхме само своя дял. Опитвахме се да стигнем до нея преди Гиб. Ако я хване, ще я убие.

— Но кой е той? — попита отново Верена.

— Лош човек. Опасен.

Пиърс седна с усилие.

— В началото всички бяхме заедно — майорът, Лий, Боб, Франк и другите, дори Гиб. А сега останах само аз, Чарли и Гиб.

— Но кой е той?

— Лейтенантът. Гилбърт Хана.

Пое отново въздух и го задържа, опитвайки се да намали изгарящата болка.

— Всички му казваха Гиб. Той се обърна срещу нас. Насочи поглед към кочияша.

— Кой ме простреля?

— Дойде от ония възвишения.

— Трябва да внимаваш — той е убиец, казвам ти.

— Не знам кой е, но очевидно идва насам — съобщи кочияшът и посочи с ръка.

— Гиб е — рече мрачно Лий Джаксън. — Знаех си, че не можем да го измамим.

Верена се изправи, заслоних ръка очите си, за да различи ездача и дъхът ѝ спря от болка. Имаше някаква грешка. Това бе Матю Макрийди — а дали наистина беше? Не, той не можеше да е Гиб, не и

след... не и след онова, което бе станало между тях. Онзи Макрийди, когото познаваше, не би извършил подобно нещо.

„Ти отгатна в началото... Рена, аз съм беглец...“ Думите му отекнаха в съзнанието ѝ.

— Гиб щеше да те открие, да те поухажва и след като изкопни от теб къде е златото, да те убие — каза зад гърба ѝ Лий Джаксън. — Точно както уби всички останали.

Сега можеше ясно да го различи.

— Това... това ли е господин Хана? — едва изрече тя.

Джаксън проследи погледа ѝ и поклати глава.

— Гиб? Не — това е съпругът ти, нали?

Заля я облекчение, извиращо от цялото ѝ същество, а очите ѝ се напълниха с парещи сълзи.

— Не точно — едва промълви тя.

— Или е, или не е — заяви госпожа Пикънс, повдигайки вежди. — Струва ми се, че това е нещо, което човек знае със сигурност.

Свъси чело и веждите ѝ се събраха.

— Освен ако си католичка и не си венчана от поп. Тогава...

Но Верена не я слушаше.

— Да! — извика тя и като повдигна полата и фустата си над високите обувки, се втурна по начин, неприсъщ за една дама. — Да! Мат! Мат! Ей тук!

Дебеланата се вгледа след нея и поклати глава.

— Аз съм баптистка, сигурно не мога да ги разбера. — В следващия момент друга мисъл я накара да онемее. — Дано наоколо няма гърмящи змии, щото тя тича тъй, сякаш дяволът е по петите ѝ.

Мат не си спомняше по-прекрасна гледка от Верена Хауърд в момента. Той пришпори изтощения си кон, скъсявайки разстоянието между двамата. Когато стигна до него, Верена бе останала без дъх и не можеше да пророни и дума. Сграбчи краката му и се облегна, вдигнала премрежени от сълзи очи нагоре, опитвайки се да се усмихне въпреки треперещата си брадичка.

Мат се освободи от ръцете ѝ и скочи от коня, за да я прегърне.

— За бога, Рена, страхувах се, че съм закъснял — прошепна той в меката ѝ коса.

— Тръгнал си след мен — рече тя наивно.

— Да. Реших, че мога да отида в Остин...

По дяволите, нямаше смисъл да я лъже повече.

— Реших, че бих могъл да пресека границата — призна той. — Помислих, че ще е по-добре да се уверя, че ще стигнеш до Сан Анджело, преди да замина.

Тя положи глава на силните му гърди, обви ръце около кръста му и се облегна. Той беше тук и в момента само това имаше значение. Искаше ѝ се само да потърка брадичка в ризата му и да си каже, че все някак може да го накара да остане.

Не знаеше колко време бе стояла така, притисната силно в прегръдките му. Едва когато чу, че кочияшът я вика, се освободи от ръцете му и отстъпи. Избърса с ръкав влажните си очи и вдигна поглед.

— Вече зная какво търсят, Мат — злато.

— Да, разбрах.

Лешниковите ѝ очи се разшириха.

— Разбра? Как?

— Срецнах Гиб.

— Къде?

— В Сан Антонио тази сутрин. Твърдеше, че е тексаски рейнджър, докато ми разказваше. Ще се качиш ли на коня или ще се върнеш пеш до дилижанса?

— Ще вървя.

— И аз. Това бе най-лудешкото препускане в живота ми и всичко ме боли. Страхувах се, че Гиб ще пристигне пръв. Хайде! По пътя ще ми разкажеш какво се случи.

Прах полепваше по обувките ѝ, по фустата, по полата — навсякъде. Но поне вече бе тук. Най-накрая беше пристигнала. Сега можеше да свърши работата си и да се прибере у дома и наистина това бе желанието ѝ, каза си тя решително.

Но не беше. След като години наред бе затваряла сърцето си, след като години наред искрено бе вярвала, че желае вътрешната сигурност на безбрачието, бе разбрала, че щастието ѝ лежи в ръцете на един безцелно скитащ комарджия на име Макрийди. И за да бъде всичко още по-необяснимо, бе отдала сърцето си на мъж, търсен за убийство.

От доста време той беше в малката кирпичена постройка, която минаваше едновременно за кабинет на шерифа и за затвор, и Верена започваше вече да се безпокои. Той би трябвало да разговаря с Чарли Пиърс и Лий Джаксън, но те сигурно вече му бяха съобщили всичко, което знаят. Както се оказа, двамата явно не знаеха повече от онова, което ѝ бяха разказали след злополучния опит да я свалят от дилижанса. О, имаха имената на останалите съзаклятници на баща ѝ, но каква полза от това? Доколкото бе разбрала, всички бяха мъртви.

Освен Гиб Хана. Той все още беше наоколо, притаен в очакване — като гърмяща змия, свита на кълбо, преди да ухапе. Но за разлика от Пиърс и Джаксън, той искаше нещо повече от своя дял. Ако можеше да им се вярва, той искаше цялото злато, което тя би трябвало да притежава. Но сега можеше да го разпознае, а и бе разбрала какво търси.

Мат поне не я беше изоставил. Още не. Беше обещал да остане, докато мине легализирането на завещанието. И ако Гиб Хана не се появеше дотогава, Мат щеше да остане, докато мястото се продаде, да я заведе обратно в Кълъмбъс и да я качи на влака. Но след това отново щеше да е сама.

Какво би могло да го задържа толкова време? Докато той беше вътре, тя вече се бе срещнала с окръжния прокурор за описание на фермата и бе получила мъгляви указания как да стигне дотам. Ако Мат не излезеше скоро, щеше да го потърси вътре. Щеше да го направи, но изпитваше съжаление към Пиърс и Джаксън. Те може би са били пионки на Хана, но поне не искаха да я убиват. Искаха да поделят златото.

Осъзна, че ѝ се иска наистина някъде да има злато, че двамата с Макрийди ще го открият и тогава той може би ще пожелае да остане. Не, това бяха фантазии, а и тя не искаше мъж, който да я обича заради парите ѝ.

— Готова ли си?

— От доста време. Какво правеше вътре? Да не би да се опитваше да си присвоиш незаконно правата върху мястото?

— Имах работа.

Мат я хвана под ръка и я поведе през улицата към една разхлопана кола.

— Шерифът праща своите комплименти — промърмори той и ѝ подаде ръка, за да се качи. — Симпатичен човек, но каза, че мулетата са малко опаки.

Седна до нея и хвана юздите.

— Казах му, че ще се върнем преди залез-слънце.

— Можеш ли да караш това?

— Да. Почакай малко — забравих нещо.

Скочи на земята и тръгна обратно към постройката. Когато отново излезе, носеше две дълги пушки. Натика ги под седалката, преди да се качи.

— Какво става? — попита той, когато Верена се намръщи.

— Очакваш неприятности, нали?

— Просто се подготвям.

— Очевидно.

— Взимам само „Хенри“, а шерифът ми даде своята „Уитни“. Понякога човек се нуждае от винтовка, друг път от двуцевка. Сега имаме и двете. Подготвени сме за всичко.

— Тук е и револверът.

— И револверът — съгласи се той. — След като вчера ти го дадох, се почувствах съвсем беззащитен. Излязох и си купих „Хенри“, така че да имам нещо подръка. — Потупа кобура си и добави: — Честно казано, много се радвам, че отново е у мен — имам го от доста време. Може би скоро ще си взема нов модел.

Променяйки темата, Мат попита:

— Как мина срещата с прокурора? Ще получиш ли нотариален акт за мястото?

— Мина чудесно. Той каза, че всичко е в ред.

Верена се поколеба и се намръщи.

— Каза, че татко е дошъл тук преди доста време, веднага след войната — само че тогава се представил като Бил Харпър. Едва миналата година променил името в документа на Джон Хауърд, и то без много шум.

— Да, същото каза и шерифът. Всички останали наоколо го знаели като Бил Харпър до смъртта му. Сигурно е бил много затворен.

— Да. Но той... прокурорът... каза, че татко споменал за някакъв пакет, изпратен в една банка в Сан Антонио. Когато го попитал защо не е оставил парите на съхранение във форта, той отвърнал, че не били пари, а книжа. Започваш да се питаш какви са били, нали? Господин Хамър изобщо не спомена за такова нещо.

— Може би не е знаел. Може би е карта за мястото на златото.

— Не знам. Ще ми е много неприятно да измина обратно целия път до Сан Антонио, за да разбера. Както и да е — каза Верена и приглади полата си. — Получих указания как да стигнем до фермата. Ще тръгнем по обратния път.

Той извади къс хартия и ѝ я подаде.

— Шерифът ми нарисова карта.

— Ето кое те е задържало толкова дълго.

— Горедолу.

— Мат, жал ми е за онези мъже.

— И на мен.

— Може би имат право на това злато — продължи тя.

— Няма. Това злато е на Конфедерацията, Рена. Откраднали са го, когато е могло да бъде от полза.

— Мат, това нямаше да промени изхода. Югът беше победен от нещо повече от пари.

— Все пак не е било тяхно — нито пък на баща ти. Те са го откраднали.

— Струва ми се, че ги е покварило — дезертирали са, а после са се обърнали един срещу друг.

— Очевидно така е станало.

Мат изправи рамене и шибна с юздите гърба на ленивото муле.

— Изглежда, шерифът ще ги изправи пред съда в Сан Антонио. Казах му, че ако се налага, ще се погрижа да отидеш да свидетелстваш. Ако това стане, можеш да вземеш онези книжа.

— Не е ли опасно? За теб, имам предвид.

— Не знам. Може би.

Извърна се към нея и успя да се усмихне.

— Нали ще ме посетиш в затвора?

— Знаеш, че ще дойда, но...

— Но не искаш да ме видиш обесен — вметна той, довършвайки мисълта й.

— Не. Не бих могла да го понеса. Иска ми се всичко да беше по-различно — каза тя тъжно.

Слънцето позлати лешниковите й очи.

— Рена...

— Какво?

Не, самата мисъл беше глупава.

— Нищо. Забравих какво исках да кажа — излъга той. — Както и да е, изскочи ми от ума, преди да го изрека.

— Как мислиш, дали е останало някакво злато, или татко е похарчил всичко? — попита внезапно тя.

— Струва ми се трудно да се похарчи толкова много, без някой да забележи. По-вероятно е да го е скрил някъде. Но ако Хана и останалите не са успели да го намерят, не бих се надявал някога да го видя. Освен ако баща ти не е оставил някакво указание, можеш да прекараш живота си в търсене.

— Не съм сигурна, че искам това злато — промърмори Верена.
— Вече е струвало живота на твърде много хора.

— Така е.

— Но ако го намерим, може би ние...

— Рена, не можеш да възлагаш надеждите си на мен — каза той, прекъсвайки я. — Аз вероятно няма да съм тук, след като уредиш всичко.

— Ами аз нямах предвид...

Но имаше и беше трудно да скрие колко много желае той да остане.

— Знаеш ли, Мат, днес си някак различен — рече тя вместо това.

— Не. Само казвам, че може би няма да съм тук. Трябва да мислиш за себе си, Рена.

Тя разгледа вгълбеното му изражение.

— Възнамеряваш да се предадеш, нали?

— Може би.

— Мат, недей! Може да те обесят!

— Що за живот е това да бягаш непрекъснато.

— Откъде си сигурен? Дори не си опитал! Мат, не го прави, послушай ме! Ако искаш, ще тръгна с теб!

Спря се твърде късно. Вече бе изречено, бе разкрила сърцето си. Затвори очи с надеждата да скрие поне частица от Мат.

— Моля те — изрече с усилие, преглъщайки.

— Значи би направила това заради мен, Рена? — дочу го да пита тихо. — Би изоставила своя дом, потъпкала репутацията си, начина си на живот заради мен?

— Да — прошепна тя. — Ако намерим златото, бихме могли да заминем някъде, където никога няма да те хванат. Ако е нужно, ще отида на края на света заради теб.

— Рена, за бога!

Той се пресегна, докосна с опакото на дланта си няколко немирни кестеняви къдрици и ги приглади назад към слепоочията ѝ.

— Не, не мога да те моля за такова нещо. Едва ли ще искаш да се криеш в някаква дупка в Мексико.

— Не е задължително да е Мексико, нали? — успя да каже тя, преди гласът ѝ да ѝ изневери. — Отвъд Тексас има много места. Областите... Южна Америка... Европа...

— Заслужаващ нещо повече от това. Заслужаващ нещо повече от мен, Рена.

Тя бе захвърлила наметалото на своята гордост и той го беше стъпкал. Беше се хвърлила на шията му, а не обратно. Тя бе тази, която

му се беше предложила. И сега разбираше, че майка ѝ не е сбъркала напълно. Той беше точно това, което тя наричаше опасен мъж. И освен ако не искаше да се превърне в още по-голяма глупачка, трябваше да го остави да си иде.

— Рена...

Усети дъха му по бузата си, устните му, докосващи нейните. Но не можеше да се поддаде на буйното желание, което я заля. Остана неподвижна, сякаш се беше превърнала в колоната от сол на Лот.

— Съжалявам — каза той и се отдръпна. — По-добре да тръгваме.

— Колко далеч е по обратния път?

— Около шест мили.

Тези шест мили се оказаха най-дългите в живота ѝ. Освен откъслечните реплики за жегата и прахта, тя не можеше да измисли нищо друго, което да каже, а очевидно и той също. Най-после, след едно, продължило сякаш цяла вечност мълчание, Мат дръпна юздите.

— Ето я.

Очите ѝ обгърнаха равна земя и най-накрая откриха малка дъсчена къща с обор зад нея. Отдалеч нищо не подсказваше за наличието на толкова много пари. Със сигурност фермата нямаше вид на място, където би живял човек с повече от петдесет хиляди долара в злато.

— Не е кой знае какво, нали?

— Всъщност мисля, че не изглежда зле. Предполагам, разликата е в това, че ти никога не си живяла във ферма. Повярвай ми, в моя край такова място минава за дворец. Когато бях малък, имахме само голи дъски и през зимата трябваше да слагаме парцали между тях, за да не замръзнем.

— Преувеличаваш.

Той отново се извърна и я погледна.

— Мислиш, че съм дошъл на този свят така, както ме виждаш, нали? Слушай, научих се да чета с глава, почти завряна в огнището, пък и нямах до себе си майката на Линкълн. Когато бях дете, трябваше да покриваме млякото с ръце, за да не пада в него прах, а бяхме вътре в къщата. Бяхме по-бедни от Брасфийлдови, Рена. Получих първия си чифт обувки едва на десет години. Първата нова риза, която съм имал,

си купих сам. Мразех баща си, който ни принуждаваше да живеем така, за да може просто да обработва своята собствена земя.

— Мат, сега сигурно се гордееш със себе си — отрони тихо Верена.

— За какво? Всичко, което имам, са повече пари. Все още вечер си лягам с мисълта, че ще се събудя беден. Мисълта за бедността никога не те напуска, Рена. Просто я покриваш, измазваш и боядисваш. И в добри времена се преструваш, че не съществува.

— И ние не сме имали много, знаеш това. След като татко замина, мама бе принудена да продаде почти всичко, което имахме. Но мисля, че сме били по-различни — тя винаги казваше, че е най-важно кои сме, а не какво имаме. Въпреки горчивината, която таеше към баща ми, тя все пак ме учеше как да бъда дама. Това беше за нея всичко — да бъде дама, имам предвид.

— Правеше ли те щастлива?

— Не знам. Не знаех, че мога да живея по друг начин, така че как бих могла да кажа? Преди да те срещна, никога не съм вършила нещо дръзко в живота си.

— Ами кофата с въглища върху главата на онзи мъж?

— Това беше инстинкт за самосъхранение. Както и иглата за шапки и хапливият език.

Верена вдигна поглед и усети, че се усмихва:

— Когато ми каза да скоча от влака, помислих, че си лунатик, че си загубил ума си.

— А когато видя Брасфийлдови, се увери в това.

— Докато ги опознах. Преди да си тръгнем, вече ги харесвах, а и момчетата също. Не мога да кажа, че обикнах прасето, но те очевидно бяха привързани към него.

— В Сан Антонио каза, че е било голямо приключение.

— Да.

Черната му коса блестеше като сатен на горещото текеаско слънце, заради което бе разкопчал горната част на ризата без яка. Изглеждаше едновременно момчешки и много възбуждащ.

— Искане ми се да не беше свършило. Искане ми се тъкмо да започваше — промълви Верена с болка в гласа и извърна поглед.

— Рена, понякога настоящето е единственото, с което разполагаме. Разбрах това, когато братята ми не доживяха края на

войната.

Той отпусна юздите и удари с единия край мулето, което беше по-близо.

— Е, хайде да огледаме мястото.

Когато Мат и Верена влязоха в двора, къщата и оборът придобиха почти зловещ вид — сякаш наоколо нямаше живот. Във въздуха витаеше усещането за абсолютна празнота. Вратите на оборазееха отворени и разкриваха пустата му вътрешност, а входната врата на къщата беше открената, сякаш оставена така от някакъв отлитащ дух. Тишината, която ги посрещна, беше смазваща.

— Пълно мъртвило, нали? — продума Верена най-накрая.

— Това е от голите дъски — малко бяла боя ще промени нещата.

Мат се надигна и скочи на земята, за да привърже юздите към един грубо изсечен стълб. Върна се и ѝ подаде ръка.

— Нека да видим как изглежда вътре.

Когато ръцете му обгърнаха кръста ѝ, тя се вгледа в лицето му и за миг затаи дъх, а времето спря. После напрегнатият копнеж отстъпи на топлината в кръвта ѝ, пулсираща в тялото ѝ, на пламналото желание. И онова, което видя в очите му, ѝ каза, че и той чувства същото. Мат я повдигна и я задържа в ръцете си. Въздухът между тях сякаш бе изпълнен с електричество.

В този момент би дал всичко, за да я задържи, но някакъв тънък гласец на разума му каза, че не може. Нямаше право да я моли да живее заедно с него в лъжа. Когато не можеше да ѝ даде дори собственото си име. Наложил си да я пусне, да отстъпи назад, да развали магията.

— Ще вляза пръв — каза той. — Никой не знае какво има вътре.

Верена го последва нагоре по двете стъпала, сведе поглед и забеляза тъмнокафяво петно върху голите дъски.

— Аз... ъ-ъ... предполагам, че татко е умрял тук — продума тя с усилие.

— Според това, което ми казаха, намерили са тялото на двора. Явно е бил застрелян на прага и е залитнал надолу по стълбите, преди да умре.

— Дори не е успял да окаже съпротива, нали?

— Пушката му е била в къщата. Струва ми се, че това съвпада с разказите на Джаксън и Пиърс.

— Че Гиб Хана го е убил?

— Да. Но те не са били свидетели, така че никой не знае със сигурност. Шерифът мисли, че е отварял вратата, когато е бил застрелян. Каза, че очевидно се готвел да вечеря.

— Господин Хамър не ми писа нищо за това. Дори не ми каза как е умрял татко.

— Да.

— Струва ми се, че ако е откраднал златото, най-накрая си е платил, нали?

— Да.

Мат побутна вратата с ботуша си и дочу съскане.

— Внимавай! — извика той и отскочи назад, за да извади револвера си.

— Какво, за бога?...

Изстрелът от револвера разцепи въздуха и нещо се стрелна в мрачната, потънала в прах вътрешност на къщата. Мат прибра колта в кобура и блъсна вратата навътре към пантите. На пода лежеше шарено кървящо въже, а главата му бе на около метър встрани.

— В къщата?

— Те не обичат палещото слънце повече от нас.

— Не съм сигурна дали искам да огледам вътре — каза Верена й отстъпи назад.

— Виж, ще вляза и ще отворя всичко, за да можеш да видиш, а после ще се върна да те взема.

— Също не съм сигурна дали ми се иска да стоя навън — призна нервно тя. — Може наоколо да има друга.

— Вероятно.

Мат влезе в предната стая, изчака очите му да привикнат със здрача и като се приближи до един прозорец, дръпна потъналото в прах перде.

— Явно някой е бил тук преди нас.

Тя го последва, неподготвена за опустошението, открило се пред очите й.

— Претърсвано е — бе всичко, което каза той.

Сякаш някой бе вилнял: бе преобърнал мебелите, бе отворил скрина, бе извадил всичко от чекмеджетата, беше разпорил и

изтръскал пълнежа на избелялото канапе. Изтърканият килим беше отметнат и в пода зееше дупка, през която се виждаше пръстта отдолу.

С ръка върху приклада на револвера, Мат влезе в другата стая и видя същата гледка.

В спалнята пухеният дюшек бе разпорен по дължина и изпразнен, а пердетата покриваха пода като тънък бял килим. Летвите от кревата бяха извадени, а на лицевата дъска беше подпряна брадва — точно над друга дупка в пода. Дори стените не бяха пощадени. Който и да бе бил тук, бе излял гнева си, като бе издълбал дупки в тънката мазилка, оголвайки дъските под нея на няколко места.

— Преди да стигне дотук, вече е бил полудял.

— Едва ли е мислел, че може да открие златни кюлчета в стената.

— Може и да е решил, че Хауърд е превърнал част от златото в пари.

— Струва ми се, че ако баща ми бе отишъл в някоя банка с кюлчета злато, щеше да се разчуе.

— Може и да е сторил това в Мексико и да се е върнал с песети, които след това е превърнал в долари.

— Ако е така, не е похарчил голяма част тук — реши тя. — Едва ли е дал повече от петдесет долара за всичките мебели в къщата.

— Да, не е живял на широка нога — съгласи се Мат. Отиде в кухнята и се вгледа в счупената вратичка на шкафа, в парчетата строшени съдове, разпилени по пода.

— Останали са само калаената посуда, една кана за кафе и няколко тигана.

Верена вдигна от земята един стол и седна.

— Не мога да я продам в този вид. Никой разумен човек не бия купил.

— Ще трябва да я пооправиш.

— Аз дори нямам пари, за да наема някого. Само се огледай! Нищо ценно не е останало.

— Земята има стойност — утеши я Мат. — Очевидно е имал нива, а зад къщата се намира зеленчукова градина — с малко грижи вероятно ще могат да се спасят част от растенията.

— Никога не съм отглеждала посеви. Живеехме на две преки от зарзаватчийницата.

— Аз съм отглеждал. Малко копане, малко поливане — и зеленчукът расте. Късаш го, ядеш каквото можеш и прибираш останалото за зимата. Въпросът е да продадеш фермата, Рена. Градината е вече включена.

— Предполагам, че ако мястото не се продаде веднага, ще се науча — каза тя и изправи рамене.

— Човек може да извърши доста неща, когато се налага. Сега ще отида да огледам обора и ще се върна.

— Не без мен.

Тя погледна към мъртвата змия, която все още лежеше на прага, и забърза след Мат.

— Ти виждаш повече неща от мен, знаещ го, нали?

— Знам какво може да се оправи, това е всичко. Целият под на обора бе осеян с дупки, а няколко сламени бали бяха измъкнати и наклъцани. Докато обикаляше, Мат отбеляза:

— Покривът е добър, стените също.

— Ако някой кон падне в една от тези дупки, трябва да го убият — заяви Верена, без да се впечатлява от думите му.

— Да, но те може лесно да се запълнят.

Хвана една от степенките на стълбата и се качи на тавана.

— Сух е.

— Сигурно от месеци не е валило.

— Оборът може да се обитава до завършването на къщата — реши Мат.

— Няма добитък — отбеляза уморено тя.

— Ако се поправи, ще струва повече.

— Едва ли има някаква стойност.

Мат слезе и отупа панталона си с ръка.

— Ако беше видяла стария ми дом, щеше да разбереш. На твоє място щях да я поправя. Няколко седмици — и ще успееш да я продадеш. Но ще имаш нужда от някои неща — не можеш непрекъснато да тичаш в града за мляко и яйца.

— Ако похарча парите си за това място и след това не успея да го продам, няма да мога да се върна у дома. Не виждам как ще се справя, наистина не виждам.

— Ще рискуваш.

Той се приближи към отворената врата, протегна ръка и се опита да измъкне една треска. Извърна се със сериозно изражение.

— Рена, ще трябва да работиш дяволски упорито. Това е различен живот.

Тя направи пълна обиколка с поглед към тавана и после срещна очите му. Въздъхна тежко и кимна:

— Всъщност нямам избор, нали?

— Можеш да се върнеш във Филадельфия.

— С празни ръце. Възнамерявах да спечеля от мястото малко пари, но...

— Да, не можеш да се справиш сама, имаш нужда от съдружник — като инвестиция в продажбата.

— Никой, който е с ума си, не би хвърлил пари тук, Мат. Огледай се наоколо.

— Аз бих могъл.

Не повярва, че е изрекъл тези думи!

— Да, бих могъл да ти помогна малко.

— Но ти мразиш фермерството.

— Не говоря за земеделие. Говоря за инвестиране, от което да имам някаква печалба. По-скоро в ада ще настане студ, отколкото аз да хвана ралото, Рена.

— Искаш да инвестираш в това? — попита тя невярващо.

Той сви рамене:

— Защо не? За няколко седмици тук е не по-лошо скривалище от всяко друго.

Мат поспря, за да избърше с ризата плувналото си в пот чело и се облегна на дръжката на брадвата, отпускаяки уморените си мускули. От много време не беше цепил дърва, но Верена не можеше да готви без тях. А след като приключеше с това, все още му оставаше работа за цял ден по запълването на дупките в обора. Ала трябваше да продължава да се труди. Трябваше да е смъртно уморен, та да не мисли за Верена, когато си легне довечера.

Предната нощ, когато я бе върнал в града, беше тежка и мъчителна. Градът бе толкова малък — някакво странно съчетание от кирпичени постройки, бараки от чимове и колове и няколко разнебитени колиби на северния бряг на Норт Кончо, точно срещу форта през реката, та му се струваше, че тя не е в безопасност. След като най-накрая я убеди да остане у шерифа и съпругата му мексиканка, той прекара нощта навън в очакване на Гилбърт Хана.

В ранните утринни часове Верена се измъкна, за да му прави компания, като каза, че също не може да спи.

Беше му трудно да разсъждава трезво с ярките звезди и луната над главата си и топлия, наситен с мирис на олеандър бриз. Но трябваше — тогава, сега, утре, — докато си извоюва правото да я обича. След онази нощ в „Менджър“ се беше зарекъл, че няма да поема отново риска да я остави с дете, което няма баща. И така бе седял там и бе разговарял, за каквото и да е, за всичко с нея, отхвърляйки онова, което и двамата желаеха.

Вече не можеше да гледа от умора, а слънцето бе едва в зенита си и до вечерта оставаха още осем-девет часа. Но Мат осъзнаваше, че ще трябва да работи още по-упорито само за да изкара нощта. Довечера нямаше кой да играе ролята на дуеня^[1].

Вдигна наръч дърва, отнесе го до купчината, която бе направил под едно дърво, и ги подреди. Взря се в дървата и се замисли за Дрю и Уейн, чудейки се с какво биха се занимавали сега, ако бяха живи. Със земеделие. В студените зимни нощи те се бяха сгушвали заедно между старите пухени дюшеци и лежаха будни, разговаряйки за това как ще живеят, когато пораснат. Дрю мечтаеше да си купи голям парцел земя някъде по река Къмбърланд, място, където почвата бе богата и черна, където всичко растеше лесно, където нямаше да воюва за няколко хилави стръкчета, поникнали от твърда глина. За Уейн това бяха животните. Той ги обичаше. Нищо не се появяваше във фермата, без

той да му даде име, дори пилетата. А и имаше подход към всички. Старата Флора, изпосталялата крава, даваше повече мляко на Уейн, отколкото на другите. Но голямата му мечта бяха овцете. Много овце. Винаги казваше, че ще си купи най-голямото стадо овце в щата Тенеси.

Тези мечти бяха умрели с тях. Бяха получили само по един малък парцел тенесийска глина, голям колкото да бъдат погребани.

А той, последният оцелял син; бе продължил напред с копнежа за някое чисто място — място, където няма да има кал под ноктите му, място, където няма да се налага да превива гръб, бутайки проклетото рало. Като гледаше мръсните си ръце сега, чувстваше иронията.

В някои моменти Верена му напомняше за Уейн.

Когато предната нощ се беше върнал в Сан Анджело, бе решил, че не е зле да намери някакво куче, което да ги предупреди, ако Хана се опита да се промъкне. Така че бе взел най-мършавото бездомно животно, което намери, донесе го тази сутрин и го нахрани с два токущо убити заека, за да го накара да се навърта наоколо. Проклетото същество лаеше достатъчно силно, за да събуди дори мъртвец, а ръмженето му разгонваше койотите, но Верена, с неподправен усет за нелепото, го беше кръстила Лади. И след час то вече вървеше по петите ѝ, забравило кой го беше нахранил. Но така според Мат бе добре. Ако си тръгнеше, тя поне щеше да има кучето за закрила.

В дланта на ръката му беше попаднала треска, от тези, които загняваха. Опита се да я извади със зъби, но не можеше да ѝ хване. До довечера щеше да забере.

С крайчеца на окото си видя Верена да изнася голямо ведро с пране, следвана от кучето. Обърна се и извика:

— Взе ли някакъв мехлем от магазина на век снощи?

— Не, но в къщата има малко — намерих една кутия под леглото — извика в отговор тя.

Остави ведрото и тръгна към къщата, преди той да успее да ѝ каже, че сам ще я вземе. След миг тя вече се връщаше с кутия в ръка.

— Пришка ли е?

— Треска.

— На коя ръка?

— Лявата.

Тя я хвана и погледна отблизо.

— Лоша работа — ще трябва игла, преди да сложа мехлем. Вдигна поглед и слънцето улови златните точки в очите ѝ, спирайки дъха му. И нескритото желание, изписано на лицето му, не можеше да се сбърка.

— Ъ-ъ... ще взема иглата.

— Не. — Той обгърна ръцете ѝ. — Рена...

Зад гърба му кучето залая, после започна да обикаля около тях със скимтене. Когато Мат придърпа Верена в ръцете си, животното сякаш полудя и вдигна оглушителна врява.

— Зверчето ревнува — промърмори той в устните ѝ. — За бога, Рена — прошепна, — не издържам.

— Аз също — промълви тихо тя и обви ръце около врата му. Тялото ѝ се притисна към неговото и в същия миг Мат чу изстрела. Куршумът се удари в един клон и събори листата на няколко сантиметра от главата му. Той отстъпи назад и побутна Верена с вик:

— Залегни зад дървата!

Тя пропълзя, скри се и в този миг друг куршум се заби в пръстта, като едва не улучи кучето. Хенри лежеше на земята до брадвата в другия край на двора. Мат извади колта, приведе се и се опита да открие стрелеца.

Видя само малкото възвишение на шейсет-седемдесет метра от къщата. Твърде далеч, за да улучи с револвера.

На слънцето проблесна желязо, когато третият куршум изсвистя покрай ухото на Мат. Той се затича към пушката, а кучето се втурна към възвишението. Зад тях Верена побягна към къщата.

Мат се хвърли на земята, претърколи се сред дървените трески, сграбчи „Хенри“, изправи се и започна да стреля.

Мъжът на хълма се надигна и се прицели в кучето тъкмо когато Верена излезе от къщата с ловджийската пушка в ръце.

— Не! — изпищя тя. — Ще убие Лади!

Кучето беше на мерника на Мат, устремено към противника, когато изскимтя, строполи се и се затъркаля. Мат натисна спусъка, но стрелецът се беше скрил. Верена зареди пушката.

— Недей, твърде далеч е! — извика Мат. — Ще изхабиш куршума!

Но тя беше хукнала, викайки през рамо:

— Той няма да ме убие — мисли, че знам къде е златото!

— Не ставай глупава!

— Той уби кучето ми!

Но Лади стигна до върха на хълма със сетни сили и отново залая. Подскочи във въздуха и падна сред порой от ругатни и ръмжене.

Мат видя някакъв мъж да удря животното, като използваше пушката си за тояга. Кучето изскимтя и падна. Почти изкачила хълма, Верена се прицели и натисна спусъка. Откатът я събори и тя падна на земята, като избегна куршума от пушката на стрелеца. Мат се спусна след нея и даде няколко изстрела, за да отвлече вниманието на мъжа.

В този миг стрелецът зад хълма направи фатална грешка. Надигна се, за да се прицели и един куршум от „Хенри“ го зашемети. Той политна напред и се опита да пропълзи до прикритието си. Този път раненото куче го хвана.

Мат се изправи с пушка, насочена към нападателя, измина остатъка от разстоянието до върха на хълма.

— Лади! — извика той.

Кучето, което продължаваше да лае и ръмжи, се отдръпна и остави русия мъж. Мат отпъди с ръка Верена и се приближи, за да огледа по-отблизо. Гледката не беше за страхливи. Няколко сачми се бяха забили в лицето на Гиб Хана, но куршумът в лявото му рамо се беше оказал фатален.

Когато Мат се надвеси, Хана се опита да проговори през кървавата пяна, излизаща от устата му.

— Измами ни — прошепна задъхано той. — Взе... моя дял... от... златото. Затова... го убих.

— А другите?

— Убих... ги. Всички... освен...

— Пиърс и Джаксън?

— Глупаци... избягаха... и Мак...

Хана обърса с ръка устата си, опитвайки се да изчисти пяната, после закашля конвулсивно и превъртя очи. Падна по гръб с безжизнен поглед, вперен в слънцето.

Когато Верена приближи, Мат се отдръпна.

— Недей, гледката не е приятна.

Обърна се и я притисна в прегръдките си, вкусвайки самото ѝ присъствие.

— Той е мъртъв, така че всичко свърши. Няма други. — Погали гърба ѝ и каза: — Постъпи глупаво, Рена, помислих, че ще си мъртва, преди да изстрелям куршума.

— Едва ли щеше да ме убие, не и преди да е взел златото. Реших, че само мен не би застрелял. И когато го видях да удря Лади...

Кучето се приближи до Верена и положи кървава глава върху обувката ѝ. Страхувайки се да погледне надолу, тя се облегна на Мат.

— Ще умре, нали? Не можах да го спася.

Той охлаби прегръдката си, отстъпи и коленичи до животното.

— Целият е в сачми — промърмори, докато го опипваше. — И част от ухото му е откъсната, но не виждам дълбоки рани.

Потърка костеливата муцуна на кучето, зала го успокои.

— Хайде, момко — каза той тихо, — да се връщаме у дома. — Погледна Верена и добави: — Ако вземеш двете пушки, аз ще го нося. — Вдигна Лади и промърмори: — Ако знаех как ще се развият събитията, казвам ти, щях да намеря по-малко псе. Изпосталяло, то тежи около 35 кг.

На половината път надолу по хълма Лади явно реши, че това му стига. Отскубна се, скочи от уморените ръце на Мат и измина, припкайки, останалото разстояние със собствени сили.

— Бих казала, че ще оживее — промърмори Верена.

— Поне така изглежда.

— Е, предполагам, че вече не е нужно да се тревожим за златото — рече тя с въздишка. — Свършено е.

— Ще бъдеш ли много разочарована, ако никога не го откриеш?

Верена вдигна очи и погледна разрошената му черна коса, тъмните очи, силните мъжествени рамене. И разбра, че всичко е свършено, че е само въпрос на време той да си тръгне.

— Не — продума с усилие. — И без това вече е донесло твърде много злини. А и никога не съм считала, че щастието ми се крие в златото или парите. Ако го бях намерила, щях да наема най-добрия адвокат, в случай че решиш да отидеш на съд. Но все още се надявам на някакво чудо, че няма да го направиш.

— Рена, искам името ми да е неопетнено. Не желая да живея в сянката на Матю Макрийди през остатъка от живота си.

— Не разбирам.

— Искам, когато дам името си, то да е истинско. Да бъде Морган.

— Морган — повтори тя.

— Да. Матю Джеймс Морган. И ако щеш, вярвай, това е най-голямата лъжа, която съм ти казвал. Всичко останало е общо взето истина.

— Че си от Тенеси?

— Да. И тъй — рече Мат с усмивка, — какво ще кажеш за още една нощ в „Менджър“?

Преди тя да успее да отговори, той добави:

— Мислех да почистя кучето и сам да взема една хубава баня. След това да тръгна обратно за Сан Антонио.

Тя се вкамени.

— Разбирам.

— Имам работа там, а също и ти.

Забелязал вцепенението ѝ, той нежно ѝ напомни:

— Нали затова дойде тук? Каза, че искаш да разбереш защо ви е изоставил, нали?

— Да, но... но ти?

— Аз също се нуждая от няколко отговора. И докато съм там, възнамерявам да изиграя няколко игри с големи залози. Чувствам, че много ще ми върви. Е, какво ще кажеш?

— Не знам какво да кажа.

— Ще ти купя най-големия бифтек в Сан Антонио — обеща той. — И със сигурност ще взема още една бутилка от онова вино. Ще наемем най-хубавата стая в хотела. И ако съм късметлия, ще се отдадем на едно дълго празнуване.

Тя се взря в дълбините на тъмните му очи и когато той се усмихна насреща ѝ с момчешко нетърпение, внезапно всичко друго изгуби значение. И макар че майка ѝ я беше предупреждавала за опасни мъже, в същото време винаги беше казвала, че е по-добре да имаш половин хляб, отколкото никакъв. Мат можеше да я напусне на следващия ден или следващата седмица, но дотогава тя щеше да го обича с цялото си сърце, душа и тяло.

Устните ѝ бавно се извиха в усмивка, която стопли очите ѝ.

— Нямам много багаж, Мат. Ще почистя, ще приготвя храна на кучето за няколко дни и ще оставя отвън кофа с вода. След час ще бъде готова.

[1] Гувернантка, компаньонка на момичета. — Б.пр. [↑](#)

Заедно с Матю Морган, Верена зачака нервно, докато банковият служител изчезна зад вратата от дебело стъкло. Сякаш мина цяла вечност, преди той да се върне и да съобщи:

— Господин Пойнтър ще ви приеме веднага.

В стаята беше по-тъмно, отколкото в банката, може би заради ламперията по стените — бе от тъмен дъб, а въздухът бе просмукан от миризмата на лак за дърво. Иззад голямото бюро се надигна едър мъж и протегна ръка:

— Госпожица Хауърд, нали?

— Да. — Тя се извърна леко към Матю и се усмихна. — А това е моят приятел — господин Морган.

— Морган.

Банкерът посочи към два масивни стола от дъб и каза:

— Моля, седнете.

Зае отново мястото си и прочисти гърлото си.

— Във вашата бележка се казва, че Джон Хауърд е мъртъв — започна той, като мина направо към въпроса.

— Да.

Верена бръкна в чантичката си и извади писмото на господин Хамър.

— Бях уведомена с това — каза тя и го подаде през бюрото. — Той беше адвокат на баща ми.

— Горкият Хамър — промърмори банкерът и поклати глава. — Познавах го доста добре. Лош край за един добър човек.

— Никога не съм се срещала с него — призна Верена. — Предполагам, решил е, че не е нужно да ви уведомява директно.

— Съмнявам се дали изобщо е знаел нещо. Когато баща ви даде това на съхранение в банката, той помоли за — и уверявам ви, получи — пълна поверителност.

Докато говореше, банкерът бръкна в едно по-долно чекмедже и извади голям кафяв плик.

— Както виждате, той е все още запечатан така, както ни беше поверен. Извадих го от трезора, когато получих бележката ви тази сутрин.

— Благодаря.

Ръката ѝ потрепери, докато поемаше плика.

— Предполагам, че не ви е казал какво има вътре, нали?

— Не. Семейни документи, струва ми се, каза — нищо друго.

Банкерът премести няколко плика върху бюрото и извади лист хартия.

— Но ако възнамерявате да ги вземете със себе си, се нуждая от разписка.

— Разбира се.

— Ако желаете да останете сами, с удоволствие ще изляза — предложи той.

— Не. Аз... ъ-ъ... ще ги разгледам, след като се прибера в хотела.

Взе писалката и бързо написа „Верена Мери Хауърд“ на листа.

— Благодаря — изрече тя едва и побутна хартията обратно.

— Удоволствието е мое. Надявам се отново да се видим преди вашето заминаване.

Забелязал, че тя става, той също се надигна.

— Госпожице Хауърд, приемото моето искрено съчувствие. Джак беше добър човек.

След като отново се озоваха под топлото слънце, Мат плъзна ръка от лакътя към пръстите ѝ.

— Ще те разбера, ако не искаш да присъствам, докато го отваряш.

— Не, разбира се, че не.

Тя се усмихна измъчено и вдигна поглед.

— Нали нямаш нищо против да си поплача?

— Не. — Поколеба се за момент и реши: — Ако не възразяваш, ще се отбия в пощата. Искам да разбера дали вече е пристигнал отговор на моята телеграма.

— Не знаех, че си телеграфирал.

— Хигинс го направи, когато докара затворниците вчера. Вероятно е рано, но все пак бих искал да проверя. Ако новините са лоши, можем да поплачем заедно.

Тя изчака навън, докато той беше вътре. Когато излезе, изражението му бе сериозно.

— Още няма нищо — каза Мат и хвана ръката ѝ.

По пътя обратно към „Менджър“ изглеждаше разсеян, почти хладен. После, на входната врата, внезапно спря.

— Рена, не исках да е така, исках да постъпя правилно.

— Какво?

— Не ме интересува какво има в този плик. Ако ти е оставил петдесет хиляди долара в злато, ще започнеш нов живот и няма да се нуждаеш от мен.

— А ако не е?

— Още не знам.

Ръцете му се плъзнаха нагоре към раменете ѝ.

— Искам да се качиш сама. Когато се прибереш в стаята, го отвори и го прочети.

— Къде отиваш?

— Надолу по улицата.

Слисана, тя се опита да разбере.

— Защо?

— Трябва малко да помисля, това е всичко.

— Получил си телеграмата и новините са били лоши, нали? — осмели се да попита тя.

— Не. Просто ми се струва, че ако си богата жена, трябва да помислиш какво искаш.

— Но аз знам какво искам.

— Ти мислиш като Верена Хауърд, старата мома учителка от Пенсилвания. Може би ще разсъждаваш по-различно, ако беше заможната госпожица Хауърд.

— Не.

— Чуй ме, ще се върна след два, най-много три часа.

— Но...

— Нали взе зелената рокля?

— Да.

— Искам да я облечеш довечера.

Мат се наведе, докосна леко устните ѝ и се отдръпна.

— Повярвай ми — рече той.

Когато се отдалечи, Верена не устоя и се зачуди дали той няма намерение да изчезне, дали е решил, че е по-добре да я остави сама. Обърна се, погледна плика и се уплаши от това, което можеше да открие вътре. Врълхлетя я някакво мрачно предчувствие. Не желаше тези пари, ако те щяха да ѝ струват Мат Макрийди. Не, Мат Морган, поправи се тя. Морган. Беше ѝ трудно да мисли за него с истинското

му име, след като го беше наричала Макрийди от деня на запознанството им.

Бавно изкачи покритите с килим стълби и влезе в стаята, която щяха да споделят. Ако той се върнеше. Трябваше да се върне. Беше си обещала тази нощ с него. Очите ѝ обгърнаха стаята, която, както ги беше уверил служителят на рецепцията, била най-хубавата в хотела. В голяма ваза върху дъбовата маса бе подреден букет розови рози.

Пристъпи към малкото бюро и седна, вперила поглед в плика. Бе написано само: „Верена Хауърд“, но тя позна почерка. Беше виждала тези думи и преди — на гърба на корицата на Библията, която баща ѝ й беше подарил за седмия рожден ден. Тогава, когато той поне твърдеше, че е вярващ.

Пое дълбоко въздух, прокара нокът под печата и разкъса плика. Първият лист представляваше писмо.

Тя го хвана с треперещи ръце и започна да чете.

Моя скъпа Рена,

Това е най-трудното писмо, което някога съм писал. Как ли си ме намразила досега! Но каквото и да мислиш, едва ли твоето мнение за мен е по-ниско от моето собствено. Дори няма да се опитвам да те карам да разбереш как един почтен човек може да бъде покварен от собствената си алчност.

Тя понечи да го скъса, като реши, че това е може би най-сълзливото и егоистично писмо, което някога беше чела. Но то бе в ръцете ѝ и тя продължи.

Не, Рена, не моля за прошка. Няколко думи не могат да променят годините на пренебрежение и аз не очаквам това. Но ти си единственото, което ми е останало на този свят, и тъй като старите грехове сега ме преследват и ми показват, че краят настъпва, аз ти поверявам всичко, което оставям след себе си.

Фермата можеш да задържиш или да продадеш. Всичко останало се съхранява при Пойнтър в банката, където си получила този плик. Моля се да не ме съдиш твърде строго за това, което ще ти разкажа, но изпитвам нужда да обясня как алчността ме тласна по този път.

В края на 1864-а, по време на обиколка, нападнахме и пленихме един фургон на Конфедерацията, натоварен с пратка злато. Решихме да го задържим и аз трябваше да се погрижа за него, след като изчезнем. Но парите покваряват, скъпа Рена, и понеже нямаше кой да го оспори, аз реших да запазя цялото злато за себе си, като го отнеса в Мексико и го превърна в пари. След войната дойдох в Тексас, където се натъкнах на един от моите войници на име Маккормик и за да му затворя устата, му дадох половината. Оттогава не съм го виждал.

Планът ми беше да купя фермата, да скрия парите и да поживея тихо няколко години, преди да ги похарча. Но миналото ме преследва и осъзнавам, че дните ми на тази земя се измерват вече със седмици, не с години. Дадох указания на Пойнтър, моя банкер, да вложи останалите двайсет хиляди долара в акции в железниците. Можеш да запазиш ценните книжа и да ги оставиш да се увеличават или да ги продадеш. Просто реших, че най-лесно може да се скрият документите.

Така че, скъпа Рена, моля се това наследство да ти донесе повече щастие, отколкото на мен.

Винаги твой татко, дори в позора.

Имаше двайсет хиляди долара в ценни книжа. Както и документи, за да го докаже. Прочете отново последния ред от писмото. Беше имал двайсет хиляди долара, а бе живял скромно в една малка ферма. Беше притежавал всичките тези пари и не бе посмял да ги използва. Е, добре, тя щеше да ги използва. Ако Макрийди... ако Морган й позволи, щеше да ги даде, за да го защити.

Сложи книжата обратно в плика и забърза към банката, където обсъди как може да продаде акциите.

По настояване на господин Пойнтър, реши да помисли до края на месеца. Той я увери, че ще направи каквото тя пожелае, че всичко зависи от нейния избор. Когато излезе от банката, Верена продължи да си повтаря, че е богата, но от това не се чувстваше по-различно.

Сега трябваше да намери Мат, да му каже, че това е донякъде вярно. Нямаше петдесет хиляди долара, но все пак и тези пари бяха много.

Тръгна по улицата и обхваналата я еуфория се изпари, когато осъзна истината. Тези пари бяха крадени и тя нямаше права върху тях, никакви права.

— Госпожо!

Чиновникът ѝ махаше с ръка.

— Съобщение за господин Макрийди, госпожо.

— Да, благодаря.

Съобщението беше сгънато, но бе върху жълтата телеграфна хартия. Каквото и да съдържаше, то явно беше отговорът за Мат, а той не бе тук, за да го вземе. Верена се поколеба за миг и го пхна в чантичката си.

— Къде е най-близката игрална зала? — попита бързо тя. — До която може да се стигне пеш, имам предвид.

Въоръжена със списък, тръгна да търси Мат. Това можеше и да не му се понрави, но тя нямаше намерение да чака часове, докато разбере какво очакваше той. А и не й се наложи да ходи далеч. Когато един едър мъж в черен костюм отвори първата врата, Верена забеляза Мат на една задна маса.

— Не се допускат дами — настоя мъжът.

— Аз не съм дама — рече мрачно тя. — Аз съм наследница.

— Ъ-ъ?

Докато той осмисляше чутото, Верена си проправи път през острия цигарен дим до Матю Морган, пред когото имаше куп чипове.

— Свършваш ли?

— Госпожо, той не може да напусне сега — възропта един от играчите, — прибра ми двеста долара.

— Дай ми парите, Джордж — каза той на един посетител. — Виж сега...

— Неотложни семейни дела — промърмори Мат и хвана Верена за лакът. — Много ли е лошо положението, скъпа?

Забелязала сърдитите погледи на останалите, тя мрачно каза:

— Ужасно. Едва ли ще преживее нощта.

— Е, нали чухте — на смъртно легло е.

Поспря колкото да изчака Джордж да отброи повече от шестстотин долара и забърза с нея навън.

Верена дочу зад гърба им недоволен шепот, но не я беше грижа. На стълбите тя спря и му връчи телеграмата.

— Всъщност дойдох заради това. Аз... ъ-ъ... надявам се, че новините са добри.

Никога не го беше виждала толкова сериозен, както в този миг, когато разгъна листа и го прочете. Той не каза нищо и тя усети, че сърцето ѝ бие до пръсване в гърдите. Мат само напъха листа в джоба си и тръгна. На тъгла я завъртя, стъпи на уличката и ѝ подаде парите, които бе спечелил. Верена се взря в тях, а после в него.

— За какво е това?

— Нали искаше да продадеш фермата?

— Да, но...

— Ако не е достатъчно, считай, че това е предплата.

— Какво?

— Лоши новини, нали? Няма злато.

— Не, но...

— Виж, знам, че си разочарована, но това много ме улеснява. Искях да знаеш, че те обичам заради нещо повече от вероятността да получиш някакви пари. Всъщност искам ми се да мисля, че аз ще се грижа за теб.

— Ти дори не харесваш фермата — едва продума Верена. После проумя. — Какво каза?

— Коя част пропусна? — отвърна Мат и ѝ хвърли ослепителна момчешка усмивка.

Заля я облекчение. Каквото и да беше, не можеше да е толкова ужасно.

— Не знам. Защо просто не повториш всичко отначало? — каза тя и отвърна на усмивката му.

— Дори не знам откъде да започна.

Изражението му стана някак сериозно и той погали ръката ѝ, предизвиквайки у нея тръпки.

— Искях да го направя малко по-изискано — промърмори той и се вгледа в очите ѝ, изпъстрени със златни точки. Хвана двете ѝ ръце и пое дълбоко въздух. — Рена, никога не съм мислил, че ще пожелаея да се задомя, но е така.

Когато очите ѝ се напълниха със сълзи, той кимна.

— Верена Мери Хауърд, мислиш ли, че би понесла да смениш името си на Морган? Сега то е свободно и чисто — и е мое.

Брадичката ѝ потрепери и тя се хвърли в прегръдките му.

— Мислех, че никога няма да ме попиташ — прошепна тя, облегната на гърдите му. — Да — о, да!

Той стоеше, обвинил ръце около нея, и мислеше, че е най-щастливият мъж на света.

— Брат ми Уейн винаги е искал да отглежда овце — промърмори той. — Какво ще кажеш?

— Не съм срещала животно, което да не ми хареса. Подсмърчайки, Верена преглътна сълзите си и успя да го погледне.

— Какво, за бога, съдържаеше онази телеграма?

— Няма заповед за моето арестуване в Луизиана или Мисисипи. Предполагам, че не съм търсен.

Без да обръща внимание на втренчените погледи на минувачите, Верена притисна главата му и пламенно го целуна.

— О, напротив — прошепна тя. — И ако не вярваш, ще ти го докажа.

Ранната пролет на 1875 г.

От прозореца на кухнята Верена виждаше полето и за миг постоя там, за да погледа как Мат довършва последната бразда. В края на реда той вдигна ралото и подкара конете към обора. Преди да я види, Верена бързо се отмести, свали престилката и забърза към спалнята, за да пооправи косата си.

Мат разпрегна конете, вкара ги в обора, после взе прясна слама и напълни коритата за храна с ечемик. Излезе от конюшната, поспря наскрел двора и се вгледа в къщата.

Животът беше хубав, по-хубав, отколкото някога си го беше представял, реши Мат, докато погледът му обхващаше прясната варна мазилка, пердетата с къдрички на прозорците. Поколеба се и реши да се измие на помпата. Нямахме смисъл да внася кал в къщата, не и след като вътре блестеше от чистота.

Верена бе превърнала старата фермерска къща в истински дом, стоплен от женска любов, и го беше напълнила с покривки, порцелан и други красиви предмети. Щом прибереше царевицата и довършеше градината, щеше да започне да строи онази стая, която тя искаше. Една светла, слънчева стая за шиене на южната страна на къщата.

Не след дълго щеше да се наложи да наеме помощник, за да се справя с роящото се стадо овце. Почти сто глави сега, поне два пъти повече следващата година. Лади ги пазеше с вълча свирепост и през зимата само две агнета бяха отмъкнати от хищници.

Да, животът наистина бе хубав. Толкова хубав, че Мат почти не се сещаше за бляскавите салони в Ню Орлиънс или за корабчетата по Мисисипи.

О, той все още играеше по малко покер, като от време на време сядаше за някоя игра в Сан Анджели или във форта, но това не беше вече неговата водеща страст.

А Верена.

След повече от осем месеца семеен живот той все още твърдеше, че тя е най-хубавото нещо в живота му. След осем месеца семеен живот тя все още успяваше да ускори пулса му е една закачлива усмивка.

Беше оставила до помпата чиста кърпа и калъп домашен сапун, забеляза той, докато си събличаше ризата. Завъртя желязната ръчка и

когато потече силна струя вода, Мат пхна глава под крана, отмивайки със сапун потта от косата си. Ободрен от студената вода, той насапуниса тялото си и се изми. Наметна кърпата около раменете си, вдигна ботушите и мръсните си дрехи и се запъти към задната веранда. Когато влезе, откри чистата риза и я облече.

Във въздуха се разнасяше приканващият аромат на пържено пиле и Мат усети, че устата му се пълни със слюнки. Не, животът не би могъл да бъде по-хубав. Но когато погледна през отворената врата, устата му пресъхна и той забрави за храната.

Самата красота на жената предизвика у него познатата вече болка.

Верена се беше надвесила над масата и палеше свещи вместо керосиновата лампа. И когато вдигна топлите си лешниково-златисти очи към него, дъхът му спря. Кестенявата ѝ коса бе хваната на кок малко над изящната и шия, а белите ѝ рамене над изрязаната зелена рокля бяха сякаш от слонова кост.

Тя бавно се приближи към него, а полата от тафта прошумоля изкусително. Подаде му една стъклена чаша.

— Вино от бъз — рече тихо Верена. Мислите му препускаха ведно с пулса му.

— Има специален повод — реши той.

— Да.

— Не е рожденият ти ден, сигурен съм.

— Не е.

— Свети Валентин отдавна мина.

— Да.

Мат изпи на един дъх виното и остави чашата встрани. Верена беше толкова близо, че той долавяше чистия мирис на лавандуловата вода, която ползваше. Очите ѝ, изпъстрени с точки, излъчваха топлина, когато тя се надигна и обви ръце около врата му.

— Продължавай да гадаеш, ако искаш — прошепна и притисна тялото си към неговото.

— Ще ми подскажеш ли?

— Много си далеч — рече тя с дрезгав глас. — И... — добави загадъчно.

— Ъ-ъ?

— Е, поне изора нивата.

Той плъзна ръце около нея и зарови лице в косата ѝ.

— А другото?

— Всъщност нямам нужда от стая за шиене — прошепна тя. Езикът ѝ се плъзна по чувствителната част на ухото му, гъделичкайки го, а топлият ѝ дъх го накара да настръхне. — Искаш ли да отгатнеш защо?

— Може би по-късно — промърмори той и като свали фибите от косата ѝ, освободи водопада от кестенява коприна по гърба ѝ. — В момента имам нещо друго на ум.

Извъртя я, плъзна ръце под мишниците ѝ и я придърпа към себе си, докато разкопчаваше кукичките на корсажа ѝ.

— Без корсет — така ми харесва — прошепна той, намерил гърдите ѝ.

Потърка с пръсти набъбналите ѝ зърна и долови трепета ѝ, остро затаяване на дъха ѝ.

— Рена, ти си най-хубавото нещо, което някога ми се е случвало.

— Наистина ли?

— Безспорно.

— Миналата седмица каза, че никога няма да поискаш нещата да се променят.

— Имам всичко, което някога бих пожелал.

Тя се облегна назад, опивайки се от милувките му.

— Как мислиш, дали стаята може да бъде готова до август?

— Може би. Но нали току-що каза, че не я искаш? Верена се извърна в прегръдките му, вдигна към него плувнали в сълзи очи и усмивката ѝ се изкриви.

— Мат, не е за мен. Нещо ще се промени.

Той застина като вкаменен, докато проумее. Ръцете му се обвиха закрилнически около тялото ѝ и пригладиха с длан косата ѝ. Нямаше думи, с които да опише нежността си към нея.

— Рена, дори да доживея до сто години, никога няма да бъда пощастлив, отколкото в този миг — изрече накрая той с усилие.

— Поне до август — прошепна тя. — Но сега цялата къща е на наше разположение — добави тихо.

Издание:

Анита Милс. Опасен мъж

ИК „Хермес“, Пловдив, 1997

Редактор: Валентин Георгиев

Коректор: Недялка Георгиева

ISBN: 954-459-376-4

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.